

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

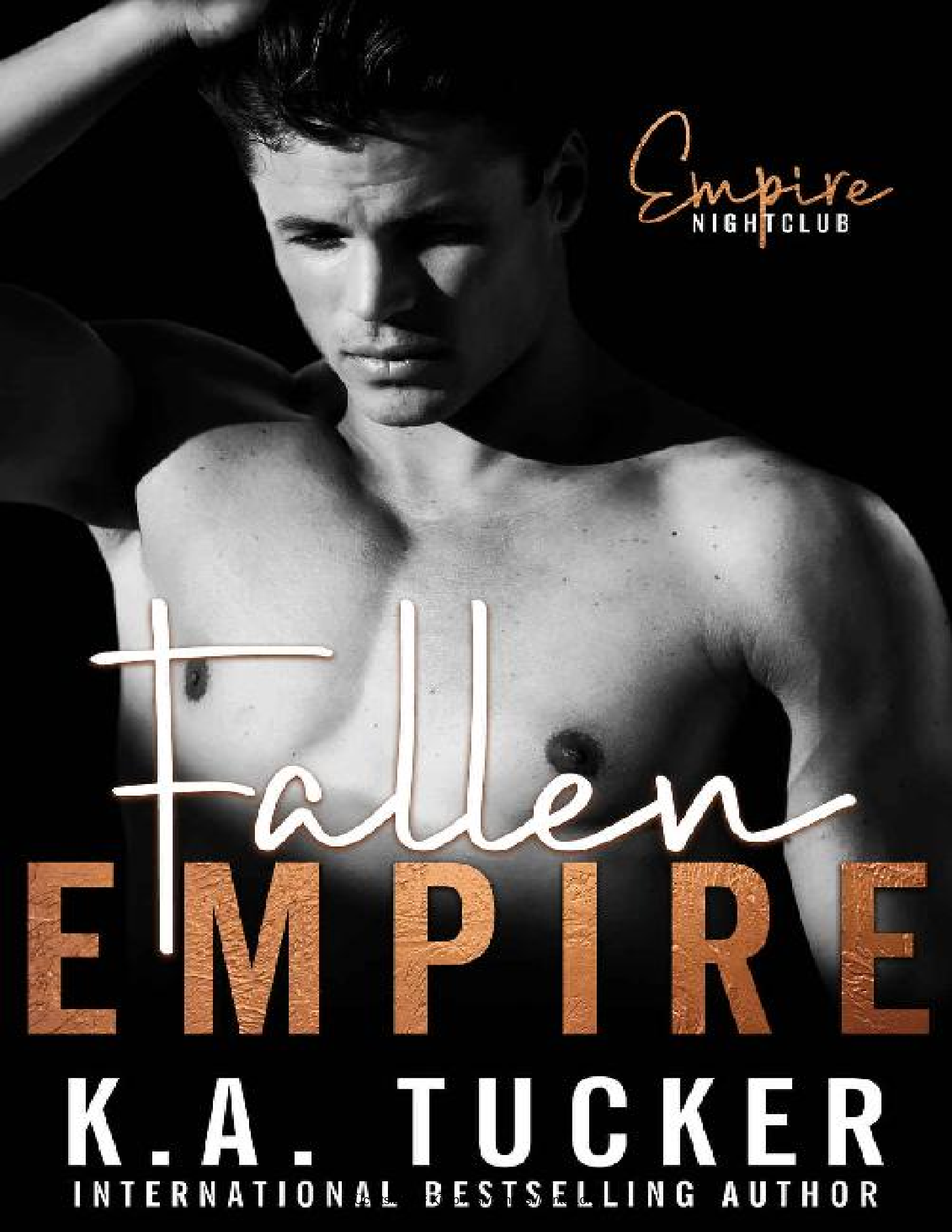
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire
NIGHTCLUB

Fallen
EMPIRE

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜŞEN İMPARATORLUK

KİRLİ İMPARATORLUK, #4

K.A. TUCKER

2021 Kathleen Tucker

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Shanoff Designs

Yayımlayan: K.A. Tucker

İÇİNDEKİLER

Düşmüş İmparatorluk

1. Gabriel
2. Merhamet
3. Gabriel
4. Merhamet
5. Gabriel
6. Merhamet
7. Gabriel
8. Merhamet
9. Gabriel
10. Merhamet
11. Gabriel
12. Merhamet
13. Gabriel
14. Merhamet
15. Gabriel
16. Merhamet
17. Gabriel
18. Merhamet
19. Gabriel
20. Merhamet
21. Gabriel
22. Merha
met —

Sonsözü

Sneak Peek - Tempt Me (The Wolf Hotel #1) .

Ayrıca Yazan K.A. Tucker

Yazar Hakkında

DÜŞEN İMPARATORLUK

Çökmüş İmparatorluk, Kirli İmparatorluk Dörtlüsü

Uluslararası çok satan yazar K.A. Tucker'dan karanlık ve seksi Kirli İmparatorluk serisinin heyecan verici sonu geliyor

Mercy Wheeler ve Gabriel Easton'ın kirli hikâyesi Fallen Empire'da sona ererken Gabriel, Mercy'yi kurtarmak ve babasının pençesinden sonsuza dek kurtulmak zorunda.

Düşmüş İmparatorluk, Kirli İmparatorluk serisinin dördüncü kitabıdır ve Tatlı Merhamet, Gabriel Düşmüş ve Kirli İmparatorluk'tan sonra okunmalıdır.

GABRIEL

"Şuna bakar mısın? Bahse girerim o eli çantada keklik sanmışsındır." Caleb, Cohen'in dört asının yanına bir floş koyarken sırtıyor. "Oh bekle, *sen* bahse girdin. Hem *de çok*."

Mage Otel ve Kumarhanesi'nin sahibi, rakibi hatırı sayılır miktardaki fişleri toplarken, içinden bir küfür savurarak sandalyesine çöküyor ve kaşlarını çatıyor. Kardeşimin, öldürmeye gitmeden önce yemeğiyle oynayan bir aslan gibi onu oyaladığını hâlâ anlamadı mı? Küçük kel adamın altı elden beşini kazanmasına izin verdi, bu da Caleb'in sadece konuştuğu ve yeteneksiz olduğu yanılığını beslemeye yetti. Her turda masaya atılan fişlerin sayısının artması bunun kanıtı.

Ancak Caleb sabırlı olmasıyla tanınmaz ve bu numaradan bıkmıştır. Kollarını başının arkasında gererek sandalyesinde arkasına yaslanır. "Haydi, Gabe. Atlamaya ve bana da kaybetmeye hazır mısın?"

"Bu tur olmaz." Alayını rahatsız olmayan bir ses tonuyla reddediyorum. Onunla poker oynamayı hiç beceremedim. Sıradan bir günde kibirli bir hıyar ama onu Vegas'ta yüksek bahisli bir odaya koymak? Yumruğum çenesine çarpmak için can atıyor ve param oyunda bile değil.

Ayrıca, aklım oyunda değil. Gösterişli odayı ya da etrafımızda dolaşan silahlı güvenlik görevlilerini zar zor algılayabiliyorum. Hâlâ otelin lobisinde, telefonda, özel dedektifimiz Stanley'nin bana iki gece önce özel jetimizi patlatanın sevgili amcamız Peter olmadığını söylemesini dinliyorum. Hatta ailemizin baş düşmanı, artık ölmüş olan Camillo Perri ya da onun aynı şekilde ölmüş olan iki oğlu da değildi.

Neredeyse öldüğümüz gece güvenlik kamerasının menzilinde gizlenen kişi babamızın uşağıydı ve Bane sadece tek bir adamdan emir alır.

Babamız.

Stanley'nin o telefon görüşmesinde bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum, ama hâlâ bunu sindirmekte zorlanıyorum. Hiç kimse Vlad Easton'ı

ama katil köpeğini bu şekilde üzerimize salması?

Krupiye taze elleri dağıtırken odadaki hava gergindir.

"Peki, ne zaman gerçek erkekler gibi oynamaya başlayacağız?" Caleb, ustalaştığı taşlaşmış yüz ifadesiyle kartlarını yeniden düzenliyor. Etrafa attığı tüm havalara rağmen, pek çok kişi onun poker suratıyla boy ölçüşemez.

"Gerçek erkekler derin ceplerle oynar. Cebinizde benim isteyebileceğim ne var Bay *Easton*?" Cohen elinin üzerinden öyle bir bakıyor ki, belki de başından beri bizimle de oynuyordur diye düşünmeden edemiyorum. En azından o koltuğa oturmadan önce rakibini araştırmak için beş saniye harcadı, Bay Green'in *gerçekte* kim olduğunu bilecek kadar uzun bir süre. Ama biz Bruce Cohen hakkında çok araştırma yaptık ve fahişelere olan düşkünlüğü ve bu odada verdiği korkunç kararlar yüzünden bu oteli kaybetmesine ramak kaldığını biliyoruz.

Kötü şöhretli bir suç patronunun oğlunun karşısında oturuyor olması Cohen'i rahatsız ediyor mu? Bizi kızdırırsa ne olacağından mı endişeleniyor? Nah.... Bu küçük adam ekonomik çöküşün eşiğindeki yozlaşmış bir kumarbaz olabilir ama o da kendi payına düşen karanlık işlerle uğraştı. Kim olduğumuzu çok iyi biliyor ve sanırım ne kadar değerli olduğumuzu da tahmin edebiliyor.

En azından bir tahmin. Bu rakamı kimsenin bulamayacağı bir yere gömdüğünden emin olan muhasebecimiz dışında kimsenin gerçek bir fikri yok.

"Nereden başlasam..." diyor Caleb, bir ağız dolusu votkayı geri çekerken. Yaltaklanma dürtümle savaşıyorum. Saat sabahın onu. "Phoenix'teki kârlı bir gece kulübüne ne dersin?"

"Masada öyle bir şey yok." Ağabeyime ters ters baktım. Eğer büyük oyna ya da eve git stratejisi buysa, eve gitmeyi tercih ederim. Kulübün yarısı benim ve Caleb'in eline kötü bir el geçerse ancak bu kadar sihir yapabilir.

"Siz az inançlısınız." Caleb sırtıyor. "Peki, küçük kardeşim. Bu saygıdeğer oyunda bu saygıdeğer beyefendiye karşı kaybetme riskini almam için ne öneriyorsun?"

"Birkaç apartman," diyorum tereddüt etmeden. Babamızın mülkleri, sevgili Vespa Teyze'nin adı altında güvenli bir şekilde saklanıyor - Babam ve Pete Amca'nın demanstan muzdarip ve günlerini lüks bir yaşlılık evinde geçiren ablası, hala 1954 olduğuna inanıyor. Caleb'in vekaletnamesi var ve mülk yöneticisiyle ilgileniyor.

Caleb'in mavi gözleri benimkilere kayıyor ve alnında meraklı bir kaş çatılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum: Caleb kaybederse babamın bizi öldüreceğini.

bu varlıkları bir poker oyununda. Ama bizi öldürme emrini çoktan verdiğini düşünürsek, sanırım bu tartışmalı bir nokta. Caleb henüz bu küçük ayrıntıyı bilmiyor.

Ama Vlad Easton *aslında* oğullarını öldürmeye niyetli değildi, değil mi? Eğer amacı bu olsaydı, Bane tetiği çekmeden önce biz koltuklarımıza iyice yerleşene kadar beklerdi. Hayır.... O görüntü bir uyarı olmalıydı: iyi küçük oğullar olun, büyük kötü Vlad için sıraya girin. Artık ömrünün sonuna kadar parmaklıklar ardında olduğuna göre, keyifli mirasının -uyuşturucu imparatorluğunun- bu dünyada devam ettiğini ve bizim onu devraldığımızı görmeye kararlı. Şimdiye kadar aile işinin en kirli kısımlarından kaçındık ve sıyrıldık. Bizi korkutarak itaat ettirebileceğini düşünüyor.

Ya da inatçı bir hıyar gibi davranıyor ve bizi istiyor. Eğer durum buysa, ikincisinde başarılı oldu. Caleb bunu duyduğunda son birkaç yılını boğarak çıkarabilir.

Ama beş Perris'ten üçü öldüğüne ve diğer ikisi de ailelerinin yasadışı işlerini sürdürmeye bizim kadar hevesli olduğuna göre, karteli engellemek için Perris'lerle yaptığı büyük ittifak planının asla gerçekleşmeyeceğini öğrendiğinde babam ne kadar sinirlenecek?

"Peki apartmanlardan ne isteyebilirim ki? Hem de Phoenix'te," diye soruyor Cohen, elindeki kartları evirip çevirerek.

Evet, kesinlikle bizim hakkımızda biraz ev ödevi yapmış.

Cohen kaşlarını çatarak kartlarını incelerken bir avucunu parlak alnının üzerinde gezdiriyor. Berbat bir poker yüzü var. Sadece izlediğim ellere bakarak bile, bir tür floşu ve yokmuş gibi davranacağını söyleyebilirim. Adamın gırtlığına kadar borca batmış olmasına şaşmamalı ki bu masada sahtekârlık yapıyor.

"Söz konusu olan binalar değil, mülk. Onlar Scottsdale'in en önemli gayrimenkulleri. Geliştiriciler her hafta kapımızı çalıyor." Caleb ellerini düzenli bir şekilde kavuşturmuş, başparmaklarını çapraz yapmış. Başkaları için bunun hiçbir anlamı yok. Benim içinse kaybedemeyeceği anlamına geliyor. Muhtemelen floş royal. "Bu güzel müessesenin çoğunluk hissesine sahip olduğun düşünülürse, birinci sınıf gayrimenkulün değerini en iyi sen bilirsin. Bu arada, buradaki yatırımınız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Cohen kahkahayı patlatır. Boğuk, hırıltılı bir ses. "Cesursun, hakkını vermeliyim. Ve kolay pes etmiyorsun. Bunun gibi kaç konuşma yaptığımı biliyor musun?"

"Gabe." Farley'nin derin, homurdanan sesi kulağıma doluyor ve dikkatimi oyundan uzaklaştırıyor. Korumanın yüzü asık. Ama yine de her zaman asıktır.

"Ne oldu?"

Kare çenesi geriliyor. "Bu sabah bir ziyaretçimiz vardı."

Karnım gerildi. "Kuyruklarımız sonunda sallanıyor mu?" Phoenix'ten ayrıldığımızdan beri federal ajanlar peşimizde, uçağımız patladıktan sonraki sabah. Ya amatörler ya da bizi izledikleri gerçeğini saklamaya çalışmıyorlar. Normalde gölgelerimiz olsa gözümüzü bile kırpmazdık çünkü yakalanacak kadar aptal değiliz ama dün geceki plansız katliamdan ve çatı katımızdaki acil durum temizliğinden sonra ihtiyacımız olan son şey etrafı koklamaları.

Departmandaki bağlantılarımız çölde kurgulanmış bir olay yeri bulduklarını doğruladı, ancak cesetlerin kimliklerini henüz tespit edemediler. Bu adamların dün gece çatı katı süitimizde olduklarına dair herhangi bir kanıt yok - en azından bu kadar çabuk bir arama emri çıkarabilecek bir kanıt yok. Perris servis asansöründen girmiş ve güvenlik kamerası görüntüleri silinmiş. Ayrıca, Merrick'in temizlikçisi birinci sınıftı.

Farley başını sallar. "Bunun onlarla bir ilgisi yok." Gözlerindeki endişe par-neredeyse dev kas duvarı bana söylemekten korkuyormuş gibi- içimin burkulmasına neden oluyor. "Bu Mercy."

MERHAMET

KARGO ARACI bir başka derin çukura daha çarpıyor. Kemiklerimi titreten sert sarsıntıya karşı dişlerimi sıkıyorum ama ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Beni kaçırmanın uyanık olduğumu bilmesini istemiyorum.

Belki yirmi dakika önce kendime geldiğimden beri yolumuz giderek engebeli bir hal aldı. Otel odasındaki banyonun kapısını açtığımdan ve yüzünde iğrenç bir yara izi olan adam boynuma bir iğne batırdığından beri ne kadar zaman geçtiğini tahmin edemiyorum. Gözlerim karardı ve yan yatar vaziyette uyandım, üzerimde hala bornozum vardı, kollarım arkadan bağlıydı, bileklerimi bir arada tutmak için keskin bir bağ vardı.

Kirli arka camlardan güneş parlıyor, gündüz olduğunu ima ediyor, ama beni aldığında sabahtı. Şu anda Vegas'tan saatler uzakta olabilirdik. Ter tenime yapışıyor, boğucu sıcak boğuyor. Hâlâ çölde olduğumuzu varsayıyorum ama çöl uçsuz bucaksız bir yer.

Ve başım büyük belada.

Tehlikeli biri dışında kim bu adam? Ve Gabriel'in adamları tarafından korunan bir çatı katına nasıl girebildi? İzin almadan kimse o asansöre ve Farley'nin bu sürüngenine izin vereceğinden şüpheliyim.

Servis girişi. Bahse girerim bu şekilde girmiştir. Dün gece aynı yolu kullanarak üç ceset kaçırmışlar. Bu adam ya oteli iyi biliyor ya da çalışanlardan birinden bilgi almış. Nasıl olduğunu düşündükçe ürperiyorum.

Gabriel kaçırıldığımı biliyor mu? Yoksa bütün gün Büyücü'yü satın almaya çalışmakla o kadar meşgul olacak ki gittiğimi çok sonraya kadar fark etmeyecek mi? Gittiğimi mi sanacak? Dün geceki kan banyosundan sonra onunla ve bu iğrenç hayatla ilgili fikrimi değiştirdiğimi mi düşünecek?

Peki Moe ve Michelle nerede? Benimle birlikte çatı katında kaldılar. Gittiğimi biliyorlar mı? Beni kaçırın kişi

Gabriel de korumanın işinde en iyisi olduğunu söyledi.

Görünüşe göre bu adam kadar iyi değil.

Moe'yu o mu öldürdü?

Beni öldürecek mi?

Damarlarımda garip, uyuşuk bir his dolaşıyor.

Minibüs keskin bir sağa dönüş yapıyor ve sonra yol sertleşiyor, sert metal zemine her çarpışım da omzum ve kalçam ağrıyor. Durduğumuzda bir an için soluklanıyorum, şoförün inmesine yetecek kadar bir süre. Metal şingirtisini ve zincir şangırtısını dinlemek için zorlanıyorum ve sonra tekrar içeri tırmanıyor, kapıyı içi boş bir gümbürtüyle çarparak kapatıyor. Minibüs bir kez daha ilerliyor.

"Numara yapmayı bırakabilirsin. Uyanık olduğunu biliyorum," diye sesleniyor derin, cılız bir erkek sesi, sözlerine acı bir mizah karışıyor.

Sertleşiyorum ama cevap vermiyorum.

"Sana yirmi dolar verirdim. Senin ölçülerinde bir kadın, sarsıntılı yolculuk olmasa bile yaklaşık yarım saat önce uyanırdı."

Korkuma karşı yutkunuyorum ve sakın bir ses tonu takınıyorum. "Bana ne verdin?"

"Bir yatıştırıcı. Merak etmeyin, uzun süre uykulu kalmayacaksınız."

Çünkü endişelendiğim şey *bu*. Yine de kafamın berrak olması düşünmek için daha iyi ve eğer bir kaçış planı yapacaksam düşünmem gerekiyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Kimsenin seni bulamayacağı bir yere."

Buna inanıyor mu yoksa sadece beni korkutmaya mı çalışıyor? Eğer öyleyse, başardı. Omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor.

Bu rastgele bir kaçırma olamaz. Çok iyi planlanmıştı. Gabriel'in amcasıyla bir ilgisi olmalı. Uçağı havaya uçurmakta başarısız oldu, o yüzden farklı bir yol izliyor. Ama neden beni aldı? Neden odada adamları bekleyip işlerini bitirmediler?

yatmayan bir şeyler .

Belki de amcayla bir ilgisi yoktur. Belki de Ajan Lewis'in bahsettiği şu karteldir. Bölge karşılığında beni fidye için tutmayı mı planlıyorlar? Karteller böyle şeyler yapar mı?

Bilinen nedenlerden dolayı Perris olmadığını biliyorum.

Ya bu Gabriel ve ailesinin olduğu, benim tamamen farklı bir şeyse? Gabriell'in kaç tane düşmanı var?

Easton'ların var ve neden biri bu kadar zahmete girsin ki?

En azından bu adam sorularıma cevap veriyor, bu da bana işe yarar bir şeyler verebileceği anlamına geliyor. Sesimdeki titremeyi zorluyorum. "Büyük bir hata yapıyorsun. Kiminle birlikte olduğumun farkında mısın?"

Homurdanıyor. "Neden bu karmaşanın içinde olduğunu sanıyorsun? Birlikte olduğun kişi yüzünden buradasın."

"Peki seni bulduğunda sana ne yapacağına dair bir fikrin var mı?" Sesi hiç de endişeli gelmiyor.

"Dediğim gibi, bizi bulamayacak. Ve bana ne olacağından çok kendin için endişelenmelisin." Minibüs patinaj yaparak durur ve motor durur.

Şoför mahallinden inen adamı dinledikçe paniğim artıyor. Minibüsün etrafında dönerken ayakkabıları taşlı zeminde sürükleniyor. Arka kapılar esneyen bir gıcırtyla açılıyor ve içeri süzülen kör edici güneş ışığına karşı sınıyorum. Ancak güçlü eller ayak bileklerimi kavrayıp beni dışarı sürüklediğinde bunu çabucak unutuyorum. Çığlık atıyorum ve onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ama hepsi boşuna. Bu şekilde bağlıyken onu asla savuşturamayacağım.

Yumrukları pazularımın etrafında kilitleniyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bu sayede içinde bulunduğum durumu daha iyi görebiliyorum. Gözlerim etrafta geziniyor, sisli şok halimde ve kambur pozisyonumda bile çevrem hakkında olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorum.

Önümde, soluk bej vinil duvarları kumun içinde kamufle olmuş, tek katlı bir karavan duruyor. Belki elli metre ötede yeşil çatılı, üç kapılı metal bir garaj var. Onun ötesinde, dikenli bitki örtüsüyle parçalanmış düz bir çölden ve uzaklarda alçak dağlardan başka bir şey yok.

Neredeyiz biz? Nevada'da mı? Arizona'da mı? New Mexico?

Bu adamın yerleşkesi olduğunu tahmin ettiğim yerin çevresini dikenli tellerle çevrili on ayak yüksekliğinde bir tel örgü çevreliyor. Yıpranmış yeşil bir kamyonet bir kenarda duruyor, tozlu ve kızgın güneşin altında kavruluyor, lastikleri patlamış. Yanında, bir kuyunun tepesi yerden dışarı çıkıyor. Yanında bir kova duruyor. Sağımda güneş panelleri, güneş ışınlarını toplamak için yukarı doğru açılmış, çeşitli sinyalleri toplamak için birden fazla uyduyla birlikte. Garajın yan tarafında, belki de gölge olabilecek tek yerde, bir dizi plastik ve metal varil ile domates ve yeşil fasulye bulunan birkaç yükseltilmiş bahçe yatağı var.

Tahmin etmem gerekirse, bu adam burada aylarca tek başına hayatta kalabilir ve hiç erzak aramaya çıkmaz.

İçim kasılıyor. Burada ne kadar hayatta kalabilirim?

"Git hadi." Beni ileri doğru itiyor ve ben tökezliyorum, çöl çıplak ayaklarımın altında haşlanıyor. Cübbemin bağı gevşemiş, iki tarafı açıkta kalmış ve kendimi açıkta bırakmıştım. Utanamayacak kadar korkmuş durumdayım. Yine de, beni ileriye, metal basamakları çıkmaya ve açmak için etrafımda uzandığı kapıdan geçmeye yönlendirirken arkamda olduğu için minnettarım. Kapıyı açık bırakmış. Sanırım uzak konumumuz ve dikenli teller nedeniyle güvenliğini sağlamaya gerek yoktu.

Karavanın içindeki hava boğucu, pencereler kapalı, panjurlar güneşi ya da dış dünyayı içeride olup biten karanlık şeylerden uzak tutmak için kapalı. Seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve eski, ama düzenli ve ezici bir şekilde temiz. Burnuma gelen çamaşır suyu kokusu burnumun direğini kırıyor.

"Çekil," diye bağıyor.

Yapabildiğim tek yöne doğru sendeleyerek ilerliyorum - soluk kahverengi La-Z-Boy'u ve televizyonu geçip, fildişi aletleri ve 1950'lerden kalma metal ve melamin yemek takımıyla övünen mutfaktan geçip, sahte ahşap panelli duvarlar ve dolap kapılarından oluşan dar bir koridor boyunca ilerliyorum. Koridorun sonunda iki kapı yer alıyor. Sağdakinin dış tarafında birden fazla kilit var.

Odanın kapısını açmak için bana doğru uzandığında geriliyorum. İçerideki elektrik düğmesine bir tokat atarak beni tek bir çıplak ampulle aydınlatılmış, köşedeki bir kova ve yerde yatan bir şilte dışında boş olan küçük bir alana sürüklüyor. Odadaki tek pencere bir kontrplak levhayla kapatılarak mühürlenmiş.

Tahmin etmediğimden değil ama bu adam benim için hazırlık yapmış.

Parmaklar arkamdan ön koluma giriyor ve ben otomatik olarak onun tutuşuna karşı kıpırdanıyorum.

"Kıpırdama yoksa seni keserim," diye uyarıyor.

Kollarımdan çekiştirirken irkiliyorum ama sonra bileklerimin etrafındaki gerginlik gevşiyor, bağlar çözülüyor. Kollarımı vücudumun etrafında kıvrıyorum, ondan uzaklaşıp köşeye doğru kayarken bornozumun kenarlarını kapatıyorum.

Sonunda, beni esir aldığından beri ilk kez yüzümü dönmeye cesaret ettim. Ben.

Nefesim kesiliyor. Şakağından çenesine kadar uzanan yara izi değil. Bu yaralanma korkunç bir hikâyeye birlikte gelmiş gibi görünse de beni ürkütüyor. Çukur yanaklarından çökük gözlerine ve ağzının ince, düz çizgisine kadar yüzündeki *her şey* soğuk ve düşmanca. Sırım gibi zayıf,

Saçları kısa kesilmiş ve şakaklarına ak düşmüştü. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum.

Sol elinde bileklerimi kurtarmak için kullandığı bıçak duruyor; uzun, kavisli bir bıçak, bir insanın bağırsaklarını deşmeye hazır görünüyor. O çakmaktaşı gri gözler beni boydan boya süzüyor, ama erkeklerin beni süzerken bakışlarında gördüğüm açlık yok. Bu beni neredeyse daha çok korkutuyor.

Hiç ilerlemiyor.

Bana ne yapmayı planlıyor?

Filizlenen korkuma karşı yutkunuyorum ve çenemi kaldırarak kendime güveniyormuş gibi yapıyorum. "Gabriel Easton'ın kim olduğunu biliyorsan, ne kadar parası olduğunu ve beni sağ salim geri almak için ne kadar ödeyeceğini de biliyorsundur." Umarım bütün mesele budur. Gabriel beni yanında ve mutlu tutmak için para ödemeye hazır olduğunu kanıtladı. Babamla görüşebilmem için Fulcort'taki gardiyanlara, babamın mahkûmiyetini bozdurabileceğine inanan avukat Jason DeHavilland'a, hatta maaşımı ödemeye devam edebilmeleri için çalıştığım uyuşturucu rehabilitasyon merkezine bile. Elbette, Gabriel bu adama ne isterse ödeyecektir.

Adamın ince dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Muhtemelen babasının seni burada tutmam için bana ödediği kadar değildir."

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bu adam Vlad Easton için mi çalışıyor? Kaçırılmamın arkasında Gabriel'in *babası* mı var?

Karanlık kıkırdaması küçük, havasız odayı dolduruyor. "Aileye hoş geldin, hayatım. Hepsinin ne kadar boktan olduğunu henüz fark etmedin mi?"

"Gabriel'in babası neden beni burada tutman için sana para ödüyor?"

"Çünkü Vlad oğluna istediğini yaptırmak için hangi ipi çekmesi gerektiğini buldu."

Farkına vardım. Gabriel'in babası, ailenin suç girişimini devralması için ona baskı yapıyordu; Gabriel'in bana söylediği doğruysa, hem Gabriel hem de Caleb'in uzaklaşmak için can attığı bir şeydi bu. "Bunu yapmayacak."

"Senin iyiliğin için, umalım da bu huyu değişsin." Adam elindeki bıçağı kaldırır ve başparmağının ucuyla ucundaki kıvrımlı kancayı test eder. Derisinde parlak bir kıpkırmızı nokta beliriyor. Kendi açtığı yaradan ürkmüş gibi görünmüyor. "Ama benim iyiliğim için, umarım haklısındır."

Yüzünde beliren sırıtış kanımı donduruyor.

"Rahatına baksan iyi olur. Seni uzun günler ve geceler bekliyor." Kapıyı arkasından çekip kapatarak ayrılır.

Nefesimi tutuyorum ve beni kilitleyen birkaç klik sesini . Bu
gerçekten oluyor.
Bu gerçek.
Bana ne yapmayı umuyor?
Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hücremdeki her yeri arıyor,
bir kaçış yolu arıyorum.

GABRIEL

"*Seni atlattı* da ne demek?" Öfkem çatı katının yüksek tavanlarından sekiyor. "Babamın tetikçisi gibi adamların *sizi geçmesine* izin vermemeniz için size para ödüyoruz pislikler!"

Korumalar sıra halinde durmuş, ayakkabılarını inceliyorlar. Bana verecek cevapları yok, sadece bahaneleri var.

Mermer zeminde bir çarşafın üzerinde yatan Moe'ya dönüyorum, yüzü beyaz çarşaflar kadar solgun. "Ve bunu yapan *kesinlikle* Bane miydi?"

"Evet," diye dişlerini gıcırdatarak bağıırken, soru sormadan tedavi etmek isteyen doktor tıbbi cımbızıyla omzundan bir mermi çekip çıkarıyor.

Birkaç gece önce uçağımızı havaya uçurdu, şimdi de kız arkadaşımı otel odamızdan kaçırıyor. Bane meşgulmüş.

"Servis asansöründen içeri girdi," diye doğruluyor Farley.

"Kahretsin, onu veren neydi? *Önündeki ceset* mi?" Caleb bir kolunu Ross'un kan gölünde yattığı, boğazının kulaktan kulağa kesildiği yere doğru atarak tersledi. Onu poker oyunundan vaktinden önce ve eldiveni floş royal ile sürüklediğimde çok öfkelenmişti ama neyse ki odağı önemli olana kaydı. "Bane ne kadar zaman önce buradaydı?"

"En fazla bir saat. Son check-in işleminden hemen sonra içeri sızmış olmalı."

Farley aradığında panik içinde Moe'nun telefonuna cevap veren Michelle'di ve Moe'nun bilincini kaybettiğini ve kanaması olduğunu haykırıyordu. Farley koşarak gittiğinde Ross'u ölmüş, Moe'yu omzunda bir kurşunla ve Bane'in ona enjekte ettiği sakinleştirici için kullanılmış bir iğneyle buldu.

"O asansörü bilmeyen var mı? Buraya lanet olası bir geçit töreni girişi!" Öfke ve korkunun garip bir karışımı göğsümü tırmalıyor, ikincisi en güçlü ve ham olanı. Bana en yabancı olan. "Ve tahmin edeyim, kameralar hiçbir şey yakalayamadı."

Farley başını sallayarak varsayımımı doğrulamadan önce gözlerini adamlarına . "Dün gecedan beri hala yerdeler."

Üç cesedi gizlice çıkarıp üçlü bir cinayeti örtbas etmek zorunda kaldığımız zamandan. Güvenlik kamerasının olması bu durumda bir fark yaratmaz. Mercy gitti ve onu kimin kaçırdığını biliyoruz.

Ve nedenini biliyorum.

Tezgâhtan boş bir bardak alıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, bu basit hareketin bunaltıcı gerginliği biraz olsun azaltacağını umuyorum. Cam uzak duvara çarparak parçalanır. Farley'nin adamlarından hiçbiri irkilmedi.

-Tepki vermekten daha iyisini bilirler. Doktorun gözleri bana kayıyor ama hemen hastasına geri dönüyor.

"Sakin ol," diye uyarıyor Caleb.

Bu sadece öfkemi artırıyor. "Bana sakinleşmemi söyleme! *Burada* olmamız *gerekirken* aşağıda Cohen'le aptalca bir kedi fare oyunu oynuyorduk." Stanley'den o telefonu aldıktan sonra babamın bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğim için doğruca çatı katına geri dönmeliydim.

Onu asla terk etmemeliydim.

"Bane de bu yüzden . Nerede biliyordu," diye karşı çıkıyor Caleb eşit bir şekilde. "Eğer bu sabah onu almamış olsaydı, başka bir şekilde ona ulaşırđı."

O haklı, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bane lobide oturup izliyor ? İzliyor olamaz. O yüzü görmemek imkânsız. "O psikopatın neler yapabileceğini *biliyorsun*." Adam insanlardan cevap alma görevini çok ciddiye alıyor. Mercy'nin bedenindeki sadist ellerini düşündükçe içim daralıyor.

Ama suçluluk duygusu hızla kök salıyor, iltihaplanmaya hazırlanıyor. Mercy benim yüzümden tehlikede. Çünkü ben masum bir kadını kana bulanmış hayatımıza zorla sokan, ona para, cazibe ve daha iyi bir hayat vaat eden bencil bir pisliğim. Bunun onun için sadece tek bir şekilde kötü sonuçlanacağını bilmeliydim. Babamız, korumak için para ödediğim mahkûm -Mercy'nin babası- hakkında sorular sormaya başladığında, onu kullanmanın bir yolunu bulacağını, bana istediğı her şeyi yaptırmak için onun bileti olacağını bilmeliydim.

Caleb'ın çenesi gerilir. Dikkatini yerde kanlar içinde yatan korumaya verir. "Doktor?"

İri yarı adamın parmakları iğne ve iplikle hızla hareket ediyor. "Et yarası. Derin bir yara ama dinlenirse iyileşir. Hayati bir şey yok."

"Şanslı orospu çocuğı," diye mırıldanıyor aptal muhafızlardan biri.

"Bunun şansıla hiçbir ilgisi yok. Moe iyi olacak çünkü Bane buna izin verdi," diye tıslayarak geniş ortak salonda volta atıyorum. Kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Muhtemelen biz de kiminle uğraştığımız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bane -kullandığı adıyla- yıllar boyunca babama çok az şey anlattı. Orduda geçirdiği dönemle ilgili birkaç ayrıntı bulduk, yani düşmanı operasyonları hakkında sorgulamak için "şüpheli" taktikler kullandığı için onursuzca terhis edilmiş, bu kirli sırrı bilen ama görmezden gelen üst rütbeli subayları lekelememek için gizlenmiş. Adam avlanmak ve hayatta kalmak için eğitilmiş. Her türlü ağ ya da tuzaktan sıyrılabilir. Onu hiç erzak olmadan ölümcül bir ormana bırakın ve bir ay sonra onu almak için geri döndüğünüzde, on kilo daha ağır ve yıpranmamış olarak sizi bekliyor olacak.

İşaret parmağımı Moe'ya doğru saplıyorum. "Sence ıskaladı mı? O kurşunu *tam olarak* gitmesini istediği yere koymadığını mı düşünüyorsun?" Moe, Bane'in damarına pompaladığı şey yüzünden uyanmadan önce kan kaybından ölmesin diye atardamardan kaçınıyordu. Bane ıskalamaz, hata yapmaz. Moe'yu etkisiz hale getirmek için onu vurmasına gerek yoktu, o bunu *seçti*. Ama Moe'nun bir mesaj iletmek için hayatta kalmasını istedi - Vlad Easton'ın burada olduğunu, istediği zaman Fulcort hapisane hücresinin derinliklerinden bize ulaşabileceğini. Tıpkı patlamada Bane'in yüzünün güvenlik kameralarına yakalanmasının bir hata olmadığı gibi. Babam, federallerin ortaya çıkardığı her şeye ulaşmak için kaynaklarımızı kullanacağımızı biliyordu. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmamızı istedi.

Ve şimdi babam beni tam da istediği yerde tutuyor; Mercy'yi geri almak için *her şeyi* yapmaya hazırım, buna ellerimi temizlemek için çok çaresiz kaldığım Easton ailesinin uyuşturucu imparatorluğunda kendimi sağlamlaştırmak da dahil.

Bane'e verdiği talimatlar neydi? Eğer itaat etmezsem ona zarar vermesi için izin mi verdi? Duyduğuma göre Bane bir kadının vücudundan zevk alacak biri değilmiş -ister kendini zorlayarak ister gönüllü bir katılımcıyla olsun- ama zevk aldığı şeyler düşünüldüğünde bu küçük bir nimet.

Caleb iç çeker ve dikkatini bir bar taburesine tünemiş, elleri Moe'nun kanıyla lekelenmiş, iri mavi gözlerinde şaşkın bir ifade olan Michelle'e çevirir. Farley onu Moe'nun yanında, kanamayı durdurmak için yarasına bir havlu buldu. Tanrı'ya şükür, yardım için otel hattını arayacak kadar aptal değildi. Bu, durumu bin kat daha kötüleştirebilirdi. "Hiçbir şey görmedin ya da duymadın mı?"

Başını sallar. "Sadece Moe'nun telefonu uzun süre çaldı. Bu yüzden odamdan çıktım. O adam buradayken duşta olmalıydım. Silah sesi duymadım," diye kısık sesle fısıldıyor, nemli saçları iddiasını kanıtlıyor.

"Demek Bane senin de yaşamana *izin verdi*."

Kardeşimin soğuk bakışlarından kaçışına bakılırsa, yirmi dört saatten kısa bir süre önce mutlu bir şekilde vücut sıvılarını değış tokuş ettiklerini kimse tahmin edemezdi. Bu odadaki herkes arasında Mercy'nin en iyi arkadaşı en zor birkaç günü geçirmiş olabilir, federaller babasına karşı dolandırıcılık suçlamalarını kullanarak bu yolculuk sırasında bizi ihbar etmesi için onu manipüle ettiler. Neyse ki onlara işe yarar bir şey söylemeden önce durumu fark ettik ve Caleb dün gece tanık olduğı cesetlerle ilgili olarak onu korkutup susturduğuna göre artık en az endişelendiğimiz kişi o. O sadece Easton'lara çok yakın olmanın bir başka zayıyatı. *Neredeyse* onun için üzüleceğim.

Ama şu anda ne o, ne kan kaybeden Moe, ne de bir başkası umurumda. Tek umursadığım Mercy'yi bulmak.

"Bu saçmalığı yaparak gerçekten istediğini elde edeceğini mi sanıyor?" Caleb ağzına bir sigara atar ve yakar.

Stanley'nin daha önceki telefon konuşması hakkında onu aydınlatmadım ve henüz aydınlatamam da. Kardeşim uçağın havaya uçmasının arkasında babamızın olduğunu, Finn ve Felix'in babamızın küçük güç oyunu yüzünden öldüğünü öğrenirse, ben Mercy'nin nerede olduğuna dair bir ipucu elde edemeden yaşlı adamın boynunu kırması için bir mahkum tutacaktır.

"Fulcort'a gidiyorum," diye duyuruyorum. Babamızla yüz yüze görüşmekten başka bir yol yok.

"Tam da onun istediğı gibi oynuyorsun, ona istediğini veriyorsun-"

"Başka ne seçeneğim var ki?" Kükredim.

Caleb teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırır. "Doğru. Elbette, kardeşim. Ne yapman gerekiyorsa yap. Anlıyorum."

Ama bilmiyor. En ufak bir fikri bile yok. Hiç aşık olmamış.

Dün gece bunu ona itiraf ettiğimde, benim için olduğu kadar onun için de sürpriz oldu. Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim; eminim ki bunları hiç hissetmemiştim. Ama bunun böyle olduğunu şüphesiz biliyorum, çünkü onun gittiğı gerçeğinin ötesini düşünemiyorum ve onu geri almadan nefes almaya devam etmek istemiyorum.

Caleb sigarasından nefes çekerken ve çatı katımızdaki durumu gözden geçirirken havaya duman yayılıyor. "Daddy-O'yu *tekrar* ziyaret etmeyi ne kadar de, burada kalıp hayranlarımız için her şey yolundaymış gibi davranacağım. Dün gecedен sonra ikimiz de aniden çekip gidemeyiz. Bu dikkat çeker."

Bu konuda da haklı. "Farley benimle gelecek. Diğerleri burada kalacak."

Farley'nin başı onaylarcasına bir kez sallanır. Odanın bir yerinde bir boğaz temizleniyor. Ailevi sorunlarımızla uğraşırken bir izleyici kitlesine sahip olmaya alışık değiliz ama koruma ekibi, doktor, Michelle... hiçbiri önemli değil.

"İnsanları buradan uzak tutun," diye uyarıyorum.

"Şu an için öyle diyebilirim, kardeşim?" Caleb'ın bakışları çatı katında, kanlı havluların ve kül rengi suratlı Moe'nun üzerinde, sonra da Ross'un kan kaybindan öldüğü yere giden koridorda geziniyor.

"Polisi aramız gerekmez mi?" Michelle'in sesi titrek ve kısık, ona hiç benzemiyor.

Caleb homurdanıyor. "Ne için?"

Bocalıyor, şaşırıyor. "Yani... Mercy kaçırıldı. Onu bulmamıza yardım edecekler."

"Oh, seni tatlı kız. Hala çok safsın." Gözlerini kırpıştırır. "Sence onu nerede arayacaklarına dair en ufak bir fikirleri var mı? Onu kendi başımıza bulma şansımız daha yüksek."

"Sadece düşündüm...."

"İhtiyacımız olan son şey, aşağıdaki yeni en iyi arkadaşın Ajan Lewis de dahil olmak üzere, burayı gözetleyen birileri. Sence Mercy'ye ne olduğu umurunda mı? Sadece davasına yardımcı olacaksa." Caleb dün gece el koyduğu Michelle'in telefonunu cebinden çıkarıp havada sallıyor. "Ve eğer bu işe karışır, söz veriyorum Mercy'yi bir daha *asla* canlı göremeyeceksin. Hepimiz onu sırtından bıçakladığını biliyoruz, ama istediğin bu mu?"

Michelle ona sert bir kafa sallayışla cevap verir, gözleri sulanmıştır. "O zaman bir şey gelmesin. Hayatın bir parçasıymış gibi Gabe ve ben bu aile meselesiyle uğraşırken büyük bir mutlu parti verelim o zaman." Ağır bir iç çekişle kendi telefonunu çıkarıyor ve "Merrick'in temizlikçisi kumar paramı hızla tüketiyor" diye mırıldanıyor.

Mercy'yi bulmak için iki kuruşumuz olmasa da umurumda değil. "Beni haberdar et." Farley'nin beni takip ettiğini teyit etmeyi beklemeden asansöre doğru ilerliyorum.

"Seni bu kadar çabuk tekrar burada görmeyi beklemiyordum," diyor Donny, beni dar, rutubetli koridor boyunca ilerletip hapishanenin daha eski, nadiren kullanılan bir bölümüne götürürken anahtarları her adımda yanında ıngırdıyor.

"Evet, ben de öyle," diye homurdanıyorum. Ziyaretlerim azalmak yerine sıklaşıyor, bu da istediğimin tam tersi. Yine de bu, gerçekliğime buz gibi soğuk bir duş görevi görüyor. Eğer babama istediğı her şeyi veririm, kendimi onunla birlikte parmaklıklar ardında bulabilirim.

Sonum onun kadar nefret dolu ve sapkın olabilir.

"Biliyorsun, bu tür ziyaretleri mesai saatleri dışında ayarlamak çok daha kolay." "Neyin kolay olduğı umurumda değıl," diye tersliyorum, dört saatlik yolu Bane'in Mercy'nin kusursuz vücuduna neler yapıyor olabileceğine dair Testere benzeri korku filmi senaryoları oynayarak geçirdikten sonra ruh halim acıyla dolmuş durumda.

Hayal gücüm.

Fulcort korumasının *benim* için gerekli olduğunda cebimde olması için para ödüyorum, onun için uygun olduğunda değıl. Ve ona bir kamyon değıerinde ödeme yapıyorum. Daha doğırusu tam dolu bir GTO değıerinde. Vlad Easton turuncu tulumunu giydiğinden beri bu lanet gardiyanların hepsine defalarca ödeme yapıldı. Tek kelime şikayet etmemeleri için yeterli.

"Chops'un bir sonraki maçından haber var mı?" Donny şimdi biraz tereddütle soruyor.

"Hayır." Bu soysuzlara hapishane dövüşü eğılencesi sunmak umurumda olan son şey. Tabii babam Chops'un rakibi değılse ve bunun için n sıradan bir koltuk istiyorum.

Donny omzunun üzerinden bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyor. -Akıllıca bir seçim. Geldiğimde yüzümdeki sert ifadeden bugün boş gevezelik yapmayacağımı tahmin edemediyse bile şimdiye kadar anlamıştır.

Kötü şöhretli Vlad Easton küçük odada beni bekliyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacakları yayılmış, şişmiş karnı masanın kenarına dayanmış. Beni izlerken beğenmiş bir ifade, çukurlu yüzüne yapışmış durumda. Son ziyaretimizde Caleb'la girdikleri küçük kavgadan kalma morluklar var üzerinde, Caleb'ın gözünün hala alacalı mavimsi mor olduğunu düşünürsek bu mantıklı.

"Sana on dakika veriyorum. En fazla on beş dakika, süper başlamadan önce-"

"İhtiyacım olduğu kadar uzun sürecektir." Donny'nin uyarısını kesip onu dikkatinden uzaklaştırıyorum, odanın ortasındaki masaya doğru yürüyorum, bana hayat veren nefret dolu piçle göz göze geldiğimde yumruklarımın çözülmesini istiyorum.

Dış kapı arkamdan sessizce tıklıyor ve babamla beni üç vuruşluk bir bakış yarışında kilitli bırakıyor.

"Bir başka özel ziyaret ve bu kadar erken. Ne de olsa çocuklarım tarafından sevilirim," diyor bir süre sonra.

Neden burada olduğumu biliyor ve tek yapmak istediğim masanın öbür ucuna uzanıp cevabını ağzından almak. Aynı zamanda, göğsüme batan ihanet acısını da görmezden gelemiyorum. Babamın zalim biri olduğunu hep biliyordum ama sanırım kendimi onun bana böyle bir şey yapmayacağına inandıracak kadar aptalmışım.

Işıkların kapalı olduğundan emin olmak için kameralara üstünkörü bir bakış attıktan sonra babamın karşısındaki sandalyeyi çekip içine kayıyorum. "Nerede o, seni hasta orospu çocuğu."

Gözlerinde bir memnuniyet parıltısı beliriyor. "Sonunda sende kendi ateşimden bir parça görüyorum. Caleb'da olduğunu hep biliyordum. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Eğer yerini söylemezsen ateşten daha fazlasını görmek üzeresin." Ses tonum ona karşı kullanmaya cesaret edemediğim kadar sert.

Düşünceli bir şekilde başparmağını alt dudağında gezdiriyor. "Bir kadının küçük oğluma tasma bağlamayı başardığını duyduğumda önce inanmadım. Bundan daha şok edici tek şey Caleb'in yerleştiğini görmek olurdu."

"Kaynağınız boktan. Üzerimde tasma yok. O sadece iyi bir ."
Yalan.

"Harcayacağın parayla elli tane iyi lays alabilirdin. babasının yasal masrafları için." Babam sırtıyor. "Bu duvarlar arasında hiçbir şey sessiz kalmaz. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Ben de Camillo ya da Miles Mercy'yi öğrenecek diye endişeleniyordum.

Bahse girerim Parker, Duncan'ı görmek için kimin geldiğini ağzından kaçırıyordur. Tüm bunlar bittikten sonra gardiyanı evinde ziyaret edeceğim ve dilinin bir daha asla sallanmamasını sağlayacağım.

"Perris'lerle toplantı nasıl geçti?"

Suçlarını itiraf etmeden önce biraz dans edeceğiz. "Hayranlık uyandırıcı."

"O zaman neden parçalanmış ve yanmış cesetleri bu sabah erken saatlerde Las Vegas'ın dışında bulundu?" Sabit gözleri beni inceliyor.

Küfretmemek için azı dişlerimi sıkıyorum. Federaller ne bulduklarını biliyorlar - olay yerinde bırakılan SUV Miles Perri adına kayıtlı - ama haberler henüz yayılmadı, bu da demek oluyor ki bu kalın beton duvarların içinde bile, şişmiş, yıpranmış vücudunun ona pes etmesini bekleyen Vlad'ın hala her kapta parmağı var ve insanlar onu istediği her şeyle beslemeye istekli. Böyle bir gücü nasıl koruduğunu bilmiyorum diyeceğim ama biliyorum. Para ve korku, kemerindeki iki müthiş araç. İkincisini özellikle iyi kullanıyor. Onlarca yıllık tecrübesi var.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama Perris'lerle buluştuk, anlaşmayı tartıştık, kabul ettiler ve sonra da gittiler."

Bir avucunu karnının üzerinde gezdiriyor. "Buraya gelirken bu saçma cevap üzerinde çalıştın mı?"

"Bu saçmalık değil." Sadece gerçeğin tamamı değil. Gittiler.

Çamaşır sepetlerine gömüldüler.

Nefes almıyorum.

Kahkahası derin, gıcıklayıcı. "Oğullarımı çok iyi tanırım ve bu kardeşinin öfkesinin kokusu. Onu Miles Perri ile aynı odaya koyarken bunu bekliyordum." Babamın yüzünde beliren gülümseme gururdan başka bir şey değil. "Caleb'in bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmadığını görmek güzel."

Ne diyor? Caleb'in *Vahşi Vahşi Batı*'ya gidip Perris'leri vurmasını mı bekliyordu? "O zaman neden bizi onlarla görüştürdün!"

"Çünkü ya bir ittifak kurar ve Navarro'yla birlikte anlaşırsınız ya da Caleb Perris'i denklemden çıkarır ve bölgelerini açar," diye bağırıyor. "Her iki senaryo da bize fayda sağlar ve benim tek umursadığım da bu. Ailemle ilgilenilmesi."

Başımı sallıyorum. Ailesi sadece onun için bir mülk, sahiplenebileceği ve kontrol edebileceği bir şey olduğu sürece umurunda. Ama yaşlı adamın başından beri entrikalar çeviriyor olması şaşırtıcı değil. "Peki ya Bane'e uçağımıza yaptırdığın şey? İki oğlunu havaya uçurmak bize nasıl bir fayda sağlayacak?"

Çatlamış dudakları bükülür. "Bu bir dersti. İkinizin de öğrenme zamanının geldiği önemli bir ders."

"Ders mi?" En azından inkar etmeye çalışmıyor. Ama ders, oğlunuza top atmayı ya da bisiklete binmeyi öğretmektir ya da belki de

sarhoş olduktan ve yerel yetkililerle sorun çıkardıktan sonra hapishanede bir gece geçirirler. "Dört masum insanı öldürdü!"

"Saf olma. Bu dünyada kimse gerçekten masum değildir." Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Ve siz aptallar hâlâ etrafınızdaki tehditlere dikkat edemeyecek kadar kedi kovalamakla meşgulsünüz. Ne kadar kolay olduğunu gördünüz mü? Navarro size ulaşabilir." Parmaklarını havada şıklatıyor. "Eğer bu işte hayatta kalmak istiyorsanız, bunun değişme zamanı geldi."

Mesele şu: Bu işte hayatta kalmak istemiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. İkimiz de çıkmak istiyoruz. Ama Vlad için fark etmez. Ya onun yolu ya da zorla onun yolu. Ve ben ziyaretimin sebebini, önemseydiğim *tek* şeyi hızla kaybediyorum. Öne doğru eğildim. "Bane Mercy'yi nereye götürdü?"

"Şu an için güvende," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Bane'le aynı odada olmak bile insan sağlığı için tehlikeli. "Korumalarımın birini öldürdü. Diğerini yaraladı."

"Daha iyi korumalar tutmalısın."

Yumruğumu soğuk metal masa yüzeyine vuruyorum. Bu odaya adım attığımda zaten bir uçurumun kenarında dengelenmekte olan sabrım resmen buharlaştı. "Onu hemen bana geri ver!" Mercy bir sahiplenme değil ama....

O benim.

Ve o tekrar kollarıma gelene kadar hayatımda hiçbir şey doğru olmayacak. Babamın gözlerinde öfke yanıyor. Bu oyuna tahammülü azalıyor,

Öyle görünüyor ki. "*Ben* izin vermedikçe kimsenin onu bulamayacağı bir yerde."

Derin, sakinleştirici bir nefes almak için kendimi zorluyorum. "Ve ne? Mercy'yi kaçırırsan senin kuklan olacağımı mı düşündün? Sen atla diyorsun, ben de ne kadar yükseğe diyorum?" Şimdiye kadar işler böyle yürümedi değil, ama bunu hep isteksizce yaptım, bir yandan da bundan tamamen kaçınmanın bir yolunu aradım.

"Beni dinle, seni küçük pislik. Hayatım boyunca özgürlüğümü riske atıp *buraya gelmedim*, sadece iki aptal oğlumun başardığım her şeyi mahvetmesini izleyerek çürüyeyim diye. İkinizin de büyüme ve sizin için biçtiğim rolleri üstlenme zamanı geldi."

"Benim için oyduğun şeyi ben istemedim."

"Hayır, sen sadece bunun hasadını mutlu bir şekilde topladın, değil mi?" diye alay ediyor. "Sana bakmak için yıllarımı harcadım. Şimdi sen bana bakacaksın

Ben burada sıkışıp kalmışken. Bu senin sorumluluğun. Kibarca rica ettim ama nafile. Bana başka seçenek bırakmadın, Gabriel."

İçimde kaynayan öfke kabarmaya başladı. "Yani, uçağımızı havaya uçurmak ve kız arkadaşımı kaçırmak bizim suçumuz, öyle mi? Hepsi bizim suçumuz mu? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Tipik narsist cevap.

Gözleri kısıldı. "Sevgili oğullarımın bu bok çukurunda kalan *yıllarımı* garanti altına alması için kesinlikle bir sigorta." Yıllar vurgusuna dikkat etmeden edemiyorum. Sanki Vince ve Merrick Perri'yle planladığımız şeyin rüzgârına gibi. Belki de anlamıştır. Belki de tüm bunlar bununla ilgilidir, bu durumda kızmaya hakkım yok. "Ve şimdi ailenin başındaki haklı yerini alacaksın. Sen ve Caleb ikiniz de. Kardeşin bu dünyada hayatta kalabilecek mizaca sahip olabilir ama akli başında olan sensin. Her şeyi bir arada tutacak olan sensin."

Babam inatçı değilse bir hiçtir, hakkını vereyim. Yine de, küçük beton hücrelerinde oturan adamın tutunacak başka neyi var ki? Dışarıda Easton adının güçlenmesine ihtiyacı var, yoksa içeride kozasını ördüğü koruma çemberi yok olacak ve sayılamayacak kadar çok düşmanı olan kafesteki zavallı yaşlı bir suçludan başka bir şey olmayacak. "Peki ya Peter? Sanırım bu unvanı almamız konusunda söyleyecek bir şeyleri vardır. Herkes onun dediğini yapar." Dümende her zaman Vlad ve Peter Easton vardı ve babam hapse girdiğinden beri -Peter'in ihaneti sayesinde- büyük kararları Peter Amca yönetiyor. Tüm kuzenlerimiz ve iş ortaklarımız ona hesap veriyor ve bizim yolundan çekilmemizi istediğini açıkça belirtti.

"O artık bizim için bir sorun değil. Oğulları dediği o aptallar da öyle." Babamın düz, soğuk bakışları her şeyi anlatıyor.

Bane onları bulmuş olmalı. Gerçekten de meşgul bir tetikçi. Onları çoktan öldürdü mü? Babam, kardeşinin ve yeğenlerinin onun emriyle ölmüş ya da yakında ölecek olmasından rahatsız görünmüyor. Ama amcam ya da kuzenlerim umurumda değil. Peter kendi çıkarı için kardeşine ihanet etmeye karar verdiği gün ölüm belgesini imzaladı. Tek umursadığım Mercy'yi tekrar canlı ve güvende görmek ve babamın buna yanaşmayacağını biliyorum.

"Bane'e ondan uzak durmasını söyle. mı?" Uyarıyorum.

"Siz ikiniz uslu durmaya başlayın, ona aksini söylemek için bir nedenim kalmayacak." Babam sırtıyor. "Ama buralarda duyduğuma göre, o hasta orospu çocuğu bile onu görünce küçük aletin seğirdiğini hissedebilir-"

Sandalyemden fırlayıp masaya uzandığımda metal sandalye ayakları beton zemine sürtünüyor. Babamı hapishane üniformasının yakasından tutup, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar öne doğru çekiyorum. "Eğer ona tek bir parmağını bile sürerse," diyorum dişlerimi sıkarak, "Tanrım bana yardım et, senin işini bitiririm-"

"Bu kadar yeter!" Babam beni zorla itti. Üst düğmesini iliklemek için bir an durdu. "Zamanını boşa harcıyorsun ve konuşmamız gereken önemli şeyler var."

Tabii ki. Her zaman işle ilgilidir. Babam yerinden oynatılamaz on tonluk bir kayadır. Tehditler onu hiç etkilemedi.

Kapıyı kontrol ediyorum ve Donny'nin küçük pencereden baktığını görüyorum. Kargaşayı duymuş olmalı. Son ziyaretimden ve asık suratımdan sonra, bahse girerim açıklamak zorunda kalacağı bir ceset olmasından endişeleniyordur. Sandalyemi yerden alıp tekrar yerime oturuyorum. "Peki tam olarak neyi konuşmamız gerekiyor *baba*?"

Ellerini önündeki masanın üzerinde bir çadır şeklinde düzenler. "Harriet'in eskortları bana artık ücretli pozisyonlarıyla ilgilenmediklerini bildirdiler."

Lanet olsun Harriet. *Ne olduğunu söyle*, çılgılık atmak istiyorum. *Kokain ve eroin imparatorluğun!* O aptal kod adlarını kullanmaya o kadar alışmış ki, içine işlemiş.

"Buna şaşırdın mı?" Puff'ın adamları bize uyuşturucu sattıkları için kartel tarafından katledilmeye devam ediyor. "O zaman onlara daha fazla öde."

"Navarro'nun ürünümüzü yakmasına izin vererek bize önemli bir meblağa mal oldular. İşlerini yapmadıkları halde neden onlara *daha fazla* ödeme yapayım ki? Olsa olsa bize tazminat ödemeleri gerekir."

"Evet, iyi şanslar." Puff'ın ekibinin o kadar parayı bir araya getirmesine imkan yok. Milyonlardan bahsediyoruz. Ayrıca, muhtemelen kartel tarafından istihbarat için sorgulanan Mamba'ya ne olduğunu duymuşlardır. Motosiklet kulübü onu erkekliği ağzına tıkılmış halde, elma ısırın şenlikli bir domuz gibi bulmuş. "Sanırım Puff sakatlanma ve parçalanma riskinin artık bizimle iş yapmaya değmeyeceğini ." Onu suçladığımı söyleyemem.

"İşte bu noktada sen devreye giriyorsun. Anlaşmamızın devam etmesinin onun yararına olacağına onu ikna etmen gerekiyor," diyor yavaşça ve net bir şekilde. "Bir mesaj gönder. Ona sevdiklerinin olduğunu hatırlat. Akli başına gelene kadar özgürlüklerini elinden al."

Puff'ı tehdit etmemi istiyor. Ya da daha uygun bir ifadeyle, babamla birlikte bu duvarların içinde otururken dışarıda olan ve kendi koruma çemberiyle çevrili olan Puff'ın ailesini. Neredeyse dokunulmaz.

Caleb ve ben zaman zaman gangsterler ve diğer serseriler söz konusu olduğunda kimin yetkili olduğuna dair soruları çözmek için devreye girdik, ancak çizgiyi her zaman masumlara çektik. Kadınlar ve çocuklar yasak bölge.

Ama şimdi babam taşaklarımı demir bir mendeneye almış, sıkmaya hazırlanıyor ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Hepsi bu mu...." Donuk bir ses tonuyla konuşuyormuş gibi yapıyorum, bu arada içim içimi yiyor. "Hayır, ama bu da bir başlangıç."

Onun için asla tek bir şey yoktur. "Peki başka ne yapmakla görevlendirildik?"

"Gelecek hafta Eduardo'dan bir sevkiyat var. Ivan halledecek ama artık Peter'in yerine *senin* numaran onda var."

"İyi. Her neyse." Eduardo yıllardır Sinaloa'daki karteli yönetiyor. Kötü bir heriftir ama babamla her zaman iyi anlaşmışlardır. Ivan da babamın ve Peter Amca'nın sağ kolu sayılır. Babamın Peter Amca'dan sonra en çok güvendiği adamdı. Babam hapse girmeden önce tüm kokain tedarik işlerini o yönetiyordu.

Nispeten sorunsuz bir operasyon. İşin bittiğini teyit etmek için Ivan'dan telefon almak dışında, Peter, Vic ve Alexei temelli gittiğine göre, Ivan'a kimin için çalıştığını hatırlatmak dışında bir şey yapmama gerek kalmadı. "İşimiz bitti mi?"

Babam çiğnenmiş tırnaklarını inceliyor. "Bu sabah sadece üç Perris bulunduğunu duydum. Neden beş değil?"

Omuz silkiyorum. Kendimi suçlamadan bunu açıklayamam.

Denemeyeceğim. "Onlarla ilgilenilmesi gerekiyor."

Tanrım. Şimdi de Vince ve Merrick'i öldürmemizi mi emrediyor? "Neden?"

"Çünkü kardeşin bizim için bir fırsat yarattı ve ben bu fırsatı heba etmek istemiyorum. Bize meydan okuyacak iki kişi hayatta olmazsa Peri bölgesini ele geçirmemiz daha kolay olur ve Navarro harekete geçmeden önce bunu şimdi yapmalıyız."

Merrick ve Vince'in yapmak isteyeceği son şey, Perri uyuşturucu işindeki hisseleri için Vlad Easton *ya da* Navarro'yu karşılarına almaktır ama babam bunu bilmiyor ve *benim de bilmemem* gerekiyor. "Navarro o bölge için harekete geçti bile."

"Geri adım atacaktır."

"Bunu neden yapsın ki? Şimdiye kadar bize kıcımızı teslim etti." Dağıtım zincirimizi katlediyor ve ürünümüzü ustaca bir "siktir git" ile yakıyor. "Şimdi bizi savunacak *daha* az insan varken onun istediği *daha fazla* bölgeyi mi almak istiyorsun?" Homurdanıyorum. "Sen resmen aklını kaçırmışsın."

"Easton ailesinin hafife alınmaması gerektiğini öğrendiğinde geri adım atacaktır." Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunur.

Gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Neyi harekete geçirdin?" "Bir ders. Ayrıntılara gerek yok."

Lanet olsun. Onun derslerinin neye benzediğini ilk elden biliyorum. "Yani Navarro'nun karteliyle topyekûn bir savaş başlatıyorsun ve biz de bunu zorunda kalacağız," diyorum kesin bir dille. Çıra yığınının üzerine yanan bir kibrit atıyorum.

"Hayır, ona erişimimizin de aynı derecede uzun ve cezalandırıcı olabileceğini göstereceğim."

Kapı çalındı. Donny pencereden bana bakıyor, yüzüne acı dolu bir ifade yerleşmiş. Bana bu şekilde baskı yapacak cesareti varsa, bu kanal kalıcı olarak engellenmeden önce bu konuşma hemen demektir.

"Şu iki Perris mi? Onlar bir sorun. Onlarla ilgilen." Babamın gür kaşları bir anlam ifade ediyor.

Bu istekleri -cinayet, kaçırılma, belki daha fazla cinayet- ve bunlara uyup uymayacağımı aklım almıyor. Seçeneklerimi düşünmek için Vegas'a kadar uzun bir yolum olması iyi bir şey. Tabii seçeneklerim olduğuna inanacak kadar aptalsam. Ama hala bana bir cevap vermedi. "Nerede o?"

Yanıt verirken tereddüt ediyor, bir süre beni izliyor. "Sana söyledim. O güvende. Muhtemelen şu anda seninleyken olduğundan daha güvende. Navarro'nun elinde olduğundan kesinlikle daha güvende."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor.

"Bunu senin için yaptığım bir iyilik olarak düşün evlat. Önceliklerine odaklanmalısın. Sen işi nasıl yürüteceğini öğrenirken o güvende olacak."

Masanın öbür ucuna uzanıp cevabı ağzından almak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Asla alamayacağım. Dudaklarında bir gülümseme ve dilinde Mercy'nin ihanetim için fazladan acı çekeceğine dair bir sözle ölecekti. "Bir saat içinde diğer hatta onun olduğu bir telefon bekliyorum." En azından sesini duymalıyım, ona üzgün olduğumu söylemeliyim.

Benden nefret etmediğini ihtiyacım var.

Beni hala sevdiğini.

Babam homurdanıyor. "Bane böyle çalışmaz-"

"Bir saat içinde!" Dışarı fırlarken bağırışım duvarlarda sekiyor.

MERHAMET

KIRK İKİ.

Beni esir alan kişi kontrplak levhayı pencereye sabitlemek ve dünyayı dışarıya kapatmak için bu kadar çivi çakmıştı. On tane yeterli olurdu. Ne olursa olsun, onu sökmek için zerre kadar umudum yok; bu gerçeği saatler önce, boğucu hava beni tüketene kadar bu küçük yatak odasının çevresinde volta attıktan sonra kabul ettim. Gizli kamera olmadığından emin olduktan sonra bornozumu çıkardım, ağır havlu kumaş bu dayanılmaz sıcakta beni boğuyordu.

Kadının çılgınlığını ilk kez o sıralarda duydum.

Korku dolu ses karavanın dışında bir yerden geliyordu; muhtemelen garajdan.

Sesi daha yaşlı geliyordu ve ağlamalarının arasına yalvarmalar serpiştirilmişti. Çok fazla "lütfen yapma" ve "sana her şeyi veririz" vardı. "Biz "in kim olduğunu ya da bizi esir alan kişiye ne yapmaması için yalvardığını bilmiyorum. Bu çöl yerleşkesinde kapana kısılmış tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni biraz rahatlattı, ama bir süredir onu bir daha duymadım. *Bu* beni *hiç* rahatlatmıyor.

Sanırım Vlad Easton'ın emriyle burada kalmış. Acaba onun öfkesini kazanmak için ne yaptı?

Tek yaptığım oğluna aşık olmaktı.

Paniğimi bastırmak için derin bir nefes alırken, düşüncelerim Gabriel'e kayıyor. Şimdiye kadar kaçırıldığımı öğrenmiş *olmalı* ve eminim çok öfkelenmiştir. Ama bu psikopatı yönlendirenin kendi babası olduğunu anlamış mıdır?

Beni bulacak ve buradan çıkaracak. Çıkaracağını biliyorum. Gabriel'in tüm hatalarına rağmen -ki birçok hatası var- beni her zaman kendi korudu. Yine de polisi olaya dahil edecek mi? Hayır, pek olası değil ve özellikle de dün gece çatı katında olanlardan sonra.

Ama muhtemelen zaten koruma ekibiyle etrafta koşturuyor, özel dedektifiyle telefonda konuşuyor, her türlü yasaı çiğniyor ve

Bilgi almak için insanlara para saçmak. Birisi bir şey görmüş *olmalı*. Ben, minibüse taşınan. Plakaları yakalayan kameralar. *Herhangi bir şey*.

Gabriel beni kurtaracak. Sadece sabırlı olmalıyım.

Elimdeki plastik su şişesini kontrol ediyorum. İçinde kalan miktar değişmemiş, bir ağız dolusu. Beni buraya kilitlediğinde doluydu ve saatler boyunca tadını çıkardım. Köşedeki kovayı -muhtemelen tuvaleti- kullanmaya hevesli değilim. Ayrıca, bir tane daha almamın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu adam susuz kalmamı pek dert edecek birine benzemiyor.

Kulakları tırmalayan bir çığlık sessizliği yarıyor.

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Yine o kadın, ama son çığlıklardan farklı bir ses, korkudan çok dehşetle dolu.

Nefesimi tutup onun kim olduğuna ve neden burada kapana kısıldığına dair bir ipucu bulabilmek için dinliyorum.

Kısa bir süre sonra çölün sessizliğini bir başka çığlık bozuyor, bu seferki daha çaresiz.

Bir silah sesiyle sarsılıyorum ve ardından gelen ölümcül sessizlikle kanım donuyor.

Az önce onu

öldürdü mü?

Sırada ben mi

varım?

Yakında ben de çığlık atıp hayatım için yalvaracak mıyım?

İçimden bir ses bu adama yalvarmanın faydasız olacağını söylüyor.

Dehşet beni boğmak üzereyken bornozumu tekrar giyiyorum ve rahatlamak için vücuduma sıkıca sarıyorum. Ve olumlu düşüncelere odaklanıyorum: Gabriel beni bulacak.

O beni kurtaracak.

Topuklu ayakkabıların kumda sürüklendiğini duymadan önce ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem, botlar metal basamakları tırmanmadan kısa bir süre önce. Mobil kapı gıcırdayarak açılırken nabzım kulaklarımda hızla atıyor. "Bana bir dakika ver. Sen aradığında diğer işin ortasıdaydım," diyor beni kaçıran kişi, sesi huysuz ve sinirli. "Evet, evet... biliyorsun normalde böyle şeylerle ilgilenmem." Telefonda biriyle konuşuyor. Dolap kapakları çarpılıyor. "Tamam, vur.... Evet. Seninle telefonu kapatır kapatmaz." Ağır bir iç çekiş ve küfrün ardından ayak sesleri koridor boyunca yavaşça yaklaşır.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum ve bornozumu sıkıca üzerime bağlıyorum, mesanem artan sinirlerimden dolayı gevşemekle tehdit ediyor. Uzak köşeye daldım.

Burası silahını göstermek için beni kulübesine sürüklediği yer mi? Gerekirse onunla dövüşürüm.

Bir dizi mandal ve kilit dönüp duruyor ve sonra odamın kapısı açılıyor ve adam kapı aralığından içeri adım atıyor. Gövdesini kaplayan bej renkli kasap önlüğünün taze kanla ıslanmış halini görünce dizlerimin bağı çözülüyor.

Kulağına eski bir kapaklı telefon dayamış. "On saniyen var," diye bağılıyor, aradaki mesafeyi kapatıp telefonu bana doğru uzatmadan önce.

Dehşetimi yutuyorum. "Kim o-"

"Onunla konuş ya da konuşma, umurumda değil, ama zamanımı boşa harcamayı bırak!"

Olabilecek tek bir *kişi* var. Telefonu adamın elinden kaptım. "Alo?"

"Merhamet. Tanrı'ya şükürler olsun." Gabriel'in hırıltılı sesi kulağımı dolduruyor. "İyi misin?"

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. "Bilmiyor muyum?" İnsan kanı olduğunu tahmin ettiğim bir önlük giyen bir adam tarafından esir tutuluyorum. İyi olmaktan *çok uzağım*. Ama her ne kadar dehşete düşmüş olsam da, göğsümde küçük bir umut yeşeriyor. Gabriel çoktan izimi buldu. Buradan çıkmaya iki dakika öncesine göre daha yakıным.

"Bane sana *herhangi bir* şekilde zarar verdi mi?"

Demek adı bu. Gabriel bu adamı tanıyor. O zaman bu işin arkasında babasının olduğunu da anlamış olmalı. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini hatırlıyorum. "Hayır."

"Tamam.... bu kadar." Ağır iç çekişi rahatladığını haykırıyor. "Korkma. Sana elini bile sürmeyecek. Söz veriyorum."

Adam -Bane- bana sarmal bir kobra gibi bakıyor, saldırmaya hazır görünüyor. Gabriel'in güvenini paylaşmıyorum. "Lütfen beni buradan çıkar," diye yalvarıyorum.

"Yemin ederim bebeğim, nerede olduğunu öğrenir öğrenmez seni almaya geleceğim ve bir daha kimse bize bunu yapamayacak." Son kısmı dişlerini sıkarak söylüyor. Çok öfkeli. Güzel. Ama sesinde başka bir şey de var, daha önce Gabriel'den hiç hissetmediğim bir duygu.

Korku.

Korkuyor.

Ve bu beni korkutuyor.

"Çölde bir yerdeyiz-"

Bane telefonu elimden kaptı ve kulağına götürmeden önce bana uyarı dolu bir bakış fırlattı. Sanki Gabriel'e beni bulması için faydalı bir şey söyleyebilirmişim gibi. "Yaşadığına dair kanıt istedin ve aldın," diye bağırıyor. "Şimdi baban için bitirmem gereken işler var." Kaşlarını çatarak duvara bakıyor. Gabriel'in ne dediğini duyamıyorum ama ahizeden gelen sesinin derin ve öfkeli uğultusu kesinlikle sert tehditler içeriyor. "Ne olduğumu sanıyorsun, bebek bakıcısı mı? Bana emir verecek konumda değilsin." Gülüyor. "Ben baban için çalışıyorum, senin için değil. Ve *kimse* bana ne yapacağımı söyleyemez. Başıma bela olmadığı sürece ona zarar gelmeyecek." Bana ters ters bakıyor. "Ve canım istediğinde ondan tekrar haber alacaksın. Belki de canım istemez. Bok ye." Başparmağıyla çağrı sonlandırma düğmesine hafifçe vurarak ahizeyi yerine koydu. "Onu saat başı ara ki seninle konuşabilsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Kim olduğunu sanıyor bu herif?"

Gabriel'in istediği bu muydu? bana beklenmedik bir rahatlık veriyor ama Gabriell'in benim için gerçekten korktuğu gerçeği tarafından çabucak tüketiliyor.

"Bu Easton'lar ve onların tüm lanet gereksinimleri. Onlardan bıktım usandım artık."

Korkumu yutuyorum ve bir fırsat yakalamaya çalışıyorum. "O zaman Gabriel ile bir anlaşma yapmalısın gibi görünüyor. Beni bırakman için sana para vereceğini biliyorsun. Hem *de çok*. Babasının beni tutman için sana ödediğinden daha fazla." Verir miydi?

"Sizin neslinizin sorunu da bu. Sadakat yok. Bir anda çark edersiniz." Bane başını sallar. "Yine de bir şey söyleyeceğim, Vlad haklıydı, o adam senin için çok sinirlendi. Bu kadar özel olan ne bilmiyorum..." Dar gözleri bornozumun üzerinden geçip çıplak ayak bileklerime kadar iniyor ve bir süre orada duruyor.

Düşüncelerimin yön değiştirmesinden korkarak geri çekiliyorum. O karanlık gözlerde yanan bir şehvet belirtisi görmüyorum, ama çok daha endişe verici olan pek *bir şey* de görmüyorum.

Neyse ki bakışları değişiyor, odamda dolaşıyor, boş su şişesine takılıyor. Dudaklarını büzüyor. "Aklına bir şey gelmesin," diye uyarıyor ve dışarı çıkıyor.

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak.

Zihnimde, dar koridorda koşarak ilerliyor, onun sıırım gibi gövdesini kenara itiyor ve kaçıyorum. Ama bedenim yerde donup kalıyor, içgüdülerim bana bu planın hayal ettiğim gibi bitmeyeceğini söylüyor. Ayrıca, Ağustos ayında uçsuz bucaksız çölde çıplak ayaklarla ve havlu kumaştan bir bornozla dolaşmak, kesin bir ölüm cezası olurdu.

On saniye sonra geri dönüyor, küçük kahverengi deri bavulu arkasında takırđıyor. Diğer elinde taze bir şişe su var. İkisini de yere fırlatıyor. "Al bakalım."

Bavulun üzerindeki Louis Vitton markasına bakıyorum. "Kimin bu?" Belli ki parası olan birinin.

"Önemli değil. Artık bunların hiçbirine ihtiyacı olmayacak."

Az önce bir silah namlusunun ucuna doğru çığlık atan kadından bahsediyor olmalı. Bane'in üzerindeki onun kanı mı? Öyle olmalı.

Çünkü eğer onun değilse, o zaman bugün başka kimi öldürdü?

İnce, acımasız bir gülümsemeyle, bu kez kapıyı arkasından çekerek çıkar. Çok sayıda mandal yerine oturuyor.

GABRIEL

Günah Şehri'ne her zaman gece gelmeyi tercih etmişimdir, gösterişli tabelalar ve parlak ışıkların cazibesi her ziyarete sarhoş edici bir başlangıçtır. Ancak bu gece, Farley Fulcort'a gidip geldikten sonra Mage'in yoluna girdiğinde, tek düşünebildiğim Mercy'nin sesini ıslatan korku.

"*Bulun onu!*" Mercy kaçırıldığından beri beni saran bu bitmek bilmez gerginlikten biraz olsun kurtulmaya çalışmak için telefonumu sıkarak tıslıyorum.

"*Deniyorum*, Gabe! Sana söyledim, bu o kadar kolay değil!" Stanley diyor ki. "Vlad'ın onunla iletişim kurmak için hangi brülörü kullandığını bilmiyorum ama senin ona verdiği brülörlerden biri değil ve Bane de izini kaybettirmek için kendi tarafında bir şifreleme kullanıyor olmalı. Nerede yaşadığına dair hiçbir kayıt bulamıyorum. O bir hayalet, askeri kayıtları geçmiş."

Bugün özel dedektifi defalarca aradım, Bane'in onu tuttuğu inin izini sürmek için her türlü yasayı çiğnemesi ve tanıdığı her uçkağıtçıya istedikleri her şeyi ödemesi için onu sıkıştırdım. Tahmin etmem gerekirse, uzak ve iyi tahkim edilmiş bir yer. Babamızın nerede olduğunu bildiğinden şüpheliyim.

Ama *biri biliyor* olmalı. Çölde olması endişe verici. edilecek çok yer var.

Stanley'nin çabaladığını ve yaptığı işte en iyilerden biri olduğunu biliyorum, ancak bu bile şu anda yeterince iyi değil.

Fulcort'un kapısından geçtikten altmış yedi dakika sonra, babama verdiğim bir saatlik süreden yedi dakika sonra, Donny'yi arayıp Chops'un babamın hücreğine özel bir gece ziyareti yapmasını ayarlama fikriyle uğraşırken telefonum çaldı. Babam beni burada kontrolün kimde olduğunu pekiştirecek kadar bekletti ve bunun ben olmadığım kesin.

Onunla yaptığım görüşme o kadar hızlıydı ki düşünecek, söylemek istediklerimi söyleyecek zamanım olmadı. O oradaydı ve sonra gitti ve ben o pislikle uğraşmak zorunda kaldım, onu en ufak bir şekilde ikna etmeyeceğini bildiğim tehditler savurdum.

Lütfen beni buradan çıkar.

Onu kurtarmam için yalvarışını duymak beni neredeyse yıkıyordu. Babam kalbimi bıçak ucunda tutuyor da olabilir. Beni emirlerini yerine getirmeye zorlayabilecekken, Mercy'yi benden almak hücrelerinde rahat ve sıcak kalmasını sağlayacakken, Bane'e yakın zamanda tahliye emri vermeyecek. Artık onun kuklasıyım. Bu dünyada en çok değer verdiğim şeyleri elinde tuttuğu sürece onun benim için yaptığı hayat planından kaçamam.

İyi oynadın, baba.

Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu Mercy'yi bulmak. Onu bulacağız ve Vlad Easton kendi dersini alacak.

Son bir ders, bir gram bile suçluluk duymadan seve seve kendime vereceğim bir ders.

Kızgın tarafımı mı görmek istedi? Şimdi çok iyi anladı. "O orospu çocuğunu bulmana nasıl yardım edebilirim?" diye sordum.

"Başlangıç olarak Vlad'ın Bane'i aradığı telefonu bul bana. Bunu yaparsan yerini tespit edebilirim."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Gardiyanlardan birinin hücrelerini fırlatmasını sağlayabilirim -ki bunun *asla* gerçekleşmemesi için haftalık ödeme yapıyoruz- ama babam hem saldırgan hem de savunmacı oynamakta ustadır. Kim bilir bunu öngörme ihtimaline karşı ne gibi güvenlik önlemleri almıştır? Bane, Mercy'yi hareket ettirebilir.

Ona işkence
edebilirdi. Onu
öldürebilirdi.

"Onları aramaya devam et." Farley otelin valesine doğru ilerlerken aramayı sonlandırıyorum. Personel aceleyle öne atılıyor ama henüz kapıyı onlar için açmıyor.

"Garajdan girip servis asansörüyle yukarı çıkmak ister misin? İnsanlardan kaçmak için? Bizi park edebilirim," diye teklif ediyor.

"Neden olmasın? Herkes ve onların lanet olası anneleri o asansörü kullanarak içeri giriyor," diye mırıldandım. Ama hayır, biz böyle çalışmıyoruz ve o ajanla arkadaşları... bizi izliyor. "Hayır. Statüko devam etmeli." Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi lobiye doğru yürüyorum.

Yine de bedenimin hareket etmesini isteyemiyorum, çünkü öfke ve panik damarlarımda sabit bir hızla akarken her şey yolundaymış gibi davranmak imkansız.

Tereddüt ediyor. "Onu bulacağız, Gabe."

"Umarım öyledir." Mercy'nin kaçırılmasının suçunun tamamen onun omuzlarında olduğunu söyleyen bir bakışla ona bakıyorum, oysa bunun Farley'nin, Moe'nun ya da hatta babamın suçu olmadığını biliyorum - her ne kadar katalizör o olsa da.

Bunu Mercy'ye *ben* yaptım. Onu hayatıma sokmak, onu içinden çıkamayacağım bir tehlike dünyasına soktu.

Ve eğer ona bir şey olursa....

Göğsümdeki boş ağrıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve sakın bir maske takıyorum. "Hadi gidelim." Babamın bizi sürüklediği bu karanlık çukurun tam olarak ne kadar derin olduğu konusunda kardeşimi aydınlatmamın zamanı geldi.

Asansör kapılarımız bangır bangır müzik sesiyle açılıyor. Çatı katında dolaşan insan kalabalığına bakmak için bir an duraklıyorum. Birkaçını tanıyorum. Çoğunu hayatımda daha önce hiç görmediğime eminim. Hiçbiri burada olmamalıydı ama Caleb Vegas'ın nasıl yapılacağını sadece tek bir şekilde biliyor ve o da bu. Asansörün altındaki Farley'nin detayı bize misafirlerimizi bildirdiğinde, tamamen şaşırmadım.

Ross'un cesedinin çoktan temizlendiğini varsayabilirim. Caleb dikkatsiz ama aptal değil.

Öfkemi dizginlemek için çenemi sıkıyorum - Easton erkekleri her zaman iyi bir partiyi severler - ve bir grup kadının yanından geçiyorum, sahibini tanımadan bana uzanan pençeli eli kenara itiyorum. Belki bazılarını tanıyorum -birkaçının içinde bulundum- ama hiçbirinin önemi yok. Artık Mercy'den başka kimsenin önemi yok.

"Nerede o?" Cam duvarın ötesindeki terası tarıyorum ama küçük kalabalığın arasında Caleb'ı göremiyorum.

"Tahminimce şurada olmalı." Farley oyun odasına doğru başını sallar. Kapılar açıldı, kadın kahkahalarının sesi dışarı taşıtı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." İçeri daldım. Elbette, sadece yirmi dört saat önce üçlü bir cinayetin işlendiği yer şimdi Caleb, Merrick, Vincent ve muhtemelen yirminci yaş günlerini görmemiş ve fena halde kaybetmekte olan dört kadın arasında canlı bir strip poker oyununa ev sahipliği yapıyor.

Hava içki, parfüm ve günah kokuyor.

"Hey, kardeşim!" Caleb hiçbir sorun yokmuş gibi bağırıyor. "İyi zaman geçirdin! Bir sonraki tura katılacak mısın?" Gömleğindeki kol düğmelerinden başka bir şey kaybetmemiş, ancak kumaş buruşmuş, düğmeler aceleyle bağlanmış gibi yanlış hizalanmış. Merrick ve Vince de benzer şekilde giyinmişlerdir - eksiksiz ama dağınık. Merrick, en azından, kart elini tutuyor, görünüşe göre

Oyuna odaklanmıştı ama Vince'in kucağına tünemiş, sadece topuklu ayakkabılarını giymiş kadından başka bir şeye odaklandığı yoktu.

"Bir sonraki tura katılacak mıyım?" Kardeşimin sorusunu yineliyorum, sesim doğal olmayan bir şekilde sakın. Caleb'in gözleri parlıyor ve önündeki masanın yüzeyi beyaz tozla kaplanmış, bu da bana bütün öğleden sonra ne yaptığını gösteriyor. Bu ve siyah mermer zeminde buruşturulmuş sayısız yırtık prezervatif ambalajı ve deri koltukların yanına saçılmış kemeri ve ayakkabıları. Bu oyun, muhtemelen sonuncularla işi bittikten sonra yeni kadınlarla oynadığı gecedeki bir başka oyun.

Bu sadece Caleb'in Caleb'liği, diye hatırlatıyorum kendime, bir şekilde ayakkabımın üzerine dolanan kırmızı dantelli tangamı çözmek için uzanırken.

Ama ben babamız ve onun cinayet ve adam kaçırma talepleriyle uğraşırken ve Mercy işkence sanatı üzerine kitap yazabilecek bir psikopatla çölde kapana kısılmışken, Caleb kafayı buluyor ve bulduğu her yere aletini sokuyor.

Şu anda yapmasını istediğim son şey bu.

"Herkes hemen dışarı çıksın!" Oyalanmaması gerektiğini çok iyi bilen Farley'e bir bakış atıyor ve hızla kapıdan çıkıyor. Saniyeler içinde müzik kesiliyor ve insanlar dışarı çıkarılırken hoşnutsuz sesler yükseliyor.

Ama bu odada kimse hareket etmiyor.

"Beni duymadın mı! *Şimdi!*" Küçük bir gösteri için silahımı çekmeme saniyeler kalmıştı ve onları harekete geçirmek için korkutuyordum.

"Üzgünüm hanımlar. Gabe bu gece çok sinirli." Caleb abartılı bir kızgınlık gösterisiyle elindeki kartları masaya fırlatır. "Bugün bana iki kez floş royal attırdın."

Kadınlar, sanki gecelerini mahvetmeye cüret ediyormuşum gibi, temkinlilikten açık bir küçümsemeye kadar her şeyi sunarak yanımdan geçmeden önce geldikleri birkaç parça giysiyi toplarken suratlarını asarak durgun bir şekilde koltuklarından kalkıyorlar.

Perrisler onları da mı kastettiğimi merak ediyormuş gibi bile yapmıyorlar. Suç ortakları gibi yerlerinde duruyorlar.

Elim yanımda seğiriyor, pantolonumun içine soktuğum Glock ağır geliyor, vicdanımdaki suçluluk duygusu daha da artıyor. Babamın onları öldürme emri verdiğini bilseler ne derlerdi? Her şeye rağmen bu ikisinden hoşlanıyorum. Bize çok benziyorlar, zorla girdikleri bir dünyada ve kurtulmaya çalıştıkları bir yolda hayatta kalıyorlar.

Ama onlar ve Mercy arasında bir seçim yapmak gerekirse, tetiğimi çekerek onları sorgusuz sualsiz bitiririm.

Ancak öncelikle seçeneklerimi tam olarak değerlendirmem gerekiyor ve bunun için de şu anda kafayı bulmuş olan kardeşimle ayık bir konuşma yapmam gerekiyor. "Aptal mısın lan sen?" Caleb'a bakıyorum, sonra da dikkatle odaya bakıyorum. Detaylandırmama gerek yok.

"Aslında, kendi adıma söylemem gerekirse, oldukça zekiyim." Buzlu bardağına uzanıyor ve büyük bir yudum alıyor. Bu gece her zamanki votka yerine viski içiyor. "Kimse odanın neden tertemiz olduğunu merak etmeyecek, sanki burada bir profesyonel varmış gibi."

Adli tıp ekibinden bahsediyor. Belki de kardeşim tam bir moron değildir. Dün geceki nispeten küçük dağınıklığa rağmen, temizlikçi saatlerce buradaydı ve sonunda her kan ve beyin maddesi izinin gittiğinden emindi. En azından şimdi federaller burayı aramak için bir neden bulurlarsa, bol miktarda vücut sıvısı bulacaklar, ama hiçbirisi suçlu değil.

Yine de. Kokain kalıntıları, muhtemelen sahte kimliklerle Vegas'ta bulunan genç kadın yabancılar..., tek ihtiyacımız olan teknik bir nedenle tutuklanmak ve Ajan Lewis bu oyunu oynayacak bir tip gibi görünüyor.

Caleb önündeki masayı tokatlar. "Fulcort'ta ne oldu? Beni bilgilendirmek için aramadın."

Uzun bir gece olacak. "Böcekler için iyice süpürdüklerinde ve sen ayıldığında beni almaya gel. Konuşmamız gereken şeyler var." Bununla birlikte odama doğru yöneldim.

Altımızdaki şehir bu kavurucu Ağustos gecesinde hayatla dolup taşıyor, ancak terasımızda hava durgun ve ruh hali kasvetli.

"Gerçekten içmeyi bırakmalıyım." Caleb ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bir an için *babamın* uçağımızı havaya uçurduğunu söylediğini sandım."

"Çünkü ben de öyle dedim."

Caleb bana inanamayarak bakıyor. "Yani diyorsun ki *babamız* bizi öldür."

"Hayır, sadece bize bir ders vermek istedi." Omurgamdaki gerginliği biraz olsun azaltmak için Farley'nin bana uzattığı şeyi bir yudumda içiyorum. İmkânsız bir görev.

"Bir ders. Bize bir ders vermek istedi. En iyi arkadaşlarımızı *öldürdü*."

"Ve mürettebat," diye hatırlatıyorum ona.

Caleb barda adım adım ilerliyor, bu haberi düşünürken avuçları pürüzsüz yüzeyde sürükleniyor. Ama benim tek düşünebildiğim Mercy'nin dün o tabureye tünemiş, etekleri kalçasını zar zor örten elektrik mavisi elbisesi. Onu ilk kez böyle görmüştüm, mezuniyet hediyesini parmağına takmadan hemen önce -şu anda gümüş bir bilezik ve telefonuyla birlikte gece için bıraktığı komodinin üzerinde duran elmas yüzük.

Askıdaki havlu kupkuru ama bornozlardan biri kayıp.

Banyodan çıktığında Bane muhtemelen onu bekliyordu. Giyinmesine bile izin vermedi.

"Bundan tam olarak ne ders çıkarmamız gerekiyordu?" Caleb dişlerini sıkarak soruyor. Beklediğim gibi, öfkeden kuduruyor.

"Arkamızı kollamak için. Çok kayıtsızız."

Barın etrafındaki rotasına devam ediyor, daha önce kokainin etkisiyle uçtuğu her neyse buharlaşıp gitmiş. "Ve Stanley sana bu sabah söyledi, ama ben bunu şimdi duyuyorum." Sesi sinirli bir şekilde yükseliyor.

"Bu sabah *çok şey* yaşadık," diye hatırlatıyorum ona eşit bir şekilde. "Son haberler ne bu arada?" Yol boyunca radyoda uğultu vardı. Muhabirler, FBI'ın cinayet mahallindeki varlığının organize suçla bir bağlantıya işaret ettiğini düşünüyorlar, ancak henüz hiçbir isim açıklanmadı. Stanley'e göre polis cipin izini Miles Perri'ye kadar sürdü ve emniyet güçlerinin her kesimi yanmış, parçalanmış cesetlerin bir tür bölgesel savaştaki kötü şöhretli Perris'e ait olduğunu düşünüyor.

Yakındaki kanepede uzanan Merrick ve Vince'e dönüyorum. "Henüz kimse sizi ziyaret etmedi mi?" Bu ikisinin burada "kızları soyma" oyunu oynadığını düşünürsek, olmaları gereken daha önemli bir yer olmadığını varsayıyorum.

"Gördüler. Onlara kardeşlerimizin bekçileri olmadığımızı, buraya birlikte gelmediğimizi, aynı otelde kalmadığımızı ve dün öğleden beri onları görmediğimizi ya da onlarla konuşmadığımızı söyledik." Merrick ceketinin cebinden bir paket Marlboro çıkarıyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor. "Onlardan cesetlerin kimliklerini tespit ettiklerinde bize haber vermelerini istedik." Kendi babasını vurduğu gerçeğini sindirmiş gibi görünüyor. Bunu yaptığı için onu suçladığımı söyleyemem. Camillo, Miles'a Merrick'aşık olduğu adamı öldürmesini emretti. Anlayabiliyorum. Bane'in evindeyken Mercy'ye bir zarar gelirse

Fulcort'a gireceğim, silahı Vlad'ın kafasına doğrultacağım ve seyirci olsun ya da olmasın tetiği çekeceğim.

"Bana söylemeliydin," diye mırıldanıyor Caleb, hâlâ babamızın ihanetine odaklanmış bir halde. Merrick'e parmağını şaklatıyor ve sonra elini uzatarak sözsüz bir şekilde sigara istiyor. Merrick ilk defa keskin bir karşılık vermiyor. Sadece paketi ve çakmağı ona uzatıyor.

Caleb bir sigara yakar ve uzun bir nefes çeker. "Bilseydim, bugün seninle Fulcort'a gider ve onun boynunu kırardım."

"Ölü bir adamdan nasıl cevap alabiliriz ki? *Bu* yüzden sana söylemedim." İhtiyacım olan son şey Caleb'in orada olmasıydı. En iyi günlerinde bile aynı odada bulunmaya tahammül edemezler. Kardeşim öfkesini kontrol edemezdi. Babamızı çıplak elleriyle öldürebilirdi ya da en azından bunu deneyebilirdi. "Bane'e, kendisine bir şey olursa ona ne yapılacağı konusunda açık talimatlar verdiğini düşünmüyorsunuz değil mi? Bane Mercy'yi parçalara ayırmadan önce onu bulma umudumuz varsa ona canlı ihtiyacımız var."

Caleb kaşlarını çimdikliyor. Sonunda büyük resmi görüyor. "Dur tahmin edeyim, biz kıymetli Harriet'ini baştan beri istediği gibi yola getirirken o da onu Psikopat Çavuş'a bağlayacak."

"İşin özü bu. Ve görünüşe göre, yönetimi devralmamıza karşı çıkabilecek herhangi biri artık sorun değil." Ona anlamlı bir bakış attım.

Kaşları bu haber karşısında şaşkınlıkla kalkıyor. "Çok hızlı oldu."

Ama Bane'in amcamızı ve kuzenlerimizi yakalamasının an meselesi olduğunu biliyorduk.

"Peki Camillo ile kurmaya çalıştığı ittifak ne ?
Bunu henüz duymadı mı?"

"Tabii ki . Senden çok şey beklediğini söyledi." Caleb gözlerini deviriyor. "*Ve?* Kızgın mı?"

Gözlerim Vince ve Merrick'e kaydı. Silahımı çıkarıp ikisine de birer kurşun sıkmak ve babamızın isteğini yerine getirmek çok kolay olurdu. Yine de temizlememiz gereken daha çok ceset olurdu. Onları buraya yığmaya devam edersek, sonunda hiçbir temizlikçi yaptıklarımızı silemeyecek.

Ama bu aynı zamanda olmak istemediğim şeye dönüştüğüm anlamına da gelir.
-Vlad gibi, soğukkanlı bir katil.

Vince koltuğunda kaskatı kesilir.

"İşin sadece yarısının bittiğini söyledi, değil mi?" Merrick nefes vererek söylüyor.

Zekiler, bu ikisine o kadarını söyleyebilirim. Ne kadar dürüst olmam gerektiği konusunda tereddüt ediyorum. "Babamız bölgenizi ele geçirmek istiyor ve siz ikinizi ortadan kaldırmanın bunu kolaylaştıracağını düşünüyor. Ayrıca Navarro'ya karşı bir savaş yürütüyor. Bir şeyler planlıyor. Ama bana ne olduğunu söylemedi." Eğer *gerçekten* istersek, babamın bir başka güvenilir kölesi olan Ivan ve JJ'yi yakalayıp öğrenebiliriz. Her ne pişiriyorsa, o ikisi kaşıklarını tencereye sokacaklardır.

"Yaşlı adam aklını kaçırmış." Caleb acı acı kıkırdıyor. "Ve sen de ona gidip Chops'un sikini yalamasını söyledin çünkü bizim bu işe katılmamızın imkanı yok, değil mi?"

Caleb konuştuğu Fulcort'a yalnız gittiğim için daha da mutlu oluyorum. "Hayır, ben öyle demedim. Bize zaman kazandırmak için oyuna ettim ve Mercy'yi bulana kadar boynumuzda büyük kırmızı fiyonklarla oyuna devam edeceğiz. Anlıyor musunuz?" Kendi öfkem ve çaresizliğim ses tonuma yansıyor. "Bane'in ona zarar vermemesi için *her şeyi* yapacağım."

"Bir şey var mı?" Vince'in bakışları elime ve elimin silahıma olan yakınlığına kayıyor. Gözlerindeki tehlikeli parıltı ve parmaklarının seğirme şekli bana bir sonraki hamlesini tarttığını söylüyor.

Merrick, hâlâ uzanıyor olsa da, her an harekete geçebilecekmiş gibi görünüyor.

Güven konusunda bu ikiliyle aramızdaki buzlar hızla eriyor. Hava, bu alışılmışın dışındaki ittifak teklifiyle Phoenix'teki Empire ofisine geldikleri ilk gece olduğu kadar gerginleşiyor.

Caleb, dalgalanmayı sezerek araya giriyor. "Hayır. Biz amcamız gibi arkadan bıçaklayan bok çuvalları değiliz. Bölgenizi ele geçirmemiz, kontrolün sizde olmamasını kaldıramayan çaresiz yaşlı bir adam tarafından ortaya atılmış aptalca bir fikir."

"Mercy onda *olduğu* sürece kontrol ondadır," diye karşı çıkıyorum. Caleb bunu görmüyor mu?

Kardeşim küfrediyor. "Beni dinle, Gabe. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Ne olursa olsun Vlad'a istediğini vermeyeceğiz. Çünkü buna bir kez başladık mı, asla bitmeyecek. Ta ki Fulcort sınıfı tulumlar giyene ya da toprağa gömülene kadar!"

O haklı. Bunu kafamda biliyorum ama kalbim binlerce acı verici, endişe dolu düğümle bükülmüş durumda. "Ama o bunu bilemez."

Caleb sigarasını emerken, "Hayır, yapamaz," diye onaylıyor. "Bane'in onu nereye sakladığını öğrenene kadar oyuna devam etmeliyiz."

"Stanley üzerinde çalışıyor."

"Bu iyi." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatır, sonra Merrick'e doğru başını sallar. "Sen ve tüm istihbaratın.... Babamızın en sevdiği tetikçinin nerede dair bir fikrin var mı?" "Hiç sorma zahmetine girmedim." Merrick omuz silkiyor. "Ama ne olduğunu görebiliyorum. kaynaklar ortaya çıkarabilir."

"Evet. Bunu yapar ?"

Merrick muhtemelen sert bir karşılık vermek için ağzını açıyor ama sonra sanki daha iyisini düşünmüş gibi dudaklarını kapatıyor. Kardeşim düşünceli adımlarla yürürken meraklı bakışları hâlâ Caleb'in üzerinde. Bu ikisinin daha önce oyun odasında kokain ve amla ne yaptıklarını bilmiyorum ama dün gece havuz başındaki şenliklere benziyorsa, Caleb'in iki aile arasındaki bu ılık ittifakı bir şekilde karmaşık hale getirdiğini söyleyebilirim.

Vince beni dikkatle izliyor. Hâlâ gergin. "Onu bulana kadar, ikinizin bizi öldürmesi fikrine nasıl uymamızı önerirsiniz? Çünkü Vlad'ın yeni ceset sayısı ile ilgili bir rapor beklediğini biliyorsunuz ve tahminimce çok fazla beklemeyecektir."

"Hayır, yapmayacak," diye onaylıyor Caleb.

Babamız sabırlı bir adam değil. Onu tanıyorsam, Bane'i yedek bir planla hazırda bekletiyordur.

Ama Vince'in bakışlarındaki ifade hesapçı. O kadarını tahmin etti.

"Aptalca bir şey yapma," diye uyarıyorum. Vlad'ı hapishanede idam ettirmek gibi.

Vince'in dudaklarına değen acı gülümseme hedefi vurduğumu söylüyor. Koltuğundan kalktı, dimdik durdu. Sanki hazırlanıyormuş gibi. "Bak, bu kadının senin için bir şey ifade ettiğini anlıyorum ama oturup kişisel mermilerimizin gelmesini beklememizi öneriyorsun ve bu ikimizin de kabul edeceği bir plan değil."

Yeni bir endişe dalgası omurgamdan aşağı kayıyor. Az önce hissettiğim pişmanlık hızla buharlaşıyor, elim silahıma yaklaşıyor. "Eğer ben Mercy'yi bulmadan önce babamıza *bir şey* olursa-"

"Herkes sakın olsun." Caleb, Vince'le benim aramdaki boşluğa geçerken ellerini havaya kaldırdı. "Vlad'ın istediğini elde ettiğini düşünmesini sağlamak için bunu elimizden gelen her şekilde çevireceğiz. Onunla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz. Bunu onlarca yıldır yapıyoruz."

Son birkaç günde yaşananlar göz önüne alındığında, Vlad'ı nasıl dizginleyeceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz olmadığını herkes iddia edebilir ama ben çenemi kapalı tutuyorum. İhtiyacımız olan son şey yine etrafta uçuşan kurşunlar.

Vince'in omuzları, Caleb'in güvenceleri memnuniyetle karşılanmış gibi bir miktar çöküyor.

Belki de öyledir. Belki o da bizi öldürmek istemiyordur.

Kendime hafif bir rahatlama hissi veriyorum. "Muhtemelen en iyisi ikinizin önümüzdeki birkaç gün ortalıkta görünmemeniz."

Merrick iç çekti. "Yani Vegas'ta bir otelde ikinizle birlikte oturmak değil mi?"

"Onun gibi bir şey. Aramıza kesinlikle mesafe koymamız gerekiyor."

"Ve babanla iki kardeşinin ölmüş olmasını umursuyormuş gibi davran. Belki eve, annenin yanına dönersin." Caleb başını arkaya yatırır ve bir nefes duman çıkarır. "Tanrı biliyor ki o nefret dolu Miles sadece bir annenin sevebileceği bir adamdı, ama eminim şu anda en küçük oğullarını görmek isterdi."

Her iki Perris'in de yüzünde pişmanlık dolu bakışlar belirir.

Sonra Farley terasa çıkar. "Böldüğüm için üzgünüm ama federaller yukarı geliyorlar. Şu anda asansördeler."

Caleb küfür ediyor.

Hepimiz birbirimize bakarken midem bulanıyor.

"Zaten arama emirleri var mı?" Merrick'in alnı şüpheyile çatıldı.

Farley başını sallar. "Özel ajan Kennedy Lewis birkaç sorusu olduğunu söyledi."

"*Soruları* mı var? Soruları olduğu için mi onu bıraktınız? Mercy kayıpken mi? Senin neyin var böyle?" Bu gece havamda olduğum son şey federallerin kışımında sürünmesi. O ajan Mercy'yi kandırmaya çalışıyordu ve şimdi aniden ortadan kayboldu. Bu nasıl görünecek, Caleb ve benim onu ortadan kaldırmamız dışında?

"Sorular *iyidir*. Sorularla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz," diyerek Caleb elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Sadece o mu?"

"Ve bir tane daha." Farley'nin dikkatli gözleri bana kaydı. "Uçakla ilgili olduğunu söylediler."

"Evet, tabii ki öyle." Caleb iç çeker, gözleri içeride Michelle'in kanepede, sargılı ve iyileşmekte olan Moe'nun yanında oturduğu yere kayar. "Bu sadece bir kılıf. Lewis küçük hayvanını kontrol etmeye geliyor, hâlâ nefes aldığından emin olmak için. Daha önce Michelle'le mesajlaşıyordu ve bize ihbar edilen FBI muhbiriyle ilgili neler olduğunu öğrenmek istiyordu, ben de ona Felix'in olduğuna dair bir şeyler anlattım." Çenesindeki kaslar, sanki sadece

bu kelimeler acı verici. "Yılan ukuruna attıkları fareyi 'kurtarmak' için kapımızı kırmalarını istemedim."

Merrick, her zamanki sakın ve soğukkanlı haliyle, ayağı kalkıp gerinir. "Sanırım onlarla kapıda ilgilenip yollarına devam etsek iyi olacak."

Diğerlerini takip ediyorum, nabzım kulaklarımda atıyor.

Caleb duraksıyor, bana ihtiyatla bakıyor. "Söylemeliyim ki Gabe, burada mantıklı olanın ben olmasına alışık değilim. Bundan kurtulacağız ama kafanı kullanmaya başlamalısın."

"Eğer burada olsaydım ve hayatlarımızı kumarda harcamana engel olmak için aşağıda sana bakıcılık yapmasaydım, Bane onu ele geçiremezdi."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Kaşlarını çatıyor. "Saklayacak bir şeyin varmış gibi ketum davranmayı da bırak. Bu ajana bizi içeri tıkması için bir sebep vermeden önce kendine çeki düzen ver."

İçeri çatı katı girişine yöneldiğimizde klimanın serinliği bedenimi sarıyor.

"Sen." Caleb, Michelle'i işaret ediyor. "İçkini yudumla ve kapalı tut. Eğer bu ajana herhangi bir şekilde tüyo verirsen, arkadaşının ölümü senin sorumluluğunda, anladın mı?"

Michelle cevap olarak martinisinden bir yudum geri çeker.

Asansör çalışıyor ve kendimi hayatımın performansına hazırlıyorum.

Esmer tenli ve siyah bukleli bir kadın çenesini biraz fazla yukarı kaldırarak asansörden çıkıyor. Koyu kahverengi gözleri çatı katında geziniyor, üstünkörü bir arama yapıyor. Solgun bir Moe'nun yanındaki kanepede oturan Michelle'e takılırlar ve göğsü zar zor fark edilen bir iç çekişle çöker. Muhtemelen rahatlamıştır. Caleb haklıydı. Bu güven kalkanındaki tek kırılma işareti.

"Gabriel ve Caleb Easton," diye açıklıyor. "Çok şey duydum. İkinizle de tanışmak ne güzel." En azından bu yalanı bir gülümsemeyle birleştirerek zekamıza hakaret etmiyor. Bir adım daha atıyor.

"Protokol konusunda biraz paslanmışım, ama bu kendinizi tanıttığınız ve bize bir arama emri verdiğiniz kısım değil mi?" Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak onu engellemek için hamle yaptı.

"Özel Ajan Kennedy Lewis. Bu da Özel Ajan Brock Williams." Elini arkasındaki uzun boylu, sırık gibi takıma sallıyor. "Ve evet,

arama yapmak için burada olsaydık. Odalarınızı aramamız için bir neden var mı?" Kadının rahat tonu onunkeye uyuyor.

"Hayır. Biz sadece Vegas'ın sunduğu şeylerin tadını çıkaran birkaç adamız." Gözleri kızın vücudunu tarıyor. Ağabeyimin hayran olduğu türden kıvrımları var. Arkadan yaklaşırken tam bir kavrama.

Lütfen bizi hapse atmak isteyen FBI ajanına asılma, seni neanderthal.

Düşüncelerinin nereye gittiğini hissediyorsa da bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyor. "Uzman değilim ama odanızdan çıkarsanız Vegas'ın size sunacağı daha çok şey olduğuna inanıyorum." Odağını bara kaydırıyor. Mükemmel çizilmiş kaşlarını kaldırıyor. "Vince ve Merrick Perri. İkinizi burada görmek tuhaf. Ailelerinizin geçinemediğini sanıyordum."

"Kıçımın kenarı" diye düşündü. On yıllardır süren Perri ve Easton kavgasıyla ilgili her dosyayı tersten, ileriden ve tersinden okumuştı. Tam olarak ne olduğunu biliyor - Peter Amca'nın Nonna Perri'ye ne yaptığını ve annemizin cesedini bir çukurda bırakan misilleme vuruşunu. O ve davadaki diğer tüm federaller bunu biliyor ama kimse kanıtlayamıyor.

Erkek partneri sessizce durup görebildiğı her şeyin görsel envanterini çıkarırken hepimizin adını saydığına bakılırsa, üzerinde bir dinleme cihazı olduğunu tahmin ediyorum.

Caleb kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eski neslin bazı sorunları vardı ama biz barıştık ve şimdi buradayız, el ele tutuşup kumbaya şarkısı söylüyoruz."

"Uçağımızı kimin havaya uçurduğuna dair bilgi sahibi olduğun için mi başka bir eyalete kadar geldin?" Rahat bir ses tonu tuttutamıyorum. Ayrıca, bu numaradan bıktım. Mercy'yi aramak için kullanabileceğim değerli zamanımı boşa harcıyorum. "Bu normal mi?"

"Gerçeğe ulaşmak için ne gerekiyorsa yaparız." Delici gözleri yine Michelle'in üzerinde geziniyor -Mercy'nin arkadaşının hakkını vermek lazım, rolünü iyi oynuyor ve dikkatini elindeki içkiye veriyor. "Hepinizin keyfi yerinde. İki gece önce birinin sizi öldürmeye çalıştığı ve *sizin de-*" Gözleri Vince ve Perri'ye kayıyor- "Adli tıp ekibimizin incelediğı cesetlerin babanıza ve kardeşlerinize ait olup olmadığını öğrenmek için bekliyoruz. *Bu normal mi?*"

"Ne diyebiliriz ki? Bu tür şeylerin üstesinden gelmeyi öğrendik," diye sakın bir şekilde karşılık veriyor Merrick.

"Belki de sadece inkâr ediyordunuz," diye ekliyor Vince taş suratıyla.

"*Ne istiyorsunuz, Özel Ajan Lewis?*" Normalde yetkililere karşı rahat davranma konusunda ustayımdır ama içimde dönen bu kargaşanın hiç de kolay bir tarafı yok. Caleb'in uyarı dolu bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissediyorum ama aldırımıyorum. Bu ajan Mercy'yi bana karşı kıskırtmaya çalıştı. Onu köşeye sıkıştırdı, korkuttu, tehdit etti.

Sadece işini yaptığını biliyorum, yine de yumruklarım uyluklarımda kıvrılıyor, buna odaklandığım her saniye öfkem artıyor.

Uzun bir süre beni inceledi.

Nefretimi hissedebiliyor mu? Misilleme dürtümü? Ama o kazanmadı, kendime hatırlatıyorum. Mercy ona boyun eğmedi. Beni korumaya hazırdı.

"Peter Easton'ın iki gece önce Phoenix özel havaalanındaki olaya karıştığına inanmak için nedenlerimiz var."

"Peter amca mı? Vaftiz babam mı?" Caleb nefes nefese kalır. "*Asla!* Sana bunu düşündüren ne?"

"Soruşturmamızda bir kaynak." Dudakları seğiriyor, sanki kardeşimin tiyatrosuna karşı sırtışını bastırmaya gibi.

Kaynağı Mercy. Dün gece tuvalette ajana bundan bahsetmiş, biz onun suçlu olduğuna inanırken. Mercy umutsuzca ajanın dikkatini benden uzaklaştırmanın bir yolunu ararken.

Bana yardım etmek için.

"Peter Amca'ya sormanız gerekecek," diyorum soğukkanlılıkla. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, bunu bize itiraf etmeyecektir."

"Gördüğünüz gibi, sorun da bu. Onu bulamadık. Günlerdir kimse onu ya da ailesini görmedi. Bu zamanda ortadan kaybolması garip görünüyor." Başını eğiyor. "Nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. 'Olaydan' saatler sonra Vegas' gelmek için ayrıldık" - onun , ki bu babamın 'ders' demesinden daha iyi değil- "ve o zamandan beri buradayız." *Üzerimizdeki kuyruklar da bunu doğrulayabilir.* Eminim Farley ve benim bugün otelden sıvıştığımızı ve saatler sonra geri döndüğümüzü fark etmişlerdir. Eğer bakarlarsa Fulcort'a kadar izimi bulmaları çok sürmez.

Ajan Lewis'in dolgun kırmızı dudakları sanki bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi büzülüyor. Not defterini çıkarır. "Patlamadan kaçan dört kişiydiniz. Siz ikiniz ve Bayan Michelle Banks." Michelle'e döner. "Bu siz misiniz?"

Michelle sertçe yutkunur. "Evet, hanımefendi."

Lewis'in bakışları, not defterine dönmeden önce bir işaret bekliyormuş gibi bir an daha onun üzerinde kalıyor. "Ve bir... Mercy Wheeler." Gözleri etrafta uçuşuyor. "Bu yolculukta o da sizinle birlikte mi geldi?"

Lewis ne uçağı ne de muhtemelen oğullarıyla birlikte şu anda derin bir kum çukurunda olan Peter Amca'yı umursuyor. O burada çünkü iki küçük faresini de kontrol ediyordu.

Caleb, "Patlamanın olduğu gece havaalanında olduğunu hatırlamıyorum," diyor ve beni oyalamasını takdir ediyorum çünkü yeterince hızlı bir yalan uyduramıyorum.

"Eminim o gece etrafınızdaki yüzlerin yarısını ; şokta olurdunuz. Ama daha sonra davaya ben atandım. Mercy Wheeler burada, Vegas'ta seninle mi?" Bastırıyor.

"Öyle. Buraya geldiğimizden beri kendini iyi hissetmiyor, o yüzden dinleniyor ve onu uyandırıp size hiç tanımadığı bir adamın nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyleyecek değilim. Şimdi, sakıncası yoksa, gecemizi böldünüz ve görünüşe göre avlamanız gereken bazı kötü adamlar var."

Ajan Lewis Michelle'e bakarken dudaklarını büzüyor -belki de bu iddianın doğruluğunu teyit etmek için- ama sonra dikkatini ortağına çeviriyor. "Phoenix'e ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz? Başka sorularımız olursa ve sizinle tekrar iletişime geçmemiz gerekirse diye."

"Yarın ayrılıyoruz." Caleb sırtıyor. "Rulet masası bana iyi gelmezse ve kalmaya karar vermezsem."

"İyi şanslar beyler." Etrafa kısa bir bakış daha attıktan sonra ayrılırlar.

Caleb asansör kapıları kapanana kadar bekler ve "Benim doyumsuz cazibeme kapılmadan önce biraz daha çalışması gerekebilir" der.

"Merak etme, eminim yakında ona bir şans daha vereceksin." Çünkü tekrar etrafı koklamaya gelmesi uzun sürmeyecek.

Özellikle de yarın Vegas'tan ayrıldığımızda ve Mercy bizimle olmadığına.

MERHAMET

Bane'in yere bir kâğıt tabak ve taze su şişesi koymasını izlerken kalbim küt küt atıyor. Beni esir alan kişiyi son gördüğümünden beri saatler geçmişti. Kana bulanmış önlüğü gitmiş, kırılmış saçları daha önce duvarın diğer tarafında aktığını duyduğum duştan dolayı nemli. Yeni bir kot pantolon ve avokado yeşili bir tişört giymiş ve deri botları parlatılmış. Yüzünün yan tarafı boyunca uzanan, sanki biri bir bıçağı boydan boya sürüklemiş gibi duran sivri yara izi dışında, diğer adamlara benziyor.

Saatler geçti ve kadın yine çığlık atmadı.

"Umarım fıstık ezmesi seviyordursunuz. Elimdeki tek şey bu." Sesi homurtulu ve sert. Sinirli görünüyor.

Yutkunuyorum ama sessiz kalıyorum. Minibüsün arkasında uyandığımdan beri bir kez bile yemek yemeyi düşünmedim ve bir köpek için tabak gibi bıraktığı beyaz ekmekli sandviç şu anda herhangi bir açlık acısı uyandırmıyor.

Bane'in sert bakışları bavuldan çıkardığım mercan rengi bluz ve beyaz kaprının üzerinde geziniyor. Bu giysiler kime aitse, pembenin koyu tonlarında ipeğe düşkün, sıkıştırılmış giysileri ve mütevazı tarzına bakılırsa yaşça büyük, minyon bir kadındı. Üst kısmı göğsümü sıkıyor ve pantolon dizlerimin hemen altına kadar uzanıyor ama ağır havlu kumaştan bornozdan çok daha iyi bir seçenek. Onu yatağın üzerine serdim, böylece üzerine oturabileceğim nispeten temiz bir şeyim oldu.

Dehşete kapıldım, bavulda kıyafetler dışında işe yarar başka hiçbir şey yoktu. İçinde tırnak makası olan bir tuvalet çantası ya da saç maşası yoktu. Kemer bile yoktu. Silah haline getirebileceğim hiçbir şey yoktu. Sanırım bana vermeden önce bundan emin olmuştur. Aptala benzemiyor.

Bane kovanın yanına gider ve içine bakar. "Nesin sen, deve mi?"

Gitmek zorunda olmadığım yalanını geri yutuyorum. Gerçek şu ki bu şiltede oturuyorum çünkü susuz kalmamak için iki şişe içtikten sonra mesanem

patlamaya hazır. Başka bir su şişesinin görüntüsü bile beni rahatsız ediyor ama henüz kovanın üzerine çöelmeye cesaret edemiyorum.

"Gabrieli tekrar ne zaman arayacaksın?" Onun sesini duymaya ihtiyacım var. Beni buradan çıkarmaya geleceğini bilmem gerek.

"Öyle olduğumu kim söyledi?" Bane homurdanıyor. "Büyük bir kurtarma için umutlanma, bebek. Seni burada bulamaz. Hiçliğin ortasındayız ve bu abartı değil."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve yüzümdeki korkuyu gizlemeye çalışıyorum. "Bence onu hafife alıyorsun. Oldukça becerikli biri."

"Öyle mi? Siz ikiniz ne zamandır çarşaplarda yuvarlanıyorsunuz? Birkaç gece mi? Bir hafta, belki?" Kıkırdıyor.

"Ondan daha uzun." Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca Gabrieli'nin elde etmek isteyip de elde edemediği hiçbir şey olmadı, buna ben de dahilim.

"Görünüşe göre senin küçük kulaklarına her türlü tatlı yalanı dolduruyor." Bane yapmacık bir sırıtışla kapı çerçevesine yaslanıyor. "Seni çok iyi kandırmış. Ne olduklarını bilmiyor musun?"

"Babasının ne olduğunu biliyorum," diyorum soğukkanlılıkla.

"Evet. Bir Easton, tıpkı Gabrieli'nin bir Easton olması gibi ve o asabi kardeşi de bir Easton. Onların gibiler kendileri ve paraları dışında *kimseyi* umursamazlar. Biliyorum çünkü senin onun küçük oyuncuğu olduğundan çok daha uzun süredir o aile için çalışıyorum ve bu süre içinde onlar için kaç sorun çözdüğümü bilmek ister misin?" Kaşları soru sorar gibi kalktı.

"Babası için mi demek istiyorsun?" Bu adam Vlad Easton için çalışıyor, Gabrieli ve Caleb için değil. Telefonda tartışırken bunu kendisi söylemişti.

"Eğer kendine söylemek istediğin buyusa." Dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "İnsanlara yapmam için bana para ödedikleri şeyler konusunda seni aydınlatmalıyım-"

O daha cümlesini bitirmeden başım şiddetle sallanıyor. Yalan söylüyor. Gabrieli, Bane'i asla önlük ve çölde bir kulübe gerektiren bir iş için tutmadı.

Sırıttıyor. "Evet, siz hanımlar işin bu kısmını hiç duymak istemiyorsunuz, değil mi? Bütün elmasları parlatıyor, değil mi?"

İçgüdüsel olarak parmağıma uzanıyorum. Gabrieli'nin bana mezuniyet hediyesi olarak verdiği pahalı Paloma yüzüğü komodinin üzerinde duruyordu.

Bane'in gözleri odamda geziniyor. "Evet, olsam bu odaya alışırdım. Vlad seni için acele .

"Seni burada tutarak çocuğu hizaya soktum."

"Ne yani? Beni bu odada kilitli tutup her gün fıstık ezmeli sandviç mi getireceksin?"

Bane omuz silkiyor. "Yeterince zaman geçene ve Gabe hayatına devam edene kadar. Ama bilmelisin ki ben bir şeyleri canlı tutmakta iyi değilim. Bu benim iyi olduğum şeyin tam tersi."

Yüzümdeki rengin aktığını hissediyorum.

Kapıyı kapatırken kıkırdaması karanlık.

Düşüncelerim onun sözlerine takılı kaldığından kilitlerin tıkırtılarını fark etmiyorum bile. Gabriel yıllardır babasının boyunduruğundan kurtulmaya çalışıyor ve son zamanlarda bunu sağlamak için pek çok tehlikeli hamle yaptı. Ama şimdi Bane'in elindeyim ve nedenini biliyorum: Vlad, Gabriel'i aile uyuşturucu işini devralmaya zorlamak için beni koz olarak kullanacak.

Gabriel'in babasının onun üzerinde sahip olduğu güce değmediğimi anlaması ne kadar sürer?

"H. G. Wells kim?" Bir an sonra, Bane neşeyle bağırır. Bir cevabı daha doğru bildi.

Tatsız fıstık ezmeli sandviçi kağıt tabağa geri atıyorum. *Fantastik*. Issız bir yerde zorla tutuluyorum ve beni esir alan kişi özentili bir Jeopardy şampiyonu. Şu anda gecenin geç saatleri olmalı, bu dördüncü bölüm ve ben kapının yanında oturmuş, beni nerede tuttuğuna dair bir ipucu umuduyla dikkatle dinliyorum. Şimdiye kadar ne bir ziyaretçi, ne bir ziyaretçi, ne kimse aradı, ne de Bane başka birini aradı.

"Aptalca Cevapları sekiz yüz dolara alıyorum, Alex!" Bane yarışmacıyı taklit eder.

Alex Trebek geçen yıl kanserden öldü. Bu bölümler kesinlikle kaydedilmiştir.

Az önceki küçük ağlama krizimden sonra, kendime o şehvet düşkünü Fleet'le yaşadıklarımı ve babamın ardından gelen cinayet mahkûmiyetini hatırlatarak yenilenmiş bir güçle ayağa kalktım. Gabriel ortaya çıkıp sorunlarımı çözene kadar hayat bir süre umutsuz hissettirdi.

Beni de bu karmaşadan kurtaracak.

Ama yapmazsa, kendimi kurtarmaya hazır olmalıyım.

Küçük odamı sayısız kez boşu boşuna inceliyor, kaçış yolları için strateji geliştiriyorum. Levyeyle bile kontrplağı pencereden sökme şansım yok. Kapının çok fazla kilidi var ve hepsi dışarıda. Bir de ampul var tabii. Kovayı ters çevirip üzerinde parmak uçlarımda durduğumda ancak dibine ulaşabiliyorum. Işığı biraz kapatmam, soğumasını beklemem ve sonra karanlıkta sökmem gerekiyor. Kırabilir ve bir parça sivri camla kendimi silahlandırabilirim.

Zihnim sürekli bu fikre dönüyor ama hemen ardından endişe geliyor: Ya düzgün kırılmazsa ve gerçek bir hasara yol açamayacak kadar küçük bir parçayla kalırsam? Bane'in ışığı değiştireceğinden şüpheliyim ve o zaman burada karanlıkta oturmak zorunda kalacağım. Bir odada mahsur kalmak ne kadar kötüyse, karanlık bir odada kalmak o kadar kötü olurdu.

Her halükarda, kovam şu anda idrarla dolu ve beni bu umutsuz plandan alıkoyuyor.

Kapının yanında pusuya yatıp çantayı Bane'in kafasına doğru sallayabilirim....

Hayır, uçan bir bavul Gabriel'in güvenlik ekibini bu kadar kolay atlatan bir adamı alt edemez.

Yarışma programı reklam için ara verdiğinde yüksek bir gıcırta duyulur ve ardından bu tarafa doğru gelen ayak sesleri duyulur.

Koşarak şilteadaki yerime geri dönüyorum ve kilitlerin açılmasını dinliyorum. Bane uzun bir günün yorgunluğuyla botlarını sürükleyerek içeri giriyor. Doğruca kovaya yöneldi.

Tek kelime etmeden kapıyı açık bırakıp banyoya girerken yanaklarım kızarıyor. Bu bir test mi? Kaçıp kaçmayacağımı mı görmek istiyor? Tuvalete sıçrayan sıvıyı dinlerken kanım kulaklarıma hücum ediyor. Ayağa kalkmak için çırpınıyorum, kaçmaya çalışma dürtüsü beni eziyor. Ama o beni yakalamadan önce gerçekten ne kadar ilerleyebilirdim? Bana ne yapabilirdi?

Hava karardı, kontrplağın kenarındaki güneş ışıltısı kayboldu. Koşarsam bu işime yarayacak. Muhtemelen benim için iyi olan tek şey.

Ben bir şey yapamadan tuvaletin sifonu çekiliyor ve Bane içeri girip kovamı yere bırakıyor.

Yenmemiş sandviçime ilgisiz bir bakış atarak dönüp gidiyor ve kapıyı arkasından kilitliyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum. Zihnimin yatağı, donuk ampulü ve pencerenin üzerindeki kontrplağı fark etmesi ve bu kâbusun hayal değil gerçek olduğunu hatırlaması sadece birkaç saniye sürüyor.

Bayat havada ürkütücü bir hava asılı. Pencerenin etrafında gündüz olduğunu ima eden bir ışık halesi yok, bu yüzden hala gece olmalı-

"Hayır! Yapma!" Bir adamın bağıırışı sessiz gecede yankılanıyor.

Nefesimi tutuyorum ve daha fazlası için dinliyorum. Gabriel olabilir mi? Beni bulmuş ve bu psikopat tarafından yakalanmış olabilir mi?

Bir çığlık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sesi olduğu şeyden başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil-acı. Bu Gabriel olamaz. Vlad kendi oğluna işkence ettirmezdi, hele ki onu köleliğe zorlamak için beni kaçırma zahmetine girmişken.

"Durun! Lütfen!" Adam yalvarıyor, bir an sonra da panik içinde bir çığlık atıyor. "Biz konuşmadık! Onlara hiçbir şey söylemedik! Vlad'a konuşmadığımızı söyle!"

Bu Gabriel değil. Tanımadığım bir ses.

Kiminle konuşmadın? Onlara ne söylemedin?

Bane'e açıkça yargıç, jüri ve cellat rolünü oynaması için para ödenmiş, patronunun emrettiği cezayı, ona bir şekilde haksızlık ettikleri varsayımıyla yerine getiriyor.

Acı dolu bir çığlık daha geceye karışıyor. Ve sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Midem bulanıyor, ellerim kendi çığlığımı bastırmak için ağzıma uzanıyor. Bu adamın kim olduğunu ya da Vlad'ın gazabını ve Bane'in dikkatini çekmek için ne yaptığını bilmiyorum ama hiç kimse onun çektiği acıyı çekmeyi hak etmiyor.

Acı dolu çığlıklar gece boyunca devam ediyor. Ellerimi kulaklarıma götürüp mırıldanarak sesi bastırmaya çalışıyorum, ta ki boğazım düğümlenene ve çığlıklar kan dondurucu olmaktan çıkıp hıçkırıklara karışıp sessizliğe gömülene kadar.

Ama onların anısı, ağır ayak seslerinin koridorda yürüdüğünü, akan düşün damlamaya dönüştüğünü ve yatak iskeletinin

yan odamdaki gıcırtı - yoğun bir günün ardından dinlenmeye çekilen bir katil.
Ben bu odada otururken o bugün iki kişiyi öldürdü. O
insanlar gibi çılgılık atmam ne kadar sürer?

Koridorda ayak sesleri yaklaşırken, odamdaki tek ışık kaynağı olan kontrplağın üzerinde hafif bir şafak ışığı parlıyor. Sağ elimin parmakları arasında parçalanmış ampulü tutuyorum. Tabandan birkaç sivri köşe dışarı fırlıyor. Kovamı iki yumruğumun arasında kavıyorum.

Bane'in yatağına tırmanmasıyla şimdi arasında bir yerde, uzun, sürünen sessizliğin içinde, dehşete düşmüş düşüncelerime karışmış bir halde bu planı yaptım. Kolayca geldi, fikirlerin domino taşı gibi. Birkaç kez üzerinden geçtim, pratik yaptım. Bir çeşit kostümlü prova.

Ama şimdi, hezeyanım sayesinde temel bir adımı ciddi şekilde yanlış hesapladığımdan korkuyorum. İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve pek çok şey ters gidebilir. Yine de, o adamın hayatı için yalvarışını dinledikten sonra, denemek zorundayım. Denemeli ve başarısız olursam Bane'in bana zarar veremeyeceği kadar Gabriel'in babası için değerli olduğuma dua etmeliyim.

Kapımı sabitleyen kilitlerin metodolojik tık tık seslerini dinlerken kan beynime sıçıyor. Dört kilit. Her zaman beceriksizce. En son geldiğinde asma kilitlerin üzerinde anahtarlar gördüğümü hatırlıyorum.

Kapım açıldı.

Nefesimi tutuyorum.

"Uyanma zamanı." Bane homurdanıyor, kendi sesi de halsiz. Işık düğmesine basmak için uzanıyor.

İçimde dehşete düşmüş bir heyecan balonu patladı. Umduğum şey buydu. için.

Kovayı fırlatıyorum, düşürmeden önce idrarın şıptısını yüzüne hedefliyorum. baş aşağı.

Şaşkınlıkla bağıyor ama hemen toparlanıyor, bana doğru uzanıyor, beklediğim ve umduğum başka bir hareket. Parçalanmış ampulü eline sapladım. Köşeli cam avucunu kesiyor ve acı dolu bir tıslama çıkarıyor.

Onu arkasından itiyorum, böylece tökezleyerek odama doğru ilerliyor ve sonra kapıyı çekip kapatıyorum ve üstteki kilit sürgüsünü sıkıyorum.

"Seni küçük orospu!!" Kendini kapıya doğru fırlatır. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi!"

Titreyen ellerimle diğer üç kilidi kurcalıyorum -bir sürgü iki metal mandal, asma kilitler açık, anahtarlar içeride- ama vücudunun her çarpışında tüm çerçeve çok fazla sallanıyor.

"Ben buradan çıkana kadar bekle." Manyak kahkahası omurgamdan aşağı süzülüyor. "Pişman olacaksın."

Bir çatlak sesi, odun yarılması gibi. Her an bu kapıyı kırabilir. Diğer kilitleri bırakarak. Dönüp dar koridordan aşağı koşuyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Güneş ufuktan yeni yükseliyor, çözü turuncu bir ışıltıyla kaplıyor ve gecenin çivit mavisi gökyüzünü eritiyor. Başka bir durumda olsa, Gabriel'le birlikte dağın tepesinde, şezlonglarda uzanarak geçirdiğimiz sabahların güzel anılarını canlandırırdu.

Etrafımı hızla tarıyorum. Güvenlik kapısı kapalı ve zincirlerle kilitlenmiş. Oradan geçebilirim, beni götüreceği yere kadar yolu takip edebilirim.

Minibüse doğru koşuyorum, kum çıplak ayaklarımı serinletiyor ve şoför mahalline atlıyorum. Ve lanet ettim. Anahtarlar, olmasını umduğum yerde, kontakta durmuyordu.

Karavanın içinde bir yerden kıymık gibi bir ses geliyor ve midem bulanıyor. Bane kapıyı kırmış olmalı.

Kendime zaman kazandırmak için elimi minibüsün kilitlerine vuruyorum ve sonra konsolu, bardak tutucularını, birinin anahtar bırakabileceği her yeri karıştırıyorum.

Onları güneşliğin altında buldum.

Göz ucuyla bana doğru gelen bir şekil görüyorum. Kendimi onu görmezden gelmeye ve odaklanmaya zorluyorum. Özgür olmaya *çok yakınım*. Ama anahtarı kontağa sokmaya çalışırken ellerim o kadar kötü titriyor ki, onları minibüsün zeminine düşürüyorum. "Kahretsin!" Onları toplamak için çabaladım.

İşte o zaman sürücü tarafındaki cam kırılıyor.

Kanlı bir el kilit düğmesine basmak için uzandığında çığlık atıyorum. Saniyeler içinde kapı açıldı, bir yumruk pazuma dolandı ve sürücü koltuğundan çekilip çıkarıldım. Bane beni karavana doğru sürüklerken ayakta kalmak için mücadele ediyorum.

"İyi davrandım, değil mi? Sana su ve yiyecek getirdim. Sana elimi bile sürmedim," diye mırıldanıyor daha çok kendi kendine. Tutuşuna karşı koyuyorum ama güçlü, sıırım gibi bir adam için şaşırtıcı derecede güçlü. "Peki karşılığında ne alıyorum?"

Sidikle kaplanmış ve dilimlenmiş!" Öfkesi sessiz çölde yankılanıyor. "Görünüşe göre *çok* nazik davranmışım. Bunu düzeltmenin zamanı geldi."

Beni karavana geri götürmediğini fark ettim. Garaja doğru gidiyoruz.

Beni buraya getirdiğinden beri iki kişiyi öldürdüğünden neredeyse emin olduğum bir yere. Ondan önce kaç kişi öldürdüğünü Tanrı bilir.

Yeni bir panik dalgası beni ele geçiriyor. Beni oraya götürmesine izin veremem.

Dönüp duruyorum, önce çıplak ayak parmaklarımla, sonra topuklarımla inciklerine olabildiğince sert tekmeler atarak kurtulmaya çalışıyorum.

"Sakin ol!" Uyarısını yüzüme ters bir tokat atarak noktıyor ve kafamı yana savuruyor.

Parmak eklemlerinin temas ettiği yanağımda acı patlıyor. Beni işkence odasına yaklaştırırken nefes almak için bir an duruyorum, artık adımlarında bir gevşeklik var. "Sorun değil, kırımın kenarı. Siktiğimin Eastonları. Vlad'a bu tür şeylerle uğraşmak istemediğimi söyledim. Senin için sorun olmayacağını söyledi. Saçmalık."

Kanın metalik tadı dilime değişiyor. Çaresiz kelimeler bulmaya çalışırken bunu görmezden geliyorum. "Beni öldüremezsin. Gabriel istediğini yapacaksa Vlad'ın bana canlı ihtiyacı var."

"İyi ki canlı ile ölü arasında uzun bir yol var. Bunu öğrenmek üzeresin."

Onun tutuşuna karşı tekrar mücadele ediyorum. Bu bana başka bir sert tokat kazandırdı.

Ben darbenin etkisinden kurtulmaya çalışırken, Bane kapının sürgüsüne bir anahtar sıkıştırıyor.

Garajın içi zifiri karanlık ve kimyasal madde kokuyor. Çamaşır suyu ve başka ne olduğundan emin değilim. Sabahın erken saatlerinde kapı aralığından süzülen ışığın izinde, büyük, açık bir alan ve tavandan sarkan bir zincirden başka bir şey görmüyorum.

Ve çeşitli aletlerin düzenli bir sıra halinde dizildiği küçük bir masa. Neredeyse cerrahi.

Bane beni ileri, onlara doğru sürüklüyor, parmak uçları etime ve kaslarıma batıyor.

Direnirken topuklarım toprak zemini sıyrıyor. "Özür dilerim! Bir daha böyle bir şey denemeyeceğim, yemin ederim! Bu bir hataydı!"

"Evet, bunu daha önce de duymuştum, bir ya da iki kez." Bane homurdanarak masanın üzerinde duran kelepçeyi bileğime geçirdi. "Söz veriyorum, bundan sonra bunu bir daha denemeyeceksin."

Ağırlığının işleri daha da zorlaştıracığını umarak bacaklarımın bükülmesine izin verdim. Ama tüm direnme çabalarımın rağmen, saniyeler içinde bileklerimi başımın üzerinde bağladı ve baş üstü zincirine bağladı.

Bağları çekiştiriyorum, sadece sağlam olduğunu teyit etmek için. "Bana ne yapacaksınız?" Çeşitli bıçaklara, penselere ve diğer aletlere bakarken sesimdeki korkuyu gizleyemiyorum. Bunları kaç kişi üzerinde kullandı?

"Kapını tamir etmem gerektiği için, seni bir süre burada bırakabileceğimi düşündüm." Zinciri çekerek beni ayaklarımın üzerine kaldırdı. "Bir Easton'a bulaşmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu ilk elden öğrenmene izin vereyim." Kapıya doğru yürürken, kapının yanındaki bir düğmeyi çeviriyor. Bir ışık yanıp sönüyor ve boş alana loş bir parlaklık yayıyor. "Birkaç saat sonra görüşürüz." Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve beni öylece bıraktı.

Kendime rahat bir nefes aldırıyorum. Birazdan ne kadar rahatsız olacak olsam da, en azından o aletleri üzerimde kullanmıyor.

Henüz.

O güçlü kimyasal kokunun altında başka bir şey fark ediyorum. Kokuların bir karışımı; hastalıklı derecede tatlı, keskin ve iğrenç. Yine de görebildiğim kadarıyla burada pek bir şey yok.

Siyah noktalarla beneklenmiş çok sayıda sarı sinek bandı sallanıyor -Kanatlı yaratıkların cesetleri. Bunun dışında garaj boş, birkaç yağ varili ve düzenli bir sıra kürek ve testere dışında. Her birinden altı tane saydım. Çölde yalnız yaşayan bir adamın *gerçekten* kaç küreğe ihtiyacı vardır ki?

Sanırım bu, buraya kaç ceset gömdüğüne bağlı. Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Buraya gelmek için ne yaptın?" Bir ses beni korkutarak sesleniyor.

Arkamda bir yerde duran sahibini aramak için ayaklarımın ucuna basarak ilerliyorum.

Kulübenin arka köşesini işgal eden şeyi gördüğümde ağzım açık kalıyor, ama çılgılık sessiz.

GABRIEL

Phoenix'ten ayrılalı sadece kırk sekiz saat oldu ama yine de saray gibi antrede yürürken, mermer zemin yeni bir paspasla pırıl pırıl parlarken, evin içi boş, terk edilmiş gibi geliyor.

Ve son zamanlarda bu duvarların içinde hissettiğim rahatlık - eve, yatağıma ve onun sakinlerine gelmenin rahat- artık yok. Mercy yanımda olana kadar bunu bir daha asla hissedemeyeceğim.

"Yeni yardımcınızla tanışın." Caleb, Moe'yu Michelle'le ilk kez tanıştırmıyormuş gibi dramatik bir selam ve jest yapar. "Yemek yiyorsun, uyuyorsun, tuvalete işiyorsun... o orada olacak. Duş alırken sırtına sabun sürülmesini istersen, o senin adamın. Anlaşıldı mı?"

Yolculuk boyunca tek kelime etmeden yolcu penceresinden dışarı bakan Michelle kaçamak bir şekilde başını sallıyor.

"Ayrılmaya çalışırsan, yardım için işaret verirsen ya da *herhangi bir şey denersen*, Moe bize söyler ve inan bana, bizi becermeye çalıştığını öğrenmemizi istemezsin. *Yine*." Bu uyarıyı çok fazla çaba harcamadan vahşi bir bakışla noktılıyor. Vegas'tan Mage'in mülkiyetini kontrol edemediği için sinirli bir ruh hali içinde - en başta yolculuğumuzun tüm nedeni. Babamın çirkin talepler listesi, boktan bir dondurmanın üzerine eklenen ekstra sos.

Michelle yutkunuyor, gözleri yirmi dört saat önce aldığı kurşun yarasına rağmen iki çanta taşıyan dilsiz, taş suratlı korumaya kayıyor. "Hiçbir şey denemeyeceğim. Mercy'nin bulunmasına yardım etmek istiyorum. Yapabileceğim herhangi bir şey. *Ne olursa olsun*."

"İşte ruh bu!" Caleb ellerini dramatik bir şekilde çırpıyor. "Şimdilik, benim kanadımda, uyuyacağınız yerde ortalıkta görünmeyin. Bir oda seçin. Benimki hariç herhangi bir oda. Gabe ve benim konuşmamız gereken şeyler var." Parmaklarını veda eder gibi salladı ve bara doğru yönelip onu kovdu. Farley ve güvenlik ekibimizin geri kalanı araziye dağıldı.

Telefonumu yüzüncü kez kontrol ediyorum, Stanley'den yerlerini bulduğuna dair bir haber almak için, sadece Bane olabilecek bilinmeyen bir numaradan gelen cevapsız bir arama için, Mercy'nin sesini tekrar duyma şansım olsun diye. Hâlâ bir şey yok. Ben de kaçırmazdım zaten.

Çılgılık atmak ve onun iyi olduğunu anlayana kadar çılgılık atmaya devam etmek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum ve içimdeki bu derin sızı bir an olsun diniyor.

"Pekala Gabe. Şu ana kadar seni hep takip ettim. Bana sevgili babama karşı nasıl kazanacağımıza dair fikirlerin olduğunu söyle."

"Fikirlerim var." Dün Fulcort'tan ayrıldığımdan beri Mercy'yi düşünmediğim zamanlarda *tek düşündüğüm* şey bu. Merrick ve Vince'i nasıl öldüreceğiz ve Puff'ı korkutup etmesini nasıl sağlayacağız? Ve gölgemizde o FBI ajanı varken tüm bunları nasıl başaracağız?

İlk engelimiz -Mercy'nin Vegas'tan bizimle ayrılmadığı gerçeğini Ajan Lewis'ten saklamak- Caleb'in Mercy ile aynı vücut tipine ve uzun siyah saçlara sahip şov kızı arkadaşlarından biri olan Becky ile ilgilenmekti. Dün gece bir grup kadınla birlikte geldi ve Mercy'nin kıyafetlerinden birini giymeyi, geniş gözlükler takmayı ve düşük kenarlı bir şapka takmayı kabul ederek burada kaldı. Kolumu ona doladığımda ve yüzü boynuma sokulduğunda, asansörden SUV'a kadar olan kısa yürüyüş yeterince kolaydı.

Ama Lewis'in tipini biliyorum. Babamızı öldüren ajana çok benziyor, tam bir köpek gibi. Eninde sonunda Mercy'nin Phoenix'te benimle olmadığını anlayacak ve anladığında da en kötüsünün olduğunu ve bunun arkasında benim olduğumu düşünecek.

O konuya geldiğimizde ilgileniriz.

Caleb Glock'unu tezgâhın üzerine koyar ve iki bardak votka doldurur. "Peki, duyalım bakalım. Turuncu tulum giymiş o yılanı, kendimizi ya da Mercy'yi öldürtmeden bu işe bağlı olduğumuza tam olarak nasıl ikna edeceğiz?" Kendininkini bir dikişte yudumluyor ve diğerini bana doğru itiyor. "Bu arada her ikisi de kuvvetle muhtemel."

"Onun istediklerini kabul ederek." Tek yolu bu. Bardağımı olduğu yerde bırakıyorum, dokunmadan. Eğer bu işi başaracaksak tüm aklıma ihtiyacım var.

Telefonum bir mesajla cıvıldıyor. Cebimde bir yangın tatbikatı gibi. Onu almak için acele ediyorum.

Sanırım Vlad'in Navarro için ne planladığını anladım.

Mesajının ardından İspanyolca yazılmış ve yanmış bir binanın fotoğraflarını içeren bir Meksika haber kaynağının linki yer alıyor.

Telefonu Caleb'in yüzüne doğru ittim. "Bu ne diyor?" Hizmetçimiz Rosita ile kullandığım birkaç cümle dışında İspanyolcam pek iyi değildir. Bunu deşifre edecek kadar iyi olmadığı kesin.

Ekranı okurken gözlerini kısıyor. "Dün gece Hermosillo'nun dışında bir laboratuvar vuruldu. Görünüşe göre kokaini dilimleyip doğruyorlarmış ve birisi de onu büyük bir ateşle yakmış." Kısık bir ıslık çalıyor. "Şimdiye kadar yedi ölü, depo ateşe verildi. Ya büyük oyna ya da evine git, sanırım."

Derin bir iç çektim. Hermosillo Sonora'da. "Orası Navarro'nun bölgesi." Babamız, Navarro'nun adamları Puff'ın ekibini vurmadan çok önce, bir süredir bu konu üzerinde çalışıyor olmalıydı. O yerlerden birini bulmak kolay iş değil. Bahse girerim Navarro'nun Fulcort'taki adamlarından birinden öğrenmiştir.

"Yani Ivan ya da JJ'e adamın operasyonunu yaktırdı ve şimdi her şey yolundaymış gibi devam etmemizi mi istiyor? Adam evimizden dışarı adımımızı attığımız anda bizi kesecek." Caleb sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi gülerek homurdanıyor.

Ama bunun komik bir yanı yok. Gerçek şu ki, Navarro misilleme yapacak, hem de yakında. "Stanley Mercy'nin izini bulana kadar görünüşü korumalıyız."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Burada *geminin* ne kadar *uzağından* bahsediyoruz? Bu durumda biz Rose muyuz Jack mi? Sen Rose'sun ve ben Jack miyim? Çünkü ben Jack olmak istemiyorum. İşler onun için pek iyi gitmedi."

Ciddi bir konuşma sırasında aptalca bir şaka yapmayı kardeşime bırakın. Belki de bu sefer çok uzakta değildir. "İkimiz de Rose gibi savaşıcağız ve Jack gibi tutunacağız, ta ki bu lanet olası kirli imparatorluk sonsuza dek yıkılana kadar." Ve eğer her şey bittiğinde Mercy kollarımda olmazsa, ben de onunla birlikte okyanusun dibine batacağım.

MERHAMET

Boğazımın dibinde kalan safra tadına karşı YUTKUNUYORUM. Daha önce yemeye cesaret ettiğim iki lokma fıstık ezmeli sandviç, önümdeki toprağın üzerinde sümüksü kümeler halinde duruyor, sindirim sistemimin derinliklerinden havalanıyor. Birkaç parça ipek bluzumun üzerine düştü, ayak parmaklarıma sıçradı. Eğer bir daha kusarsam, aç karnına kusacağım ve aç karnına kusmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Bunu bileklerinizden zincirlenmiş, bir işkence odasında asılı, sıranızı beklerken yapmak dışında.

"Annemin kıyafetlerini giyiyorsun," diyor adam, başka tarafa bakma isteğime rağmen dikkatimi ona çekiyor.

Ve hiçbir şey giymiyor. Soyulmuş ve bir sandalyeye zincirlenmiş, ayak bilekleri birbirine bağlanmış, mütevazı olmasına izin vermiyor, durumu göz önüne alındığında özellikle utanmış görünmüyor. Bilekleri bağlanmış ve dikenli metal bir tasmanın hemen altında duran bir zincirle göğsüne sabitlenmiş. Onu bağlayan bir dizi zincirin gerginlik için ayarlandığını varsayabilirim. Doğal olmayan sert duruşu ve derisini lekeleyen sayısız kurumuş kan izi, bir noktada hareket ettiğini ve acı bir ders aldığını gösteriyor.

"Onları bana o verdi." Boğazımdaki pürüzleri temizliyorum. Kollarımda giderek artan ağrı, yanağımdaki acının yerini hızla alıyor. "Bana kimin olduklarını söylemedi."

Adamın kaslı göğsü derin bir nefesle yükseliyor. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Sandalyeyi dolduruşuna bakılırsa kısa boylu. Ve kaslı, ama güçlü olması onu içinde bulunduğu durumdan kurtaramamış, şimdi de kurtaramayacak. "Sorun değil. Artık onlara ihtiyacı yok."

Yani Bane o kadını öldürdü. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Özür dilerim." Tereddüt ettim. "Dün duyduğum o muydu?"

"Evet." Yüzünden acımasız bir ifade geçiyor. "Dün onu öldürdü. Bir gün önce de babamı öldürdü. Ve kardeşim Alexei dün gece geç saatlerdeydi. Belki de bu sabahtı. Psikopat, kardeşimi öldürmek için

O yüzden emin olamıyorum. Her şeyi tam senin durduğun yerde yaptı. Şimdi geriye kalan tek şey benim ve beni de öldürecek." Sesinde korku yok, sadece gerçekçi sözler. Mücadele etmeyecek bir adama benzemiyor ama mücadelenin artık bittiği kesin. Belki de tüm ailenizin işkence görüp öldürülmesini izlediğinizde böyle olur.

Karanlık köşede oyulmuş et yığınının arama isteğine karşı koyuyorum, çünkü tekrar kabarmaktan korkuyorum. Bane'in bu adamın kardeşine işkence ettiği tüm yolları göremedim ama eskiden el ve ayak parmaklarının olduğu yerlerdeki kütükler, bizi esir alan kişinin hayal ettiğimden çok daha kötü olduğunu anlamam için yeterli.

Acı çektirmekten hoşlanıyor.

"Bunu sana neden yapıyor?" diye sordum.

"Lanet kuzenlerim yüzünden. Bunu harekete geçirenler onlar. Gitmemizi istediler." Çenesindeki kaslar kıpırdıyor, bu da onun kayıtsız olmadığını gösteren ilk işaret. "Ve işte oradaydılar, aile işini umursamıyormuş gibi davranıyorlardı, ama sanırım hepsi bizi yoldan çekmek için bir oyundu, böylece her şeyi ele geçirebileceklerdi. Vlad onu gerçekten kimin hapse attığını öğrenirse neler olacağını biliyorlardı."

Tanıdıklık hafızamı yakıyor. Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum ama farklı bir versiyonunu. "Sen Gabriel'in kuzenisin." Babası da Gabriel'in amcasıydı. "Baban uçağımızı havaya uçurdu." İkisi de aynı kişi olmalı.

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok!" Adam patlıyor, sonra dişlerini sıkıyor. Dikenlerin etine battığı yerde kıpkırmızı damlalar çiçek açıyor. "O Bane'di. *Vlad* yaptı."

"Ama...." Kaşlarımı çatıyorum. *Gabriel'in babası bizi öldürmeye mi çalıştı?* İş yürütmek için oğullarına ihtiyacı varsa neden onları öldürmeye çalışsın?

" gelmiyor, mi? Ama Vlad için öyle. Adam kalpsiz bir piç. Oğulları için bir ders, çünkü Caleb ve Gabriel'in oyalanmasından bıktı."

"Yani uçaklarını mı havaya uçurdu? *arkadaşlarıyla* birlikte?"

"Herkesin harcanabilir olduğu Easton ailesine hoş geldiniz. Vlad emretti ve psikopat köpeği bombayı yerleştirdi." Adam sanki acıyla nefes alıyormuş gibi birkaç nefes almak için duraklıyor. "Babamı infaz etmeden önce her şeyi itiraf etti."

Vlad Easton'ın korkunç bir adam olduğunu biliyordum ama böyle bir şey yapmak? Gabriel tüm bunların arkasında babasının olduğunu biliyor mu? Yoksa hala bombayı koyanın amcası olduğunu mu düşünüyor?

Gabriel'in bana söylediği başka bir şey aklıma geldi. "Baban Vlad'ı içeri tıkmak için FBI ile çalışmadı mı?" Bu Vlad'ın neden Bane'e onu öldürttüğünü açıklıyor. Yoksa bu da mı yalan?

Adamın dudakları, vereceği cevabı düşünüyormuş gibi kıvrılıyor. "Vlad çok kibirli olmaya başlamıştı, işle ilgili çok fazla riskli hata yapıyordu. Düşmanlar yaratıyordu. Şahsen ben bu sorunu bir kurşunla çözerdim ama babam öz kardeşini öldürmeyi kendine yediremedi. İhanet ve hapis onun için sorun değildi. Ne diyebilirim ki? Babamın mantığı da Vlad'ınki kadar çarpık olabilirdi. Ne de olsa aynı kumaştan kesilmişlerdi. Her neyse, son anlarında bu seçiminden pişman olduğuna bahse girerim, çünkü Vlad kesinlikle aynı şeyi hissetmiyordu." Duraksıyor. "Yozlaşmış kuzenlerimden hangisi seninle özel aile meseleleri hakkında konuştu? Bundan daha iyisini bildiklerini sanıyordum."

İçimde bir paranoya kıpırdanıyor. Gabriel'in henüz açıklamadığı çok şey var. Konu ailesinin servetini nasıl elde ettiğine geldiğinde her zaman dilini korumuştur ama "sorma, söyleme" kuralımız biz yakınlaştıkça çözülüyor. Bana ailesinin suç girişimleri hakkında bir şey söylemenin beni tehlikeye atacağını söyledi.

Gabriel'in bana bir şeyler anlattığını öğrenirse babası ne yapar?

Beni bir tehdit olarak görür mü?

"Dur tahmin edeyim... Caleb, aletini soktuğu yerin ötesinde insanlarla ilişki kuramıyor, o yüzden sen Gabriel'in olmalısın."

Sessiz kalıyorum.

"Gabe'in bir kadın tarafından bağlandığını görmeyi hiç beklemiyordum." Duraksıyor. "Ama şimdi buradasın, bu da Vlad'ın emrettiği anlamına geliyor. Bu da ne demek oluyor? Onaylamadığını sanmıyorum. Ne de olsa Vlad bir aile babası. Soyunun devam ettiğini görmek isteyecektir, özellikle de bizi öldürdüğünü düşünürsek." Gözleri vücudumda geziniyor. "Peki, seninle derdi ne?"

Bu adamın talihsiz durumuna rağmen, ona sempati duymakta zorlanıyorum. O da bana hiç sempati göstermiyor.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine sırtıyor. "Neden endişeleniyorsun? Kime söyleyeceğim ki? Konuşacağım son kişi sensin. Dışarıdaki deli dışında konuşacağın son kişi benim."

"Hayır, Bane bana zarar veremez," diye . "Buna izni yok."

Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi ağzının kenarı eğlenerek seğiriyor. "Neden olmasın?"

Tereddüt ediyorum. "Çünkü Vlad, Gabriel'e istediğini yaptırmak için beni kullanıyor. Eğer bana zarar verirse, Gabe üzerindeki kontrolünü kaybedecek."

Adamın yorgun gözleri, bağlı bileklerimden çıplak ayaklarıma ve aradaki her yere kadar vücudumun üzerinde tekrar geziniyor ve gömleğimin patlamış düğmesinde duruyor. "Bane'in bu notu aldığını sanmıyorum."

Ters tokatlar yüzünden yanağım şişiyor ama sanırım bu rahatsızlık yakında kollarımdaki ve baldırlarımdaki yanmanın yanında önemsiz kalacak. Bane beni daha ne kadar böyle tutacak? Birkaç saat mi? Bunu hayal bile edemiyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum onun yerine, gözlerim köşedeki parçalanmış cesede kayıyor.

"Daha kötü *olacak*, güven bana. Bane öldürür; onun işi bu. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey bu. Vlad senin bir tehdit olduğuna karar verir vermez Bane'i çağırır. Ailemin bir tehdit olduğuna karar verdi." Gözlerinden unutulmaz bir bakış geçer.

"Öyle ?"

"Onları işten çıkaracaktık," diye itiraf ediyor bir süre sonra. "Vlad hapiste ve kuzenlerim de yapılması gerekenleri yapmak yerine kulüplerinde parti çocuklarını oynamakla meşguller. Neden hiçbir risk almadan kârdan eşit pay almaya devam etsinler ki? Yani, hepsini biz alacaktık. Babamı onlardan herhangi birini canlı bırakmanın kötü bir fikir olduğu konusunda uyarmıştım ama beni dinlemeyecek kadar inatçıydı. Kardeşini benden daha iyi tanıdığını söylüyor." Yer değiştiriyor ve dikenlerden yüzünü buruşturuyor. "Ve şimdi Vlad bizi ortadan kaldırıyor. Kendi kanından olanları. Ve Vlad Gabe'den istediğini aldığı anda, senden de kurtulacak. Ama Gabe'i tanıyorsam, senin bu kadar zahmete değmeyeceğine karar verecek ve babasına siktir olup gitmesini söyleyecek. Bu her an olabilir. O zaman seni hayatta tutmanın bir anlamı kalmaz ve seni köpeğine oyuncak olarak verir."

İçimde rahatsız edici bir his kabarıyor. Bane de benzer bir şey söylemişti. İkisi de yanılıyor. Gabriel'i tanıyorum ve o beni asla burada böyle bırakmaz, bu adam haklı olsa ve Gabriel benim için babasından özgürlüğünü takas etse bile. Eskiden bir şehvet düşkünü olduğuna inandığım adamın ahlakı ve namusu var. Bu şekilde ölmeme izin vermeyecektir. "Hayır, Gabriel bu olmadan önce beni bulacaktır."

"Bak, iyi bir kız olduğuna eminim. Kuzenime aşık olduğun için aptalsın ama iyisin. Size küçük bir sır vereyim, çünkü kuzenimi sizden daha uzun süredir tanıyorum. Kadınları kullanılmış mendil gibi atar.

grip sezonunda. Muhtemelen şu dağın tepesindeki evinde oturmuş, kimin müsait olduğunu görmek için hızlı aramasını kontrol ediyordur, çünkü sen... şu anda kapalısn." Kendi şakasına homurdanıyor ama sonra yüzünü buruşturuyor.

Bunu hak etmiştin. "Onunla konuştum ve beni arıyor." Öfkemi sesimden uzak tutmak için mücadele ediyorum.

"Gabriel Easton, Gabriel Easton'dan başka kimseyi umursamıyor. O bir numarayı gözetir. Ben de bu yüzden buradayım."

Öfkem alevlendi. "Hayır, buradasın çünkü baban Vlad'ı ispiyonladı ve onu hapse attı. Kardeşine ihanet etti." Görünüşe göre Vlad'ın intikamı acımasız ve geniş kapsamlı.

"Sence Gabriel ve Caleb Vlad'ın parmaklıklar ardında olmasını umursuyor mu? Hapiste olduğu için mutlular. Babalarından *nefret ediyorlar*. İki gözü olan herkes bunu görebilir. Babam Vlad'i hapse atarak onlara iyilik yaptı. Vlad'in oraya nasıl girdiğini öğrendiklerinde ona yalakalık yapmaları gerekirdi. Ama hayır, her ne sebeple olursa olsun, tüm ailelerinin katledilmesini istediklerine karar verdiler. Kim bilir neden? Belki de bunca zamandır hepimizle oynuyorlardı, içeri dalıp her şeyi almak için fırsat kolluyorlardı. Vlad öğrenirse ne yapacağını biliyorlardı. Kardeşiyle yetinmeyeceğini biliyorlardı. O psikopat annemi ve kardeşimi de öldürdü." Sesi titriyor, ilk gerçek duygu belirtisi. "Ama bu şekilde ellerini temiz tutacaklar. O zaman tek ihtiyaçları olan Vlad'ın ölmesi. Kim bilir, belki onu öldürmek için de bir planları vardır. İşbirlikçi piçler bunlar."

Gabriel bana da itiraf etti; babasının bu ihanetin cezasız kalmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ama onun ve Caleb'in tüm ailesine olan etkilerini bildikleri doğru mu? Teyzesine ve kuzenlerine?

Adam beni inceliyor. "Belki de yanılıyorumdur. Belki de Gabe sana sırlısıklam aşıktır ve şu anda Bane'in elinde olduğunu bildiği ve nerede olduğunu bilmediği için acı çekerek aklını kaçıırıyordur. O bedene ne tür şeyler yapacağını düşünüyor. Aslında bu senaryo aklımdan geçerken daha mutlu öleceğimi düşünüyorum."

Gabriel'in neden ailesini sevmediğini anlıyorum. "Beni bulacaktır." Bunu kendim için olduğu kadar bu pislik için de söylüyorum.

"Bu aileye bağlı kadınların durumu iyi değil. Bana inanmıyor musunuz? Geçmişe bir bakın. Teyzem Virginia, annem... ikisi de öldü, hem de vahşice."

"İkisi de babanın yaptığı bir şey yüzünden," diye karşılık veriyorum.

Çenesindeki kaslar titriyor. "Haklısn, tüm bunların suçlusu babam. Vlad'ı ikna edebileceğini düşündüğü için de aptalın tekiydi. Ben yapmadım.

yine de aynı hatayı yapmayın."

Dehşet içime işliyor. "Ne demek istiyorsun?"

İnce, acı dolu bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Diyelim ki bu ailenin üzerine güneş battığında *kimse* istediğini alamayacak."

GABRIEL

Farley, "Çocuğu yürüyüşe çıkarmaktan DAHA YENİ GELDİ," diye onaylıyor.

"Ve güvenlik detayı?" Puff'a göz kulak olan biri olmalı.

Ailemizle yaptığı anlaşmayı bozdu. O aptal değil. Vlad'ın onunla mutlu olmadığını biliyor ve Vlad mutlu olmadığına ne tür şeyler olacağını da biliyor.

"Merdivenlerde sıkı bir çocuk, kafası telefonunda. Çok geç olana kadar bizi fark etmeyecek."

İşini ciddiye almadığı için pişman olacak bir çocuk. "Peki ya komşular? Tanıklar?" Bunu güpegündüz yapıyoruz.

"Onlara devam etmeleri için elle tutulur bir şey vermeyeceğiz." Farley'nin adamlarına olan güveni sarsılmaz. Keşke de o kadar sarsılmaz olsaydı ama Bane'in Mercy'yi almasına izin verip çuvalladıktan sonra gözümde hepsi amatör. Bir duraklama oldu. "Başlıyor muyuz?"

Yapmak üzere olduğumuz şey midemi bulandırıyor. Burası Vlad'ın arenası. "Yapın. Ve alır almaz bana onay gönder." Aramayı sonlandırıyorum.

Başka seçeneğimiz yok. Onun oyununu oynamak zorundayız. Mercy'yi tekrar görebilmemin tek yolu bu. Arabamdan inerken bunu kendime onuncu kez hatırlatıyorum. "Gidiyoruz."

"Cali'deki arkadaşlarımız da öyle." Caleb ayakkabısıyla bir sigara izmaritini kaldırıma sürtüyor. "Bu konuda pek heyecanlı değiller ama yapacaklarını söylediler."

"*Hayatta kalmak* onları heyecanlandırmıyor mu?" Caleb ve ben, babamın kalan iki Perris'i ortadan kaldırma isteğiyle başa çıkmanın en iyi yolunun, biz onlara kafalarını çıkarmalarının güvenli olduğunu söyleyene kadar yeraltına inmeleri olduğu konusunda anlaştık. Bahse girerim ölü taklidi yapmaktan şikayet eden Vince'dir, böylece gerçekten ölmez. Böyle aptalca bir şey için şikayet edecek birine benziyor.

Caleb, Fulcort'un yaklaşmakta olan kapılarına odaklanmadan önce gözlerini devirerek cevap verir. "Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Bu lanet yerden gerçekten nefret ediyorum."

Üç dakika sonra telefonum Farley'den gelen bir mesajla cıvıldıyor. Caleb'in görmesi için telefonu kaldırdığımda midem bulanıyor.

"Bir resim bin kelime anlatır derler." Arkasını dönüyor, tiksinti dudaklarını kıvırıyor. Bu durumdan o da en az benim kadar hoşlanmıyor.

"Evet, bu gösteri zamanı olduğunu söylüyor." Umalım da bu prodüksiyon sorunsuz geçsin.

Bu odadaki her muhafızın Vlad Easton'ın cebinde rahat bir yeri var.

Easton ailesinin cebi değil.

Donny gibi *benim cebim* değil.

Hepsi Vlad'ın uşakları, onu bu cehennem çukurunda herhangi bir mahkûmun olabileceğı kadar güvende ve emniyette tutmak için para alıyorlar. Ama şimdi hepsinin burada olması? Çok fazla kolu var. Puff'ın çetesinden, kalan Perris'ten, Navarro'dan misilleme gelmesinden endişeleniyor olmalı. Kim bilir? Her açıdan geliyor. Son zamanlarda çok fazla düşman edindi.

Açıkçası, kendi oğullarının onu öldürmemiş olmasının tek nedeni, bizim istediğimiz bir şeye -ya da birine- sahip olması.

Her zamanki köşe masamıza oturduğumda ilk fark ettiğim şey muhafızlardı.

İkinci şey ise bugün buranın ölü olmasıydı. Bekleme odası her zamanki gibi doluydu ama şu anda sadece biz ve Caleb varız.

bakılırsa muhtemelen en iyisi bu.

Babam parmak uçlarını sabit bir ritimle masaya vuruyor, sert bakışları odanın diğer ucunda, Caleb'in oturup beklediğı masanın üzerinde geziniyor. Caleb'in gözlerinin kafasının arkasına dikildiğini hissetmemesine imkan yok, ama onu hiçbir şekilde tanımıyor.

En iyisi de bu, en son nasıl ayrıldıkları düşünöldüğünde - yumruklar kemikleri kırıyor - ve bu uçak patlamasıyla ilgili gerçeğı öğrenmeden *önceydi*.

"Sonora'dan gelen haberleri gördüm. Sanırım o sendin?" Ses tonumu sıkıcı tutarak soruyorum.

Babam gülümsüyor. "Sanırım dostlarımız mesajımızı aldıklarına göre bu kez saldırmadan önce tereddüt edebilirler."

Bizim mesajımız değil. Sizin mesajınız. Ve iki kat daha sert karşılık verecekler.

"Eduardo ileriye dönük sevkیاتları iki katına çıkarmayı kabul etti." Kaşlarım çatıldı. "*İki katına* mı?"

"Yeni bölgemize başka nasıl uyum sağlayacağız?" Sanki aptalmışım gibi soruyor. "Eduardo'ya numaranızı verdim. Gelecekteki sevkیاتlar hakkında doğrudan sizinle irtibata geçecek."

"Harika." Çünkü almak istediğim şey bu: Bir kartel uyuşturucu lordundan gelen mesajlar.

Her şey çok hızlı geliyor. Bir kara deliğin içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Ya babam? Görkemli bir şekilde, emir verirken deli gibi sırtıyor.

"Eduardo aradığında, cevap vereceksin. Onunla isterse, sizi beklediği yere derhal gideceksiniz, aksi takdirde bunu kişisel bir hakaret olarak kabul edecektir. Eduardo kendini kişisel olarak aşağılanmış hissederse ne olacağını size açıklamama gerek yok sanırım."

Muhtemelen Vlad kendini hakarete uğramış hissetse de aynı şey olurdu. Bir telefon görüşmesiyle başlar, keskin bir bıçak ve kürekle biter. "Umarım oraya gitmem için bana yeterince zaman verir, şimdi bir pislik uçağımızı havaya uçurdu."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tersliyor babam. "kiminle konuştuğunun sanıyorsun?"

ne için?"

Sırtıyorum. Bu ne cüret. Tüm bunlardan sonra, *hala* saygımı talep ediyor.

"Yeni bölgemizin savaştan önce *tamamen* güvence altına alındığından emin olmalısınız.

bir sonraki sevkıyat gelir."

Merrick ve Vince'i öldürmek için o zamana kadar vaktim var, demek istiyor. "Çalışmalar devam ediyor ama bu kadar hızlı gerçekleşebilir mi bilmiyorum. Son zamanlarda yaşananlar yüzünden insanlar daha temkinli davranıyor. Ayrıca, dersinizden sonra bazı *yasal* sorunlar yaşıyoruz. Bilirsiniz, patlamada ölen dört kişi yüzünden. Ve bu yasal sorunlar şu anda kığımızda sürünüyor, her türlü soruyu soruyorlar."

"Yani, onlara bu işin arkasında Peter amcanın olduğunu söylüyorsun." Sanki az önce şaka yapmış gibi kıkırdıyor.

"Hikayenin gidişatı bu." Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Ama ellerinde o geceye ait bir tanık listesi var ve Mercy'yi arıyorlar. Onlar

onu sorgulamak istiyorlar ve onu bulamamalarının garip olduğunu düşünüyorlar." Eğer babam federallerin Mercy'yi dönüştürmeye çalıştığını bilseydi, bir saat içinde ölmüş olurdu.

Babam omuz silkiyor. "O zaman onlara korkmuş bir kış parçasından başka bir şey olmadığını söyle. Senin sorunun değil."

"Ben de onlara öyle söyledim." "O zaman sorun yok."

Yanlış. Çok büyük bir sorun var. "Ondan haber almak istiyorum."

"Duydun."

"O dündü." Ses tonumu sakın ama keskin tutuyorum. Sanki bir ömür önceydi. Ve bugün, ona söylemem gereken çok şey var. "Ona hiçbir şekilde zarar vermediğini bilmem gerek."

"Peki ya yaptıysa?"

"Umarım yapmamıştır."

Babam uzun bir süre hesapçı gözlerle beni inceledi. "Onu gerçekten önemseydiğini görebiliyorum. Belki de benim anneni önemseydiğim kadar."

"Öyle mi?" *Onu bu yüzden kaçırmadın mı, seni lanet olası pislik?* Masanın öbür ucuna uzanıp onu boğmamak için yumruklarımı sıkıyorum. "Cesaretin olsaydı annemi kaçıran adama ne yapardın?"

Patlamaya fırsat bulamadan kapı açılır ve Puff sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi her zamanki çalımıyla içeri girer. Bu sırada kafası neredeyse dönmüş, odaya üstünkörü bir bakış atıyor. Bütün bu adamlar öyle yapıyor. *Ben* de yapıyorum. Biz suçluyuz; bu bizim doğamızda var.

Odada kimin ve içine düştüğü durumu görünce gözle görülür bir şekilde sertleşir.

"Dostum! Çok uzun zaman oldu!" Caleb eski bir arkadaşını selamlar gibi haykırıyor. "Buraya gel ve otur." Karşısındakini işaret ediyor.

Puff iyi gününde korkunç görünümlü bir orospu çocuğu, yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan pullu ejderha dövmesi ise kâbuslara konu oluyor. Şimdi, adımları ölçülü, elleri dövüşmek için bükülmüş bir şekilde ilerlerken, bana hayatı için dövüşmeye hazır, köşeye sıkışmış bir hayvanı hatırlatıyor.

"Şu kendini beğenmiş herif. Bu konuşmayı Puff ile yapmalısın," diye mırıldandı babam. "Çok daha etkili olurdun."

"Caleb oldukça etkili olacaktır."

Daha fazla şikâyetle bulunmuyor, kollarını karnına kavuşturup Puff'ın koltuğuna kaymasını ve Caleb'in küçük baş başa görüşmeleri için eğilmesini izliyor. Vlad bu şekilde çalışmayı seviyor: "Seni uyarmıştım, değil mi?" der gibi, şişmiş yüzünde bir ifadeyle, emrindekilerin cezasını vermesini izliyor.

Caleb cebinden telefonunu çıkarıp Farley'nin bize daha önce gönderdiği fotoğrafları getirdiğinde yüz ifademi sabitliyorum - minibüsün arkasında elleri ve gözleri bağlı, dehşete kapılmış bebek-anne ve çocuk. Bir parmak hareketiyle, Farley'nin Batı Yakası'ndaki adamlarının Mama Puff'ın güneşli küçük San Bernardino evine nasıl girdiklerini ve aynı şekilde yaşlı kadına dışarı kadar eşlik ettiklerini doğrulayan bir sonraki fotoğrafı gösteriyor.

Puff'ın boynundaki her kas, Caleb'a doğru kükreyerek hamle yapmadan bir saniye önce geriliyor.

Tepkiyi bekleyen Caleb hızlıca ayağa kalkar ve ulaşamayacağı bir yere gider. Aynı şekilde, muhafızlar da bir şeyler olacağını anlamış olacaklar ki üçü birden içeri dalıp Puff'ı kollarından yakalayarak yüzünü masaya çarpıyor.

"Hepiniz öldünüz!" Dişlerini sıkarak bağılıyor, yanağı metal yüzeye değiyor. Tutucularına karşı mücadele ediyor ama onlar da onu sıkıca kavıyor. "Her biriniz öldünüz!"

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum, Puff.

"Az önce bizi tehdit mi ettin, mahkûm?" Gardiyanlardan biri -Mills adında steroidli, kaslı bir salak- kendilerine doğru çevrilmiş güvenlik kamerasına bakıyor. Küçük kırmızı ışık aniden kesiliyor. O anı Puff'ın sağ elini masaya sabitlemek için kullanır ve ardından gizli bir cop çıkararak Puff'ın eklemlerine vurur.

Kemiklerin kırılma sesini duyunca yüzümü buruşturuyorum.

Caleb, Puff'ın acı dolu homurtularının kesilmesini bekledikten sonra öne doğru eğilerek Puff'ın kulağına yaklaşıyor. "Bir anlamaya vardık mı?"

Bir sonra, Puff çarpık bir "evet" tükürdü.

"Bizim gibi düşündüğünüze sevindim. Sizinle iş yapmak bir zevkti. Gabe çok yakında sizinle temasa geçecek." Caleb babamıza "tatmin oldunuz mu?" bakışını atmak için duraksıyor ama cevap beklemeden ziyaretçi odasından çıkıyor.

Rolünü iyi oynuyor; ona bu kadarını vereceğim. Bu güçten hoşlanmadığını tahmin edemezdim. Ama onun da bu işten benim kadar midesinin bulandığını biliyorum.

"Elin iyi görünmüyor, mahkûm. Nasıl olduğunu bilmediğine emin misin?" Mills sahte bir endişeyle haykırır, silahı görüş alanının dışındadır. İki gardiyan, kamburu çıkmış, öfkeli Puffı kapıdan çıkarır. Onu hücrelerine atacaklar ve reviri ziyaret etmesini önermeden önce yarına kadar bekleyecekler, böylece evrak işlerinde bunu bir mahkum anlaşmazlığı olarak işaretleyebilecekler. Bir grup mahkûmu bir araya getirdiğinizde her zaman kemikleri kırılır. Ve konuşmazlar.

Birkaç dakika sonra ziyaretçiler odaya girmeye başlar ve muhafızlar nöbet yerlerine geri döner.

Babam Puff ve Caleb'in oturduğu yere doğru başını sallıyor. "Umalım da bu onunla ailemize karşı yükümlülükleri hakkında son konuşmamız olsun."

Her şey yolunda giderse, Easton'lara karşı yükümlülüklerden son kez bahsedilmiş olacak. "Bu arada." Ayağa kalkıyorum. "Bane'i ara. Onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

", " diye bağılıyor. "Konuşmamız henüz bitmedi."

Her ne kadar ona siktir olup gitmesini söylemek istesem de, işbirliği yapmak beni daha ileriye götürecek. Yine de koltuğuma yerleşmeden önce birkaç vuruş bekliyorum, kığım kenara tünemiş, kalkışa hazır.

"Yeni balık *çok* korumacı arkadaşlar edindi." Babamın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Asla ulaşmaz. "Burada esnemeye çalıştığını fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Mercy'nin babasından ve para fırlattığım nüfuzlu mahkûmlardan bahsediyor. Onlar ve güvendiğim birkaç gardiyan arasında, adam asla kalkansız kalmaz. Ne yemekhanede, ne avluda, ne de duşta.

"Fark edip etmemen umurumda değil," diye yalan söylüyorum. Eğer bir zamanlar ona dediği gibi "hiç kimse "ye dikkat ediyorsa, bunun iyi bir nedeni yok. Strateji geliştiriyor ve Mercy'nin babası kolay hedef.

Babam cevap vermek için ağzını açıyor, muhtemelen yalanımı yüzüme vurmak için, ama vazgeçiyor. "Eduardo'dan bir telefon bekle. Belki yarın. Belki gelecek hafta. Ama ne zaman çalarsa açacaksın."

"Sanırım bugün telefonumun çalıp çalmamasına bağlı, değil mi? Ve ben arabama dönene kadar çalışıyor olsa iyi olur." Dişlerini gıcırdatıyor. "Bane sadıktır ama zordur, bunu biliyorsun."

"Ama insanlara istediğin şeyleri yaptırmakta çok iyisin." Öne doğru eğilip bakışlarını karşılıyorum. "Yirmi dakika ya da belki çok meşgul olacağım

Eduardo aradığında telefona cevap vermek zorunda kalabilir ve kişisel olarak kırılabilir."

Vlad'ı masada bırakıyorum ama zihnim dönüyor. Eğer bir şekilde Mercy'yi bulursam -hayır, Mercy'yi bulduğumda- babam dikkatini onun babasına çevirecek ve eğer ona bir şey olursa....

Donny beni bekleme odasının yanındaki koridorda karşıladı. Başını salladı ve beni küçük özel odalardan birine götürdü. Burası Mercy'yi taşıdığım oda, babasının öldüresiye dövüldüğünü öğrendikten sonra güvenlik masasında bayıldığı gün. O zamanlar benim için sadece bir fetihti. "Hâlâ o telefon için onun cep telefonunu atmamı istiyor musun?"

"Hayır. Bunun için mesajımı bekle." İçimden bir ses babamın elinde daha fazla koz olduğunu ve Mercy'nin babasını hedef alarak boynumdaki ilmeği sıkılaştırmayı içerdiğini söylüyor. "Chops'un derhal Duncan Wheeler'ın hücreğine taşınmasını istiyorum."

"Oh adamım." Donny nefesinin altında küfrediyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Gabe-"

"Bir yolunu bul!"

"Chops'a kendi hücrelerini almak için ne gerektiğini biliyor musun?" Etrafına bakarak tıslıyor. "Ve şimdi benden parmaklarımı şıklatıp bunu geri almamı mı istiyorsun?"

"Umurumda değil. Wheeler, başında Chops ve *sizden* biri olmadan uyumuyor, yemek yemiyor ya da sıçmıyor" - parmağımın göğsüne vuruyorum - "*Bana* sadık biri, her zaman üç adım yakınımda olsun. Ve eğer o adamın kafasından tek bir saç teli koparılsa, Tanrı yardımcın olsun... annen, kız kardeşin, tatlı küçük yeğenin Blake...."

Donny yutkunuyor. Bu tehdidi bitirmeme gerek yok. Bu işte iyi olduğumu biliyor. "Birkaç gün sürer."

"Hallet şu işi." Bununla birlikte, şimdiye kadar planladığımız her şeyi ikinci kez sorgulayarak dışarı fırladım.

MERHAMET

Vücudumdaki HER KAS, binlerce haşlama iğnesi batırılmış gibi yanıyor. Derim, kelepçelerin sarkan ağırlığıma karşı bileklerime battığı yerde çiğ.

"Ooh-wee!" Bane sert sesiyle içeri girerek bağıyor. "Burası kesinlikle olgunlaşıyor."

Bane beni Gabriel'in kuzeni Vic'le bırakalı saatler oldu. Bu sabahki ezici çamaşır suyu kokusu yerini çürümüş et ve vücut sıvılarının iğrenç kokusuna bıraktı. Öğürmemek için ağzımdan nefes almaya başladım.

"Nasılsın? Dayanabiliyor musun?" Yüzüme bakmak için başını eğiyor. "Bahse girerim daha önce yaptığın o küçük numaradan dolayı pişmansındır, ha? Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Özür dilememi, beni indirmesi için yalvarmamı istiyor. Onun gibi bir adam yapardı. Kaçtığım için zaten özür diledim ama yalvarmayacağım. Çenemi tutuyorum ve tehdit eden gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Hmm. Demek böyle olacak." Vic'e bakarken dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Tamam o zaman. Bir daha bana bir kova sidik fırlatırsan neler olabileceğini sana biraz tattıralım." Bane masadan uzun bir metal çubuk alır.

Panik beni ele geçirdi. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Beni geçip Vic'e doğru ilerliyor.

Görünüşe göre Vic ne olduğunu biliyor. Kasılıyor, verdiği tepki boynundaki tasmanın etine batmasına neden oluyor. Bane'in bir düğmeyi çevirmesini izlerken acıdan dişlerini gıcırdatıyor.

"Babam onu dinlemediğimizde bize bu sığır sopalarından birini kullanırdı. Çok acırdı." Bir zinciri çekiştiriyor ve Vic'in kolları başının üzerine fırlıyor. Dikenler etine battığında çığlık atıyor, sonra Bane sopanın bir ucunu koltuk altına bastırdığında bir kez daha çığlık atıyor.

"Bunu bana sadece bir kez yapmak zorunda kaldı. Dersimi almıştım. Şimdi, kardeşim, o kutudaki en keskin alet değildi." Bane'in ses tonu rahat ve konuşkan. "Kibirli ve inatçı bir orospu çocuğuydu. Sürekli

Başı belaya girerdi ve babamız ona ders vermeye devam ederdi. Bana kardeşim Vic'i hatırlatıyorsun. Bu yüzden seni sona sakladım. Seni kırmak eğlenceli olacak." Bane sopayı indirip Vic'in bacaklarının arasına kaydırıldı.

Vic bükülerek silahtan uzaklaşmaya çalışıyor. Dikenlerin her seğirmede batmaya devam ettiği boynundaki yaralardan serbestçe kan akıyor.

"Kesin şunu!" . Gabriel'in kuzeninden hoşlanmıyorum ama hiç kimse Bu.

"Aww, ne kadar tatlı. Ben birbirinize bağlandınız mı? Sence bu onun yerinde sen olsaydın durmam için bana yalvarır mıydı?" Bane homurdanır. "Tek kelime bile etmezdi. Muhtemelen seni soymamı isterdi ve izlemekten biraz tombullaşmıştı. Öyle değil mi?" Vic'in testislerine bir elektrik akımı daha gönderdi.

Vic'in yüzü kıpkırmızı olur ve çığlıklarını bastırmak için elinden geleni yaparak homurdanır.

Ama yanaklarından süzülen yaşlar ona ihanet eder.

"Kes şunu! Seni hasta pislik!" Çığlık atıyorum, kaslarımdaki acı unutuluyor. "Ne? Bana , değil mi? O zaman öğrenmeye ne dersin?"

Bane Vic'ten uzaklaşıp bana doğru ilerliyor, sopanın ucu karnımdaki açıkta kalan deri parçasını hedef alıyor.

Kalan tüm gücümü yaklaşan acıya karşı koymak için kullanıyorum. Sessiz bir sükûnet içinde telefon çalıyor.

"Oh, şimdi ne halt istiyor?" Bane sığır sopasını toprak zemine fırlatır ve kot pantolonunun cebinden bir telefon çıkarır.

Kendime titrek bir rahatlama iç çekişi izni veriyorum.

"Ne?" diye havlayarak selamlıyor. "Evet... evet..." Bane'in keskin bakışları bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Evet, söz verdiğin gibi tam bir şeftali. Zaten bir kez kaçmaya çalıştı."

Bu Vlad olmalı.

"Hayır... hayır... Size söyledim, ben lanet bir kapıcı değilim-"

Vlad telefona bağırıyor, sözleri anlaşılmaz ama sert.

Bane'in dudakları büzülür. "Evet, tamam." Aramayı sonlandırdı, tüm kabadayılığı gitmişti. Vic'e mırıldandı, "Sanırım şarj olmak için bir dakikan olduğunda sana geri döneceğiz. Çok erken ölmeni istemeyiz." Vic'i tutan zinciri serbest bırakır, yaralı adamın koltuğuna yığılmasına yetecek kadar gevşemesine izin verir, çivili tasma gevşer.

"Odana dönme vaktin geldi. En azından şimdilik." Bana doğru ilerleyerek zinciri kancadan çözdü.

Kendimi ayakta tutamayarak bir yığın halinde yere düşüyorum.

Bane beni bir süre öylece bırakıyor, yanağıma değen serin toprağın tadını çıkarırken botuyla beni dürtüyor. "Haydi. Ayağa kalk."

"Yapamam." Vücudumda hiç güç kalmadı.

"Tanrı aşkına." Beni omzunun üzerinden şaşırtıcı bir kolaylıkla kaldırdı. Beni karavana, odama taşıırken mücadele etmeyi aklımdan bile geçirmiyorum, beni yatağın üzerine fırlatıyor.

Ampul değiştirilmiş, bu seferki öncekinden daha sönük ve dışarı çıkmak için açtığı deliği kapatmak için kapıya bir kontrplak levha çakmış.

"*Sevgilinle* konuşmak istiyorsan kışını kaldır," diye homurdanıyor ve bir anlığına ortadan kaybolup elinde bir telefon ve bir kâğıt parçasıyla geri dönüyor. Numarayı okur ve tuşlara basmaya başlar.

Gabriel'i arıyor. Eminim Vlad'in istediği de buydu. Bane ararken, destek almak için duvara yaslanarak topal bedenimi oturma pozisyonuna getirmeye çalışıyorum.

"Bir dakikan var ve komiklik yapma yoksa söz veriyorum, bu onunla son konuşman olur," diyor selamlama amacıyla ve sonra telefonu yüzüme doğru itiyor.

Yutkunuyorum. "Gabriel?"

Derin, hırıltılı iç çekişi kulağıma doluyor ve ağrıyan kaslarıma merhem gibi geliyor. Bir an gözlerimi kapatıp içinde bulunduğum durumu unutmaya çalışıyorum, onun ipeksi çarşaflarına sarılmış, yan yanaymışız gibi davranmaya çalışıyorum. "Burada aklımı kaçıyorum, Mercy. Hiçbir fikrin yok. Tanrım, lütfen bana iyi olduğunu söyle. Sana zarar vermediğini söyle?"

Temelde geçen sefer sorduğu soruların aynısı, aynı çaresiz kızgın tonda. Benim için korkuyor. Muhtemelen Bane'in neler yapabileceğini bildiği için. Belki daha önce de insanlara böyle zarar vermesi için onu tuttuğu içindir.

Hayır, böyle düşünemem. Bane ve Vic'in aklıma girmesine izin veremem. Eğer izin verirsem, bundan sağ çıkamam.

Gabriel, Bane'in beni bir et parçası gibi astığını ve saatlerce asılı bıraktığını bilseydi ne yapardı? Babası aradığında sığır sopasıyla elektrik verilmesine saniyeler kaldığını? "Ben iyiyim." Ölmedim, kendime hatırlatıyorum.

"Orada mı duruyor?"

Göz kapaklarımı araladığımda sıırım gibi psikopatın tepemde dikilip saatini kontrol ettiğini görüyorum. Neden kadar endişelendiğini bilmiyorum. Söyleyemem.

Gabriel, yerimizi bulmamıza yardımcı olacak tek bir şey. "Evet." "Beni telefondan duyabiliyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Tereddüt ediyorum. "Kuzeninle tanıştım. Vic." "Evet, Bane'de biliyordum. Peki ya amcam?"

Bane'e dikkatli bir bakış daha atıyorum. Bu bilgiyi ifşa ettiğim için endişeli görünmüyor. "Öldü. Diğer kuzenin de öyle. Ve teyzen."

Birkaç vuruşluk sessizlik bana cevap veriyor ve sonra, "Merak etme, babam seni canlı istiyor. Ölü halin onun için iyi değil."

"Bane, yaşamakla ölmek arasında uzun bir yol olduğunu söyledi." Kafamı kaldırdım ve göt herif bana göz kırptı.

Gabriel küfreder. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim, seni ararken babamı mutlu etmek için elimden *gelen her şeyi* yapacağım."

Bu da ne demek oluyor? Vlad ona ne tür suçlar işletiyor? "Benim yüzümden geri alamayacağın bir şey yapma, Gabriel." "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Her şeyi ve her şeyi, beni duyuyor musun? Senden başka kimse benim için önemli değil." Sesinden samimiyet akıyor.

Ama beni bulabilecek mi, asıl soru bu. Kuzenine göre, her ne demekse, zamanında bulamayacak. Bane yaklaşırken, fazla bir şey söyleyemem. "Babam-"

"O güvende. Babamın ona ulaşmasına izin vermeyeceğim."

Babamın bugün beni görmeyi beklediğini söyleyecektim. "Ne demek istiyorsun? Vlad neden *onun* peşinden gitsin ki? Beni yakaladı." Babamın Gabriel'le hiçbir ilgisi yok. Vücudumda yeni bir korku dalgası dolaşıyor. Onu Fulcort'taki Filo'dan korumak için yaptığım onca şeyden sonra, şimdi sırtında daha büyük bir hedef olabilir ve yine benim yüzümden. "Gabriel, eğer ona bir şey olursa-"

"Bu konuya girecek vaktimiz yok ama o korunuyor. En azından yakında korunacak. Bundan eminim. Ama bana Bane'in ne kullandığını söylemeni istiyorum. Evet ya da hayır, anladın mı?"

Bocalıyorum ama kendimi Bane'in yüzünü kontrol etmek yerine yerdeki bir noktaya odaklanmaya zorluyorum. "Evet."

"miydi?" "Evet."

"Koyu renkli mi?"

"Hayır."

"Yani ışıktı. Beyaz mıydı?"

"Zaman doldu." Bane elini uzatarak bağıırır.

"Evet, ben de seni özledim," diye ekliyorum sonuna. Göğsümde bir sızı, Gabriel'den -ya da herhangi birinden- bir daha haber alamayacağıma dair ezici bir his var. Beni esir alanın sabrını sınıadığımı biliyorum ama aceleyle ekliyorum: "Beni tek genişlikte bir karavanda tutuyor ve yeşil teneke çatılı büyük bir garajı var-" Bane telefonu elimden çekip alırken yaralı dudağımı yakalayınca acı dolu bir feryatla sözlerim kesiliyor. Telefon odanın bir ucundan diğerine uçarak duvara çarptı.

"Merhamet!" Gabriel hoparlörden bağıırır.

Bane telefonu açar ve başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırır. "Kendini çok zeki , değil mi? Seni bulmasına yardım edebileceğini mi sanıyorsun?" homurdanır. "Ben bu işi uzun zamandır yapıyorum tatlım ve sana söz veriyorum, seni bulmak için hiçbir umudu yok. Ve o özel dedektifine buranın izini sürdürse bile mi?" Bane bana doğru eğildi. "Kapıdan geçmeden önce boğazını kestiğimi görmesini sağlayacağım. Sonra da onu ipe dizip bir balık gibi bağırsaklarını deşeceğim."

"Yapamazsın." Gözyaşlarım ağrıyan çenemden aşağı süzölüyor. "Eğer ona zarar verirsen, Vlad seni öldürür."

"Peki Vlad bunu nasıl yapacak? O parmaklıklar ardında ve ben de benim gibileri öldürmesi için tuttuğı adamım! Sence onun neşeli fedailer grubu bunu yapabilir mi? Büyük işler için beni kullanmasının bir sebebi var. O aptallar beni avlamaya çalışsalar bir gün bile dayanamazlar." Küçömsüyor. "Ama seni komik işler yapmaman konusunda uyardımıştım. Sırf bu yüzden, kulübede biraz daha zaman geçireceksin. Yarın. Bu gece yapacak işlerim var ve arka planda senin mızızlanmanı duymak istemiyorum. İşin eğlencesini kaçırıyorsun." Topuklarının üzerinde döner ve odadan çıkar, ama kapıda duraklar. "Ve bu alacağın son ampul. Onunla oynarsan günlerinin geri kalanını karanlıkta geçirirsin." Bununla birlikte kapıyı çarparak kapatır ve kilitler.

Ağrıyan bedenimi şiltenin üzerinde dinlendiriyorum ve dünkü fıstık ezmeli sandviçin yanında duran tek su şişesine odaklanıyorum, köşedeki parçalanmış cesedi gördüğümde kulübede kustuğum iki lokmayı çıkarıyorum.

Bane haklı mı? Buradan ayrılmamın tek yolu kendimi çölde bir delikte bulmam mı olacak?

Ve Gabriel'e işkence ederse....

Hayır, öyle bir şey olmayacak. Buradan gideceğim.

Kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum ve yarın beni hangi dehşetlerin beklediğine dair düşüncelerimi bir kenara itiyorum.
Yorgunluk sonunda beni uykuya sürükledi.

GABRIEL

"BANE ONU ÖLDÜRMEYECEK. Öldüremez." Farley'nin üç adamının yanından geçip ön kapıya doğru yürürken Caleb bana güvence veriyor. Evimiz güvenliyle dolup taşıyor; hokkabazlık yaptığımız onca alevli top düşünöldüğünde bu bir gereklilik. Puff'a göre artık bir numaralı düşman biziz, annesi, kız arkadaşı ve çocuğu açıklanmayan bir yerde rehin tutulurken bir şey yapacağından değil. Ve bir de Navarro var. Bildiğimiz kadarıyla, adamları babamın yaptıklarının intikamını almak için buraya geliyorlar.

"Ona vurdu." Telefon kapanmadan hemen önce attığı çığlığı hatırlayınca çenem sıkıştı.

"İyileşecektir. Ve eğer onu bulmamıza yardımcı olacaksa, birkaç yara almasına değdiğini söyleyecektir."

"Ne zamandan beri pragmatik olan sensin?" diye mırıldandım. Bize verdiği küçük bilgi yardımcı oldu. Stan Nevada plakalı beyaz bir minibüs tespit etti - on yıl önce ölmüş bir kadına kayıtlı, Bane'le belirgin bir bağlantısı yok - ve kaydedilen güvenlik görüntülerini kullanarak onu eyaletler arası yolda kuzeybatıya doğru takip edebildi. Bu bir başlangıç ama yeşil metal çatılı bir yeri tespit etmekten çok uzağız.

Ve Mercy'nin tam da bunu söylediğini duyabiliyorum.

Ama bana siktir olup gitmemi ve bu çileden sonra bir daha ona yaklaşmamamı söylediğini de rahatlıkla duyabiliyorum. Buna hakkı var.

Caleb kapı koluna uzanır ve kaşlarını çatar. "Bu ses de ne? *Havlama* mı?" Kapıyı açar ve temkinli adımlarla içeri girer.

İçeride, dağınık uzun tüylü bir chihuahua antrenin serin fayans zemininde koşturuyor.

"Evimizde neden bir *köpek* var?" Caleb bağıırıyor.

"Bu onun." Farley, Sasha Rosado ve iki yaşındaki oğlu Puff Junior'ın havuzun kenarında oturduğu terasa doğru başını sallıyor. Sasha Rosado oğlunun vücudunu koruyucu bir kolla sarmış ve etraflarında dolaşan güvenlik görevlilerini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Rahatlayarak iç çektim. Bu, Puff'ın yararı için bir minibüsün arkasında ağzı tıkalı ve ağlamaklı olmaktan daha iyi bir görünüm. Tepkisi gerçek olmalıydı ki

Babamız satın almak için.

Caleb'a rehinelerimizi buraya getireceğimizi söylediğimde kahkahayı bastı. Ta ki ciddi olduğumu anlayana kadar.

"Kadın artı çocuk demiştik, kadın artı çocuk artı bu... bu... fare değil." Köpek ayakkabısına doğru koşup koklamaya başlayınca Caleb yüzünü buruşturuyor. Gerçek kürkten çok kel noktaları var.

"Orada onu besleyecek kimse olmaz. Ya açlıktan ölürse?" "Ve?"

Farley'nin kaşları çatılırken bakışları Caleb ile beş kiloluk ayak bileğini ısırarak hayvan arasında gidip geliyor ve Caleb'in ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Belli ki Farley'nin dört ayaklı yaratıklara karşı zaafı var. Yıllar boyunca pek çok iki ayaklı yaratığın bacaklarını kıldığını gördüğüm için bu çok komik.

Gözlerimi deviriyorum. Kardeşimin köpeklerle olan sorunları altı yaşındayken benzer büyüklükteki bir köpeğin dişlerini kalçasına geçirmesine kadar uzanıyor. Yara izleri silik ama hâlâ orada. "Sorun yok."

"Tanrım. Sanki bugün yeterince kötü geçmemiş gibi." Caleb bara doğru yönelir. Köpek arkasından koşuyor.

"?" Misafirlerimize doğru başımı salladım.

"Korkmuşlar."

Beklendiği gibi. Beş iri yarı adam kapınızı kırıp sizi evinizden dışarı sürüklüyor.

"Peki ya diğerleri? Onlar ne kadar uzakta?" Puff'ın annesinin yaşadığı San Bernardino buradan arabayla en az beş saat uzaklıkta.

"En fazla bir saat uzaklıkta."

İsteksizce iç çektim. "Tamam, o zaman Puff'ı aramalı ve planı ona anlatmalıyım."

"Sanırım konuklarımıza hoş geldiniz demek bana düşüyor." Caleb ilk kez bardağının kenarından göz alıcı esmeri süzerken gözlerinde tanıdık bir ilgi parıltısı belirdi. "Vay be. Kız onun liginin yüz seviye üzerinde. Adı neydi?"

"Onun adı 'Puff'ın çocuğunun annesi ve son derece kötü bir fikir," diye uyarıyorum. "Onunla yapmamız gereken bir sürü şey var ve *bu* yardımcı olmayacak. Sikini başka yere sok."

Michelle yanımdan geçip ılık gülümsemeyle arka terasa doğru ilerliyor, bakıcısı Moe da onu yakından takip ediyor. Parmaklarından kırmızı bir mayo sarkıyor. Sanırım Sasha'nın buradayken ödünç alması için.

"Sayende seçeneklerim oldukça kısıtlandı," diye mırıldanarak onu dışarı kadar takip etti.

İç çekiyorum. "Ona göz kulak olur musun? Bu sorunu daha da kötüleştirmesini istemiyorum." Zaten yeterince kötü. Geri alınamayacak şeyleri harekete geçirmeden önce Puff'ı aramalıyım. Fulcort'ta bir sürü müttefiki var ve bunu yanına bırakmayacaktır.

Farley'nin derin kıkırdaması göğsümde titreşiyor. "Kardeşin için ondan daha fazla endişelenmen gerekiyor. Çok alıngan biri. Tırnakları var."

Kahretsin. "Gözünü kaybetmediğinden emin ol, yoksa hayatımın geri kalanında mızızlanmasını dinlemek zorunda kalacağım." Bununla birlikte, Puff'ın yakıcısının üzerinde olduğunu ve cevap verebileceği bir yerde olduğunu umarak bu aramayı yapmak için kanadımın mahremiyetine yöneliyorum. Öfkesini dindirmek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda ne hissettiğini biliyorum ve bunun arkasındaki insanları affetmem mümkün değil. Sadece empati kurabilirim. Sorun şu ki, Puff gibi bir adam bırakın empati göstermeyi, bu kelimeyi heceleyebilir mi bilmiyorum.

Puff sekizinci zilde cevap verir. "Elin nasıl?"

"Paramparça oldu," diye homurdanıyor, sesi acıyla karışık.

"Donny seni . Yarına kadar beklemek zorunda kalmayacaksın. Ve sana iyi ağrı kesiciler getirecek."

"Vay be, *teşekkürler*." Her heceden nefret fişkırıyor. "Ne *sikim* istiyorsun, Gabe?"

Burası Vlad Easton'ın saygı beklediği kısım.

"Çenenin kapamanı ve sana söyleyeceklerimi dikkatle dinlemenin istiyorum, belki hepimiz bu işten canlı çıkarız."

MERHAMET

Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi onuncu kez kapıya doğru atıyorum. Daha önce kırma şansım var mıydı bilmiyorum ama Bane'in deliğin üzerine çivilediği kontrplakla artık umutsuz.

Yere çöküyorum, bitkin ve korkmuş bir halde. Vic öldü; bundan eminim.

Eğer değilse, öyle olmayı diliyordur. Saatlerce onun çığlıklarını dinledim, ta ki çığlıklar azalana ve sonra kesilene kadar. Sonra minibüsün motoru canlandı ve havalandı. Bane'in işlediği suçların kanıtlarını küreklerinden birini kullanarak çöle gömmeye gittiğini varsayıyorum.

Üç günde dört kişi. Yakında işkence edecek kimsesi kalmayacak.

Ben.

Yarın beni tekrar oraya sürükleyeceğine söz verdi.

Yaşamakla ölmek arasında uzun bir yol olması iyi bir şey.

Kendimi ayağa kaldırıyorum ve vücudumu tekrar kapıya çarpıyorum,

Bu sefer daha sert.

Bir tavan döşemesi kayarak yukarıdaki boşluğu ortaya çıkarıyor.

Kalbim adrenalinle çarpıyor. Bir tür tavan arası var, oraya çıkabilirsem sığabileceğim bir alan.

Oraya çıkmam *lazım*.

Çiş kovamın içindikileri odanın köşesine boşaltıyorum ve ters çevirip üstüne çıkıyorum. Yeterince yüksek değil ve zıplayıp duvarın kenarına tutunsam bile, bugün yaşadıklarımın sonra kendimi yukarı çekecek gücüm olmazdı.

Yatağım.

Onu karşı köşeye sürükleyip duvara dayamak için tüm çabamı harcıyorum. Yavaşça tırmanıyorum. Ama şilte sallanıyor, batıyor ve kayarak yere düşüyor, beni de beraberinde götürüyor. Sertçe sırt üstü düşüyorum.

Hayal kırıklığım artıyor. Eğer Bane geri gelir ve gevşek döşemeyi görürse, buradan çıkmanın bir yolunu bulduğumu anlayacak ve onu benden alacak.

Bu benim tek şansım.

Ayağa kalkıp yatağı yerine itiyorum; kaymasını önlemek için kontrplağın pencereye dayalı kenarını, batmasını önlemek için de altındaki kova ve valizi kullanıyorum.

Dördüncü sallantılı girişimimde duvarın çerçevesine tutunmayı başarıyorum. Vücudumdaki her kas protesto için çığlık atarken kendimi sıkışık alana çekiyorum. Burası bin derece, zifiri karanlık ve eskimişlikten küf kokuyor. Sığacağımdan bile tam olarak emin değilim. Yine de zaferin tadını alabiliyorum. Nefesimi tutup koridor boyunca, izolasyon ve tozun yanından sürünerek geçiyorum, burada başka nelerin yaşıyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Birden tavan ağırlığım altında çöktü. Yuvarlandım ve sırt üstü yere düştüm. Yakınıma ağır bir şey düşüyor, ardından bir torba misketin dağılması gibi gürültülü bir şangırtı geliyor. Nefesimi tutmak için çabalıyorum, rüzgâr üç atım boyunca beni dışarı atıyor.

Etrafımda, güneş ışığının son damlaları havada uçuşan tozlara ışık tutuyor.

Koridordayım.

Hücremden

kurtuldum.

Heyecan beni ileri itiyor. Kendimi dizlerimin üzerine sürüklüyorum, etrafımı inceliyorum.

Bir silah var. Tavana saklanmış olmalı.

Düşünmeden elime alıyorum, babamdan ve Gabriel'den aldığım yetersiz dersleri hatırlamaya çalışıyorum. Dolu olduğunu söyleyebilirim. Emniyeti açık değil. Patlamadığı için şanslıyım.

Silahı yere bıraktım ve bir tomar yirmi dolarlık banknot aldım. Burada onlardan yüz tane olmalı. Başka desteler de var, yirmiliklerin yanı sıra ellilikler ve yüzlükler de. Sanırım Bane gibi bir adamın kanlı parasını bir bankada tutmaması şaşırtıcı değil.

Yere saçılmış tüm yalıtım parçalarına yeniden odaklanarak bakıyorum.

Ve kaşlarını çat. Bu yalıtım değil.

Bunlar kemik. Küçük insan kemikleri. Parmaklar, eklemler, dişler. Bazılarını tanımlayamıyorum.

Yüzlerce olmalı.

Hepsine baktıkça dehşet kaplıyor içimi. Bahse girerim bunların hepsi onun kurbanlarına aittir. Yıllar boyunca öldürdüklerinden topladığı kupalar.

Bane, Easton ailesi için kaç kişiyi öldürdü? "Ne oluyor be?"

Bane'in sesi beni ürkütüyor.

Başımı kaldırdığımda onu kapıda dikilirken buldum, kot pantolonu çölün tozuyla kaplıydı. Basamaklardaki botları ya da kapı gıcırtısını duymadım.

Dudakları hınzırca bir hırıltıyla yarıldı, yüzündeki yara izi yanağını çekiştiriyor ve yüzünü çarpıtiyordu. "Bu boku tekrar denersen ne olacağını sana söylemiştim?" Bana saldırıyor.

Silah.

Kısa bir düşünce ve sonra aniden soğuk metal avucuma değıyor. Tereddüt etmedim. Silahı doğrulttum ve tetiğı çektim.

Bir patlama geceyi yarıyor.

GABRIEL

"ONUN VE BENİM tahmin ettiğimden daha fazla ortak noktamız var," diye düşünüyor Caleb, kollarını kavuşturmuş, yürümeye başlayan çocuğun cam pencereli duvarı yırtıp geçmesini izlerken. Çocuk heyecanla çığlık atarken omzunun arkasına baktığında Sasha'nın elinde yeni bir bezle arkasından koştuğunu görüyor. Farley'nin adamları onlara toplanmaları için zaman vermediğinden, Moe'yu Michelle'le birlikte birkaç temel ihtiyaç malzemesi alması için gönderdik.

"Neden? İkiniz de peşinizde bir kadın varken havuzun etrafında cırılçıplak koştuğunuz için mi?"

Omuz silkiyor. "Temel olarak. Ama hiç sıçmadım."

"Henüz."

Bakışları Puff'ın annesinin tünediği, torununu geniş bir gülümseme ve açık kollarla yanına çağırdığı, parmaklarından pijamaları sarkan kanepelere kayıyor. Bunların hepsi onun iyiliği için. Yetmişli yaşlarında, 1.80 boyunda ve 100 kilo ağırlığında tatlı, şefkatli bir kadın. Puff'ın annesinin nasıl görüldüğünü hayal ettiğimden olabildiğince uzaktı ve Farley onun minibüsten inip garajımıza girmesine yardım ettiğinde, gözlerindeki dehşeti ve boynundaki haçı tutuşunu gördüğümde, bu olaydaki rolüm için kusmak istedim.

"Torununu on sekiz aydır görmediğini biliyor musun?"

"Puff tam olarak geleneksel bir aile babası değil." Kaliforniya'da farklı kadınlardan üç ya da dört çocuğu var ve bu çocuk doğmadan önce hapse girmiş. Ancak Sasha onu ziyaret eden tek kişi ve söylentilere göre onun için "doğru kişi" o.

"Biz de öyle. Daha önce buralarda hiç çocuğumuz olmamıştı." Caleb duraksıyor ve Michelle'in de özenle hazırladığı masadaki herkesi doyurmaya yetecek kadar yiyeceğe bakıyor. "Yine de güzel, biliyor musun?"

"Güzel mi?" Kaçan kahkaha sesine engel olamıyorum. "Onlar *Rehineler* ve etrafları küçük bir güvenlik ordusuyla çevrili."

"Yine de."

İtiraf etmeliyim ki bu, burada ev sahipliği yaptığımız, hala çıplaklığın olduğu ama çok daha az masum olan olağan toplantılardan hoş bir değişiklik. Küçük çocuk

Bütün gün havuzun içinde ve dışında, daha önceki dehşeti bir şekilde üzerinden atmış, kahkahası her duyulduğunda dikkatimi çekiyor.

Kendimi onları izlerken ve hayal kurarken buldum; Sasha değil de Mercy, küçük bir çocuğu -bizim çocuğumuzu- aynı havuzun etrafında kovalarken gülüyordu. Bunlar daha önce hiç aklımdan geçmeyen fikirler ve şimdi korkarım ki bunlar asla gerçeğe dönüşmeyecek fikirler.

"Onlara iyi bakıyoruz," diyerek Caleb düşüncelerimi bölüyor.

"Evet, umalım da her şey bittiğinde Puff da böyle düşünsün." Neler olduğunu açıkladığımda rahatlamış görünmüyordu ve kesinlikle sempati duyuyor gibi görünmüyordu.

"Gabe," diye bağıyor Farley, güvenlik telefonunu kulağına dayamış. "Özel Ajan Lewis'in geçmesine izin verdiler."

Caleb inliyor. "Kıçımdan beslenmeyi bırakmayan bir kene gibi!"

Bunun olacağını biliyordum ama bir ya da iki gün daha beklemiyordum.

"Arama izniyle mi?"

Farley başını sallıyor.

"Yani, daha fazla soru." Bu ajan gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı.

"Sanırım bunu dışarıda yapacağız? Onun *buraya* gelmesine izin veremeyeceğimize göre." Caleb dışarı çıkmadan önce "misafirlerimize" geniş gözlerle bakıyor.

"Yirmi dört saat içinde iki kez. Ne büyük bir zevk!" Caleb Porsche'sinin kaputuna yaslanıyor.

Lambo'mu destek olarak kullanarak onun duruşuna uyuyorum. Garajın içinde, kaçırılmalarda kullanılan iki minibüs saklanmıştı.

"Sizin gibi büyük kumarbazlar için Vegas'a kısa bir yolculuk." Ajan Lewis bize doğru yürürken topuklarını kaldırıma vuruyor. Onunla birlikte çatı katımıza gelen aynı sessiz mankafa ajan şimdi onu takip ediyor ve etrafını inceliyor.

"Bu sefer sadece hızlı bir iş. Girip çıkacağım. Zaten iki gecede ancak burayı idare edebilirim," diye yalan söylüyor Caleb.

"Hala.... Birlikte tatil yapın, birlikte çalışın, birlikte yaşayın." Bakışları arabamın üzerinde geziniyor ve gözlerindeki takdir dolu parıltıyı fark etmekten kendimi alamıyorum. Başımın belası olabilir ama Lewis güzel bir arabayı gördüğünde hemen anlıyor. "Daha önce bu kadar yakın kardeşlerle tanıştığımı söyleyemem."

"Biz de kadınları paylaşıyoruz. İkimizle de bu kadar ilgilendiğine göre bunu bilmen gerektiğini düşündüm," diyor Caleb sinsi bir sırıtışla... yani Caleb olarak. "Bunu aklımda tutacağım." Caleb'ın karşılık olarak verdiği sıkı gülümseme ona ulaşmıyor.

Gözler.

"Ziyaret için çok geç. Size nasıl yardımcı olabiliriz Ajan Lewis?" Umursamaz bir ifade takınmaya çalışıyorum. Yine de içten içe panikliyorum. Zaten çok fazla topla hokkabazlık yapıyoruz ve bu toplar havada uçuşurken bu kadının dikkatli bir izleyici olması işleri milyon kat daha tehlikeli hale getiriyor.

"Uçağını kimin havaya uçurduğunu öğrenmek için daha endişeli olacağını düşünmüştüm ama umurunda değil gibi görünüyor." Keskin bakışları evimizin önündeki güvenlik kameralarının üzerinde geziniyor. "Nedenmiş o?"

"Senin şimşeklerini üzerime çekmek istemem. Suçları çözmek senin işin, değil mi?" Caleb kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Bu onun kendine özgü rahat pozudur. Bu oyunda benden çok daha iyi. Öte yandan Mercy kaçırıldığından beri yıpranmış bir ipte sallanıp duruyorum. "Varsayımın Peter amcamız olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama yine de onu ya da oğullarını, kuzenleriniz Vic ve Alexei'yi bulamıyoruz. Hatta Rita Easton'ı bile. Ortadan kayboldular ve günlerdir kimse onları görmedi."

"Bunu bazen yapıyorlar."

"Peki onlardan hiç haber almadınız mı?"

"Hayır. Daha dün gece söylediğimiz gibi."

"Bir günde çok şey değişebilir." Akasya ağacımızdaki bir yaprağı test etmek için uzandı. Annemizin en sevdiklerinden biriydi. "Onları ararken, ikinizin de patlama gecesi kuzeniniz Vic'i aradığınızı öğrendik. Onu ne için istiyordunuz?"

Çenemdeki bir kas gerildi. Umarım fark etmezler, ama sanırım Lewis herkesten çok daha fazla fark ediyor. Yine de bunun nereye gittiğini görebiliyorum. Vic'in köhne striptiz kulübündeki kızlar konuşmuş olmalı ve şimdi Lewis onların cinayetlerini bizim üzerimize yıkacak bir hikâye örmeye çalışıyor. Bu ironik olmaz mıydı?

"Onu yemeğe davet etmek istedim. Çok uzun zaman oldu," diye cevaplıyor Caleb hiç vakit kaybetmeden.

"Biri sizi öldürme girişimini eline yüzüne bulaştırdı ve siz akşam yemeği planları yapmak için gece geç saatlerde striptiz kulüplerini mi ziyaret ediyorsunuz? Hadi ama beyler. Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?" Sesi patronluk taşıyor.

Lewis burada, bir sorgu odasında değil, bizim garaj yolumuzda, yani elinde bizimle ilgili hiçbir şey yok, bizi içeri tıkmak için yeterli ikinci derece kanıt bile yok. Tökezleyeceğimizi umarak balık avlıyor.

"Açıkçası kendi ailemizin bizi öldürmeye çalıştığından şüphelenmedik," diye ekliyorum Caleb'in küstah yanıtını yumuşatarak. "Ama güvenliğimize bu kadar odaklandığınızı görmek bizi mutlu etti. Lütfen soruşturmanız sırasında ne bulduğunuzu ve onlardan endişe etmemizi gerektirecek bir şey olup olmadığını bize bildirin." Bane'in yaptığı işte uzman olması iyi bir şey. O cesetler asla bulunamayacak.

"Başka ne üzerinde çalışıyorum biliyor musun? Neden sen ve ekibin"-Farley'e bakıyor-"Camillo Perri ve dört oğluyla aynı anda Vegas'a gittiniz?"

"Vegas popüler bir yer. Ve dediğin gibi, biz büyük kumarbazlarız. Poker masasında oynamayı sevdiklerini duydum."

"Ve ne tesadüftür ki aynı yolculukta biri üçünü öldürüyor."

Caleb'in nefesi kesilir. "Kahretsin, bu mi?"

Yumruklarımı sıkıyorum. Kardeşimin küstah tavırlarına alışkınım ama onu boğmaya hazırım.

"Henüz kesin olarak emin değilim. Parçaları tespit etmek zaman alacak. Ancak tüm ön kanıtlar buna işaret ediyor." Sanki daha ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi duraksıyor. "Güvenlik kayıtları Camillo, Miles ve Leo'nun Perşembe gecesi otellerinden ayrıldıklarını ve çeşitli sokak gözetim görüntülerine dayanarak, saat on civarında Mage'e vardıklarını ve yeraltı otoparkına girdiklerini gösteriyor. İlginç olan, Mage'in kamera sisteminin o saatlerde arızalanması ve ertesi güne kadar kapalı kalması. Özellikle de garajdaki ve servis alanı asansörlerindeki kameralar."

"Evet, orası pek iyi işletilmiyor. Hiç etkilenmedik," dediğimi duyuyorum. Federaller kazarsa, bu tuhaflığı çok yakında bulacaklarını biliyorduk.

Caleb sesini alaylı bir fısıltıya düşürür. "Aramızda kalsın, sahibi orayı yerle bir edecek."

Sırıttıyor. "Siz ikiniz Camillo, Miles ve Leo'yu en son ne zaman gördünüz?" "Tanrım. Yıllar diyebilirim. Yıllar, değil mi Gabe?"

O gecedan önce, evet. "Muhtemelen Camillo annemizi öldürmekten yargılandığından beri. Onu hatırlıyor musunuz? Siz soruşturmanın içine ettiniz ve o da teknik bir hata yüzünden kurtuldu."

"Haklısın, bu yüzden hapse atılması gerekirdi ama beceremeyen eyalet polisiydi. Yine de hala kin tutuyor gibisin." Beni dikkatle izliyor.

"Hayır. Geçmişte kaldı. Ama belli ki birilerini kızdırmışlar. Yine de iyi şanslar. Görünüşe bakılırsa kayıp insanlar ve çözülmemiş suçlarla uğraşıyorsunuz."

"Son zamanlarda çetelerle bağlantılı bir dizi cinayet işlendi. Luiz Navarro ile bağlantılı olduklarını düşünüyoruz."

"Kim?"

Benim sahte masumiyetime homurdanıyor. "İstihbaratımıza göre bir uyuşturucu kartelinin lideri ABD topraklarının derinliklerine doğru ilerliyor." Önümüzde yavaşça ileri geri volta atmaya başladı - üç adım sola, üç adım sağa. "Navarro'nun dağıtım kanallarınızı birer birer ortadan kaldırması nedeniyle işlerin son zamanlarda hepiniz için zor olduğunu tahmin ediyorum."

Caleb kaşlarını çatır. "Ne duydun bilmiyorum ama gece kulübümüz son zamanlarda çok iyi gidiyor. Bir yıl öncesine göre yüzde 30 mu arttı, Gabe?"

"Yüzde otuz iki." Sesim tahta gibi çıkıyor. Birçok şeyden şüpheleniyor olabilirler ama hiçbirini kanıtlayamazlar ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Yüzde otuz iki! Gördünüz mü? İşler iyi. Perris'in şarap imalathaneleri için konuşamayız. Bu konuda Camillo ile konuşmanız gerek. Ya da sanırım artık Merrick ve Vince'le."

"Şey, mesele de bu. Ayrıca Vince ve Merrick Perri'yi çatı katınızda gördükten sonra izlerini kaybettik. Nerede olduklarını biliyor olamazsınız, değil mi?"

Saklanıyorlar, Vlad'la bu maskaralığı sürdürmek için kendi ölümlerini sahnelemek zorunda kalıp kalmayacaklarını görmek için bekliyorlar. "Muhtemelen evde anneleriyle birlikte. Ben olsam orada olurum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Gina Perri ile konuştuk ve onları ne görmüş ne de onlardan haber almış. Vegas'tan hiç dönmemişler. bir şey gelmiş olabileceğinden endişeleniyordu, özellikle de diğerlerinden şüphelendiğimiz önüne alındığında."

Bunun doğru olmadığını biliyoruz. Caleb Merrick'i arayıp planı anlattığında Camillo'nun Napa Vadisi'ndeki evindeydiler. Annelerini iyi eğitmişler. Acaba annemiz hayatta olsaydı, bizimle böyle bir komplo kurarmıydı? "Burada tam olarak neyi ima ediyorsunuz, ajan? Onların kaybolmasıyla bizim de bir ilgimiz olduğunu mu?" En iyisi

Merrick ve Vince'in kaybolduğu söylentisi ortalıkta dolaşıyor. Babamın kulağına gitmesi muhtemel.

"Eğer yaptıysan, sana söz , ." Bir sonraki sözlerini düşünüyor. "Son zamanlarda çok fazla insan kayboluyor gibi görünüyor. Bazılarının sonu ölüm oluyor. Ve *hepsinin* sizinle bir bağı var."

"Tasadüfi."

"Suçlular söz konusu olduğunda tasadüflere inanmam. Her zaman bir bağlantı vardır."

"O zaman iyi bir şey, son baktığımda hiçbir suç işlediğimize ikna olmamıştık." Bu gece sabrım tükendi. Onun gitmesini istiyorum.

"Seni bilmem ama Gabe, bu bir sorguya çok benziyor ve neredeyse ölenlerin bizler olduğunu düşünürsek, bunu şok edici buluyorum. Bizi bir şeyle mi suçluyorsunuz Ajan Lewis? Avukatımızı çağıralım mı? On dakika içinde burada olabilir." Caleb'in sesi sert bir nitelik kazanmıştı. O da yeterince oyun oynadı.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Bizi zorlayabildiği kadar zorladığının farkında. "Michelle Banks ve Mercy Wheeler'ı arıyorum. İkisinin de Las Vegas'ta size eşlik ettiğini biliyorum. Onlara patlama gecesiyle ilgili bazı sorularım var."

"Hep birlikte oradaydık. Bizim söyleyemeyeceğimiz neyi söyleyebilirlerdi ki?" Caleb karşı çıkıyor.

"Ben de bunu merak ediyorum. Evlerini kontrol ettik ve orada değiller. Komşuları da onları görmemiş. İkisi de Vegas'tan eve seninle geldiler, değil mi?" Kaşları soru sorar gibi kalkıyor, sanki bundan yüzde yüz emin değilmiş gibi.

Bunun olacağını biliyordum. Midem sıkışıyor. "Eve geldiğimizde Mercy gitti. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Lewis'in bakışları, ifadesini yumuşatmadan önce bir miktar daralıyor. "Peki ya Michelle Banks?"

"O içeride. Gidip onu getireyim." Caleb içeride kaybolmadan önce bana uyarı niteliğinde bir bakış atarak soğukkanlılığını korumam gerektiğini hatırlatıyor.

Lewis ve ben dışarıda yalnız kaldık, onun dilsiz ortağı kulak kesildi.

Beni incelerken dudakları bükülüyor. "Dün sabah otelden ayrıldığını ve dün geceye kadar dönmediğini duydum. Nereye gittin?"

Bizi izledikleri gerçeğini saklamaya bile çalışmıyor. "Arabayla gezmeye çıktık."

"Nevada'da mı?"

"İznim yok mu?"

"Elbette öylesiniz, ama bunun neden tuhaf görüldüğünü anlayabiliyorsunuz, değil mi? Kız arkadaşınızla Vegas'a geliyorsunuz ve onu otelde bırakıp *uzun* bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Onu otelde bıraktın, değil mi?"

"Size daha önce de söyledim, kendini iyi hissetmiyordu."

"Ya da belki kardeşin tarafından işgal edilmiştir. İkiniz her şeyi paylaştığınıza göre-"

Kendimi durduramadan "O değil," diye bağıriyorum.

Başını eğmiş, beni dikkatle izliyor. "Yani, o senin."

"Evet." Mercy benim. Onu gördüğüm andan beri benim. Ve onu geri almak için her şeyi yaparım.

"O zaman nerede? Çünkü seni, kadınının her zaman nerede olduğunu bilmeyen bir adam olarak düşünmezdim. Özellikle de biri seni öldürmeye çalıştıktan hemen sonra."

"Belli ki beni tanımıyorsun." Telefonum cebimde titriyor. Cevap vermek için ne kadar can atsam da elimi geri çekiyorum. Yasal işler için kullandığım telefon değil, bu da ya Stanley, ya Donny ya da babam olduğu anlamına geliyor.

Ya da Bane olabilir.

Lewis bu konuşmaların hiçbirine kulak misafiri olamaz.

"Belki değil, ama senin tipini biliyorum ve hiç de benzersiz değilsin. Bayan Wheeler'ın Pazartesi günü çalışacağını biliyorum ve o hiçbir günü kaçırmaz. Patronu, o uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde çalıştığı onca yıl boyunca sadece bir kez hastalık izni aldığını söylemişti, biliyor musunuz?"

Harika. Bir FBI ajanı Mercy'nin patronuyla konuşuyormuş. Kaçırılması yeterince kötü değil, bir de benim pisliğim hayatının her alanına bulaşıyor. "Kız arkadaşına çok odaklanmış görünüyorsun. Neden?"

Bilmem gereken her şeyi bana söyleyen bir bakışmayla birkaç uzun dakika geçirdik. Lewis, Mercy'yi kandırmaya çalıştığını öğrendiğimi ve bunun için onu öldürdüğümü düşünüyor.

"Saçmalamayı keselim. Mercy'yi Pazartesi günü işte görmeyi umuyorum ve eğer göremezsem, onu bir suç ailesi tarafından işlenen çoklu bir cinayetin kayıp tanığı olarak değerlendireceğim. Ve bu evdeki insanlar onu canlı gören son kişilerdi. Az önce bunu teyit ettiniz."

Pazartesi sabahı. Yani bundan 36 saat sonra. Stanley o zamana kadar Bane'in saklandığı yeri bulmuş olacak mı?

Ön kapı açılır. Michelle ve Caleb kol kola dışarı çıkarlar. "Caleb benimle uçak patlaması hakkında konuşmak istediğini söyledi?"

Michelle, Caleb'in yanına sokularak soruyor. Hepsi rol icabı, ama Michelle rol yapıyor, eli Caleb'in karnına şefkatle iniyor. Arkalarında, bu bebek bakıcılığı görevini fazlasıyla ciddiye alan Moe oyalanıyor.

Lewis'in kesici gözleri onun üzerindeydi. "Aslında, sanırım ihtiyacım olan cevapları aldım. İyi geceler beyler." Bana, "Buraya geri döneceğim ve bir dahaki sefere arama izniyle geleceğim," diye ekledi. Siyah sedana doğru yürüyor, kalçaları adımlarıyla birlikte sallanıyor, Caleb'in bile iyi bir günde toplayabileceğinden daha havalı.

Araba uzaklaşırken sessizce izliyoruz.

"Mercy'yi benim öldürdüğümü düşünüyor."

Caleb sözlerimi elinin tersiyle itti. "Elinde hiçbir şey yok. Hepsi tahmin, dumanı tüten bir silah yok."

"Bu hayatımızı cehenneme çeviremeyeceği anlamına gelmiyor." Telefonum cebimde tekrar çaldı. Birkaç dakika içinde ikinci arama; önemli bir şey. Cebimden çıkardım. "Evet?" diye bağıryorum.

"Gabriel?" Bir kadının tedirgin sesi kulağımı dolduruyor. "Sen misin?" Kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Mercy?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "Evet."

Caleb ile şaşkın bir bakış paylaşıyorum. "Neredesin sen?" Arka planda vites değiştiren nakliye motorlarının derin gürültüsü duyuluyor.

"Küçük bir kamyon durağında. Nevada'da sanırım? Ya da belki California'da. Bilmiyorum. İkisinin de plakasını görüyorum. Lokantanın adı..." Sesi sanki etrafta bir işaret arıyormuş gibi dalgalanıyor. "Bobby Joe'nun Yeri."

Bunu anlamam biraz zaman aldı. Bu *gerçekten* Mercy mi? Sesi garip bir şekilde düz. "Bane nerede?"

"O öldü. Onu ben öldürdüm."

Çenem açık kaldı. Durdurulamaz denilen eski askeri hayalet... durduruldu.

Mercy tarafından.

"Eve nasıl gideceğimi bilmiyorum. Sadece *gerçekten* eve gitmek istiyorum. Lütfen bana yardım edin."

Onun ricası beni harekete geçirdi. "Kahretsin, tabii ki." Lincoln'ün anahtarlarını almak için ön kapıya koşuyorum. "Olduğun yerde güvende misin?"

"Sanırım öyle."

"Tamam. Orada kal. Sana doğru geliyorum."

"Ama nerede olduğumu bilmiyorsun."

"Merak etme. Sen orada kal, ben seni bulurum."

Ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim.

MERHAMET

Tanıdık siyah cipin lokantaya doğru yarışını izlerken Eagles'ın "HOTEL CALIFORNIA" şarkısı çıtırdayan hoparlörlerden geliyor, arkasından bir toz bulutu geliyor. O telefon görüşmesini yapalı saatler olmuştu. Uzak doğudaki gökyüzü şafak öncesi ışığını ima ediyor. Sabah çok uzakta olamaz.

Ellerim kahve fincanımın etrafında titrerken bile günlerdir ilk kez derin bir nefes alıp rahatlıyorum. Gabriel beni buldu, söz verdiği gibi.

Ben güvendeyim.

Bane beni koridorda yerde yatarken bulup üzerime saldırdığında hiç düşünmedim, silahı üzerine boşalttım, gövdesine beş el ateş ettim. Tetiği çekmeye devam ettim ve silah boşalana kadar ateş etmeye devam etti. O zaman bile sıkmaya devam ettim.

Sert bir şekilde düşerek televizyonuna çarptı, koltuğun üzerine devrilmeden önce tüm sehpayı ve içindekileri aşağı aldı.

Ne kadar süre donup kaldım bilemiyorum; yerde oturuyordum, elimde boş bir silah vardı, etrafım sayısız kurbanın hatıralarıyla çevriliydi. Muhtemelen sadece saniyelerdi ama yine de onun gevşemiş yüzüne ve ucuz vinil zemine sızan kan gölüne bakarken saatler gibi geldi. Nabzını kontrol etmeme gerek yoktu. Gözleri artık bana zarar veremeyeceğini söylüyordu.

Ve sonra, sanki içimde bir kıvılcım tutuşmuş gibi, oradan yeterince hızlı çıkamadım. Hiç düşünmeden yerden bir tomar para aldım ve minibüse doğru fırladım. Ama bu sefer anahtarlar içinde değildi. Karavana geri döndüm, mide bulantısı içimi çalkalıyordu. Sanki sadece uyuyormuş ve rahatsız edilmemesi gerekiyormuş gibi Bane'in ceplerini nazikçe karıştırdım. Anahtarlarla birlikte bir de telefon buldum.

Dehşete kapıldım, telefon kapalıydı. Yapmak istediğim son şey, gecenin bir vakti medeniyetle hiçbir bağlantım olmadan çöle gitmekti ve yine de o yerleşkede ölü tutsağım ve sayısız hayaletle bir saniye daha kalmamın imkânı yoktu. Mutfak tezgahının üzerinde, üzerinde telefon numarası yazılı bir kağıt parçasının yanında bir şarj kablosu buldum. I

Bane'in Gabriel'i aramak için kâğıttaki numarayı çevirdiğini hatırladım. Kâğıdı ve kabloyu kaptığım gibi tekrar minibüse koştum.

Bane'in gizli sığınağından çıkış uzun, karanlık ve engebeliydi, eklemelerim direksiyonun etrafında bembeyazdı. Zamanın yarısında bir patikada mıydım yoksa çölde amaçsızca uçuşuma doğru mu gidiyordum emin olamıyordum. Ama sonunda düzgün bir yola geldim. Uzakta ışıklar görene kadar bu yolu takip ettim, bu da beni yolcuların sıcak bir yemek ve depoyu doldurmak için geldikleri bu uzak yol kenarındaki durağa getirdi. Bu noktada telefonun bataryasında yeterince şarj ve telefon görüşmesi yapmak için sinyal vardı.

Yapmak istediğim sadece bir tane vardı.

O zamandan beri saatlerce bu kabinde oturdum, midemin kaldıramayacağı yemekler ve içemeyeceğim kahveler sipariş ettim, Gabriel'in bana her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylemesini dinledim, konuşmamız sinyal sorunları ve kesilen aramalar yüzünden sık sık kesintiye uğradı.

Lincoln lokantanın önünde patinaj yaparak durur. Gabriel şoför mahallinden atlayıp kapıya doğru koşarak içeri girdiğinde araç hâlâ çalışır durumdadır. Birkaç kafa dönüyor - kamyoncular ve sabahın erken saatlerinde çalışan diğer işçiler uzun günlerine başlamadan önce bir tabak yumurta ve domuz pastırması yemek için geliyorlar. Gabriel beni cam kenarındaki kulübemde, tam da ona bekleyeceğimi söylediğim yerde, çabucak buluyor.

Bana doğru hücum ederken yakışıklı yüzünde öfke, rahatlama, korku gibi duyguların karışımı parlıyor. "Mercy." Kabin koltuğuna çöküp avucunu enseme kıvrarak alnını benimkine tek söylediği adım. Gözlerinin altındaki torbalar koyu renk, sanki günlerdir uyumamış gibi. Kıyafetleri -normalde taze ve tam oturuyor- sanki yerden alınıp üzerine atılmış gibi buruşuk, saçları muhtemelen sayısız parmak darbesinden dolayı dağınık. Onu bu kadar dağınık görmek bana garip bir rahatlama hissi veriyor, hem Bane hem de Vic onun hakkında yanılmıştı ve ben haklıydım.

Hiçbiri görmemiş olsa da Gabriel'in başka bir yönü daha vardır.

Ama kafamın arkasındaki o küçük ses, onların görüp de benim görmediğim tarafın ne olduğunu sormadan duramıyor. Düşmanlarının eşlerini yakalamak için Bane gibi adamları kiralayan taraf mı?

Şu anda bunun üzerinde duramam. Eğer yaparsam, kırılıyorum.

Sabun ve kolonyanın nefis kokusunu içime çekiyorum. "Berbat haldeyim. Duşa ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ve bu bir özür gibi geliyor. En son Vegas'taki otel odamızda duş almıştım.

Gabriel Easton'la çıkmanın ne anlama geldiğini, bir FBI ajanının tehditlerinin ötesindeki tehlikeyi tam olarak kavrayamadığım zamanlarda. Şimdi üzerimde kurumuş ter, toz ve kan katmanları var ve öldürölmüş bir kadının giysileriyle maskelenmiş durumdayım.

"Seni eve götürür götürmez bir tane alacaksın." Başparmağı dudağımdaki kesiğı okşuyor, endişeli bakışları tuvalet aynasında elmacık kemiğimde etkileyici bir çürük olduğunu doğruladığım şeye yöneliyor. Lokantanın kapısından içeri adımımı attığımdan beri pek çok bakışa maruz kaldım. Bir noktada, gece garsonu benim için polisi aramayı teklif etti. Ona yapmaması için yalvardım, yaparsa işleri daha da kötüleştireceğini söyledim.

Bir elini benimkine doluyor, kelepçelerin etime battığı bileklerimin etrafındaki koyu mor halkayı en nazik dokunuşuyla test ediyor. Küfür ağzından çıkmadan önce çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Eğer zaten ölmemiş olsaydı, oraya gider ve kendini öldürürdüm."

"İyileşmeyecek bir şey değil." Bunu onu olduğu kadar kendimi de rahatlatmak için söylüyorum. "Onun evini bulmaya çalışacak mısınız?" Ona Bane'in küçük çöl evinden ve kaçışım sırasında keşfettiğim tüm ganimetlerden bahsettim.

-Buraya gelirken.

"Şu anda yoldalar."

"Onlar "ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen Farley'nin adamlarından biri. "Sana verdiğim yol tarifinin iyi olup olmadığını bilmiyorum." Sadece üç dönüş yaptım ve bunları Gabriel'in numarasıyla birlikte, kendimi bir uçurumun kenarında bulmam ve geri dönmem gerekmesi ihtimaline karşı yaklaşık sürüş dakikalarıyla kağıda yazdım.

"Merak etme, bulacaklar." Sesi çok emin geliyor.

"Ve temizleyecekler mi?"

Bir dokunuşla geri çekiliyor, sabit gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her şeyi temizleyecekler, böylece ne soru, ne polis, ne de açıklama gerekecek. Sen hiç orada olmamışsın gibi yapacaklar."

Bir adamı öldürmemişim gibi göster.

Başımı sallıyorum. Garip bir şekilde, Bane'i öldürdüğüm için suçluluk hissetmiyorum. Nefsi müdafaaydı ve tavandan düştüğümde benimle birlikte yuvarlanan kanıtlara dayanarak bunu yüzlerce kez hak etmişti. Yine de, tetiğı çektiğimde ve hiçbir şey ateşlenmediğinde silahın haznesinden gelen *tık tık tık* sesinden kurtulamıyorum.

Ama burada oturmuş Gabriel'in gelmesini beklerken, bana yöneltilen acınası bakışları hissederken, olanları asla açıklayamayacağımı fark ettim.

Çünkü herhangi bir soruya cevap vermek, kapalı kalması gereken kapıları açacaktır.
-Gabriel hakkında, ilişkimiz hakkında, babam hakkında.

Bu hayatta, sorulmaması gereken sorulara verilecek cevaplara yer yoktur.
Şimdi anlıyorum.

"Bane'in telefonu nerede?" Gabriel sorar.

"Burada. Fişe takılı." Kabinin köşesinden çıkardım. "Babanın aramasına ne kadar var sence?" Gabriel gelen hiçbir çağrıya cevap vermemem konusunda kararlıydı.

"Bilmiyorum. Saatler mi? Günler mi? Bane'in babamla görüşmek için kullandığı telefonun bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama Bane'in hayatta olduğunu ve seni tuttuğunu düşündüğü sürece daha iyi. En azından babanı daha iyi koruyana kadar. Adamım Chops'u kendi telefonuna geçirmeye çalışıyorum ama babam işin içindeyken bu hiç de kolay değil."

"Aksi takdirde Vlad sana ulaşmak için onu kullanmaya çalışacak," diyorum, sesim boş çıkıyor.

"Tanrım, Mercy, çok üzgünüm." Utanç yüz hatlarını şekillendiriyor. "Bu benim hatam."

Ona öyle olmadığını söyleyerek vicdanını rahatlatamam. Ben aptal değilim. Gabriel'in yardımı olmasaydı, babam şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdu. Ama o gün otoparkta izimi bulup bana reddedemeyeceğim sapkın ve ahlaksız bir teklifte bulunması Gabriel'in suçu. Kim olduğunu ve beni hangi dünyaya sürüklediğini biliyordu.

Ama bunu hiç saklamadı ve ben yine de ona aşık oldum. Bu hata tamamen benim omuzlarımda. Yine de, olan biten her şeye rağmen, şu anda hissettiğim tek şey yeniden onun kollarında olduğum için duyduğum sevinç ve teselli. Başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum.

"Son iki gündür korktuğum kadar hiç korkmamıştım," itiraf ediyor zorlukla yutkunarak. "Gitmiş olman yeterince kötüydü. O psikopatla birlikte olman...." Dişleri gıcırıyor.

Gabriel, Bane'in nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Ama elbette biliyordu. Vic'in sözleri aklımın bir köşesinde duruyor. "Bane'in kuzenine yaptığı şeyler-"

"Şşşt... Biliyorum." Dudağı benimkini sıyırdı, kesiğin üzerinde belli belirsiz. "Ama artık bitti. Kimse sana bir daha zarar vermeyecek."

"Hayır, demek istediğim bu değildi." Avucumla göğsünü buluyorum, onu bir dokunuşla geriye itmek için göğsüne bastırıyorum.

ve verdiği cevabın doğruluğuna karar vereceğim. Bu konuyu açmayacaktım ama elimde değil. "Bane'i senin için bir şey yapması için hiç tuttun mu? Ondan hiç birine *bu tür şeyler* yapmasını istedin mi-"

"Hayır. O babamın köpeğiydi. Babam ne isterse onu yapardı. Ondan uzak durduk. Onunla sadece bir kez karşılaştım ve bu kadarı yeterliydi."

"Ve tüm o insanlar..." Bütün o kemikler. "Bunların hepsi sadece baban için miydi? Yoksa ailen için miydi?" Bane, Gabriel ve Caleb'a yardım etmek için hiç insanlara işkence etti mi?

"Babamın ne yaptığını kontrol edemem, Mercy. Bu şimdiye kadar çok açık olmalıydı."

"Ama ona amcanın ne yaptığını anlattın. Vlad'ın hapse girmesine yardım eden kişinin amcan olduğunu. Onların peşinden Bane'i göndereceğini ve Bane'in ne yapacağını biliyordun. Ailene."

Gabriel tereddüt eder ama sonra başını sallar. "Merrick ve Vince ile birbirimizin sorunlarıyla ilgilenmek üzere bir anlaşma yaptık. Ama işler karıştı ve tam olarak umduğumuz gibi gelişmiyor. Burada açıklayamayacağım pek çok parça var ama her şey babamızla başlayıp babamızla bitiyor. Bunların hiçbirisiyle gurur duymuyorum ama bu hayatı istemiyorum. Bunu biliyorsun Mercy."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"*Biliyorsun*," diye zorluyor, sanki kalan şüpheleri bastırmak için sert bir ses kullanıyormuş gibi. "Caleb ve benim bundan kaçınmamızın tek bir yolu var." Anlamlı bir şekilde bana bakıyor.

Vlad Easton ölmeli.

"Doldurayım mı?" Gece garsonu elinde dolu bir cezve kahve, mavi lokanta üniformasında ketçap lekesi, şüpheli bakışları Gabriel'in üzerinde, masanın yanında geziniyor. Bahse girerim tüm şişlik ve çürüklerimin arkasında onun olduğunu düşünüyordur. Tezgâhtaki birkaç müşteri de yargılayıcı bakışlarıyla aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. İçlerinden biri Gabriel'e meydan okumaya karar vermeden önce buradan gitsek iyi olacak.

"Hayır, iyiyim," diye cevap veriyorum minnettar bir gülümsemeyle. Bana daha önce doldurduğu fincan hâlâ dolu ve şimdi soğuk, el değmemiş bir tost ve yumurta tabağının yanında duruyor. Bir tomar parayı ona doğru itiyorum. "Sanırım bu her şeyi karşılar." Bane'in kanlı parasını saklayamam ve şansım varsa bu onun sessizliğini satın alır.

Paketi görünce gözleri büyüyor ama sonra başını sallayarak paketi alıyor. "Bugün sana daha iyi bir gün dilerim." Gabriel'e bir kez daha kurnazca baktı,

Tezgâhın arkasına geçip talih kuşunu önlüğünün cebine sokuyor.

Gabriel kolunu omuzlarıma doluyor ve beni lokantadan çıkarıp cipin arkasına götürerek yanıma oturuyor. Farley sürücü koltuğuna oturdu. Bir noktada, devasa koruma ben fark etmeden koltuğa tırmanmış. Şimdi dikiz aynasından gözlerime bakıyor. "Geri dönmene sevindim." Dudaklarına nadir bir gülümseme geliyor.

"Uzun bir yol. İşte, bunu al ve Phoenix'te uyanacaksın." Gabriel bir şişe suyla birlikte bir kaptan küçük mavi bir hap çıkarır.

"Ne oldu?" Uzak hafızamda bir yerlerde, doktor reçeteli uyku ilacıyla yaşadığım, tekrar yaşamak istemediğim küçük düşürücü bir deneyimi hatırlıyorum, özellikle de Farley yanımdayken.

Gabriel'in ağzının köşesi kıvrılıyor. "Ambien değil. İyi olman gerek. Ve eğer değilsen, seni uyandırırım."

Hapı yutmadan önce bir saniye daha tereddüt ettim.

Gabriel kolunu bana doluyor ve yüzümün yaralanmamış tarafını boynunun kıvrımına çekiyor. Beni bırakmaya isteksiz görünüyor. "Bizi eve götür," diye emrediyor.

Ev. Bu kelime aklıma tek bir yeri getiriyor ve o da benim dairem değil. Dağın tepesindeki saray gibi ev. Şehir ışıklarına bakan tur havuzu. Gabriel'in yatağı, çarşafı ipeksi yumuşaklıkta ve serin. Ve güvenli.

Ama artık hiçbir yer gerçekten güvenli mi?

Bu düşünce üzerinde durmak için fazla zamanım yok. Birkaç dakika içinde, rahatlatıcı bir gevşeme dalgası uzuvlarımda derinliklerine işliyor. Başımı Gabriel'in göğsüne yaslayıp onun güçlü ve sabit kalp atışlarını ezberleyerek uykuya dalıyorum.

Eve girdiğimizde sersemlemiştim, uyku hapi tüm yolculuk boyunca beni bayıltmakta etkili oldu. Beni karşılayan havlayan chihuahua'yı fark etmem bir anımı alıyor. "Kimin köpeği bu?"

Michelle ileri atılmadan önce Gabriel'in tek söyleyebildiği "Uzun hikâye," oluyor.

"Mercy! Tanrı'ya şükür iyisin!" Bana ne kadar kötü ihanet ettiğini ancak o zaman hatırlamış gibi duraksadığında yaklaşık bir metre uzaktaydı.

Moe onun arkasından geliyor, eskiden beni tedirgin eden sessiz bir gölge. Ancak Bane'in yanında, bir çocuğun peluş oyuncak ayısı kadar kucaklanabilir. Gabriel, Bane'in saldırısından sadece bir sıyrıkla kurtulduğunu doğruladığında rahatladım. Beni korumaya çalışırken hayatını kaybetseydi kendimi suçlu hissederdim. Michelle'in koşarak ve çığlık atarak kapıdan çıkmak yerine kan akışını durdurarak ve Farley'i oraya götürerek Moe'ya yardım ettiğini öğrendiğime de sevindim.

Michelle zor bir yutkunmayla, "Hepimiz senin için çok endişelendik" der.

En iyi arkadaşımın FBI ile çalıştığını öğrendiğim gece beni içine çeken düşmanlık ve acı buharlaştı. Esaret sonrası yeni gerçekliğimi örten bu gerçeküstü sis kalktığında geri dönebilir ama şimdilik onu gördüğüm için mutluyum. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Geri veriyor ama bileklerimin etrafındaki koyu mor halkaları incelerken kaşları çatılıyor. Bunları nasıl kazandığımı merak ettiğini biliyorum. Hatta soracakmış gibi dudakları aralanıyor ama sonra tereddüt ediyor. "Gabriel'in odasında senin için bir banyo hazırladım. Yeni bitti. Hâlâ güzel ve sıcak."

"Odamızda," diye düzeltiyor Gabriel, bir avucunu sırtımda gezdirerek. Lokantadaki kabine yerleştiğinden beri onun ulaşamayacağı bir yerde değildim.

"Doğru. Tabii ki." Kelimeler arasında bocalıyor. "Tezgâhın üzerinde burgerler ve salatalar var. Ya da sana bir sandviç yapabilirim, biraz çırpılmış yumurta? Canın isterse meyve de alabilirsin...." Caleb yanından geçerken sözleri dağılır. Kadın onu tekme yemiş temkinli bir hayvan gibi izliyor.

"İtiraf etmeliyim ki, hain buralarda mükemmel bir yardımcı oldu, özellikle de beslenmesi gereken fazladan cesetler varken." Dikkatini bana yöneltmeden önce ona övgüsüne karşı çıkan onaylamayan bir bakış atıyor. Patlamanın olduğu gece eve geldiğinde morarmış olan gözü iyileşiyor, eskiden mor olan derisinin yerinde yeşil tonlar belirliyor. "Yani canavar güzel tarafından öldürüldü. Hikayenin tamamını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Anlatmak için acelem yok."

"Hayır, sanırım değil." Caleb'ın parmak ucu benekli yanağımı sıyrıyor, normalde rahatsız olmayan yüz ifadesini derin bir kaş çatma gölgeliyor. "Vlad'a bunu ödeteceğiz; söz veriyoruz."

Şu anda tek yapmak istediğim saklanmak ve kimseyle yüzleşmek zorunda kalmamak. Kesinlikle intikam hakkında konuşmaya başlamayın.

Bir çocuk kahkahası dikkatimi oturma odasının ötesindeki terasa çekiyor. Öğleden sonra ve havuza tırmanan çıplak bir çocuk ve onu takip eden siyah saçlı genç bir kadın. Kaşlarımı çatıyorum. "O benim kırmızı bikinim mi?"

"Dediğim gibi, açıklamam gereken *çok şey* var." Gabriel derin bir iç çekiyor. Elleri belime dolanıyor ve beni nazıkçe kanadına doğru yönlendiriyor.

"Demek Puff'ın kız arkadaşı, oğlu ve annesi havuz başında." Ilık su kafa derimde geziniyor, ardından Gabriell'in parmakları saçımdaki şampuan köpüklerini nazıkçe temizliyor. "Ve Puff da senin uyuşturucularını taşıyan çetenin lideri."

"Doğru. Ve şu anda Fulcort'ta hapis yatıyor. Babanı ziyarete gittiğinde onu görmüş olabilirsin. Yüzünde büyük bir ejderha dövmesi var."

O adamı bir kez gördüğümü hatırlıyorum. Babamın hücre arkadaşı Çılgın Bob'a göre, çetenin besin zincirinde üst sıralardaymış. Genç bir kadın onu görmek için oradaydı, belki de şu anda Gabriel ve Caleb'in onu ve ailesini iradeleri dışında tuttukları gerçeğini maskeleyerek için üç öğün yemek ve en üst raf tekila ile beslenenle aynı kadın.

"Sihirli Ejderha Puff," diye mırıldanıyorum, her şeyi bir araya getirerek. "Arkadaş canlısı olması gerektiğini sanıyordum."

Gabriel alaycı bir gülümsemeyle parlıyor. "Evet ama Fulcort versiyonu o kadar da değil. Özellikle de bundan sonra. Ya bu şekilde yapıp onları burada saklayacağımızı ya da babamın sabrını kaybedip onları yakalamak için adam göndereceğini anlatmaya çalıştım. Ya da daha kötüsü, Bane. En azından bu şekilde Vlad'ın icabına bakılana kadar güvende olurlar." Gabriel şampuanın kapağını kapatıyor ve saç kremine uzanıyor. Benimle bir hemşirenin hastasıyla ilgilendiği gibi ilgileniyor; klinik elleriyle giysilerimi çıkarıyor, beni derin küvete kaldırıyor, vücudumu nazıkçe yıkayabileceği bir kenara oturtuyor. Şimdi bile, çoğunlukla temizken, lacivert gözlerinin çıplaklığında bir kez bile dolaştığını fark etmedim. Normalde gözlerini ve ellerini kendine saklayamaz.

O gün otoparkta ilk tanıştığım Gabriel Easton'dan olabildiğince uzak, babamın hayatını kurtarmak karşılığında oral seks yapmanın pazarlık için kabul edilebilir bir başlangıç noktası olduğunu düşündüğü zaman.

Daha da şaşırtıcı olan şey, kendisinin ve Caleb'in entrikalarının iç yüzünü hiç çekinmeden bana anlatması.

"Yani temelde o kadınların ve o çocuğun tüm bunları benim yüzümden yaşadığını söylüyorsunuz."

"düşünemezsin, Mercy-" "Ama bu doğru."

"Hayır, değil. Hepsi Vlad'ın suçu. Her şey. Ben sadece onun verebileceği zararı azaltmaya çalışıyorum." Ses tonunda bir keskinlik var ve çenesi gergin.

"Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret , değil mi?"

Bir süre sonra itiraf ediyor: "Bu beni hasta etti. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Eğer bunu yapmasaydım, Bane sana zarar verecekti. Onların peşinden gittikten sonra."

Bane'in minibüsünde o küçük çocukla birlikte olduğunu düşününce ürperiyorum. Onun mantığına katılıyormuş ya da göz yumuyormuş gibi yapmayacağım ama Gabriel'in yaptığı şeyin bu insanlar için en iyi seçenek olduğuna güvenmem gerekiyor. "En azından onlara iyi davranıldı mı?" Penceresiz bir odaya kapatılıp tokatlanmadılar mı?

"Bunu beklerken isteyebilecekleri ve ihtiyaç duyabilecekleri her şeye sahipler. Kimse onlara elini bile sürmedi," diye onaylıyor Gabriel. "Puff'ın annesi tığ iğnesini Moe'nun koluna sapladığında bile kimse kılını bile kıpırdatmadı." Başını iki yana sallıyor. "Çok tatlı ve masum görünüyor. Kimse bunu beklemiyordu."

Yüzündeki gerçek şaşkınlık içimde bir kahkaha baloncuğu oluşturuyor. Bir kez başladıktan sonra bastıramadığım derin bir kahkaha kopuyor. "Zavallı Moe. Çubuğun kısa ucunu almaya devam ediyor. Ya da iğne mi demeliydim?"

Gabriel'in gözleri üzerimde.

"Ne?"

"Yok bir şey, güldüğünü duymak güzel. Yaşadıklarından sonra bunu bir daha duyup duyamayacağımdan emin değildim." Bileğimin etrafındaki koyu morluklara bakarak parlıyor. "Bane seni orada ne kadar asılı bıraktı?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bir süre oldu." Kaslarım hâlâ gerginlikten ağrıyor. Yarın muhtemelen daha kötü olacak. Ama çektiğim çileden başka bir şey düşünmeyi tercih ederim. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi seni olabildiğince uzun süre saklayacağız ve Vlad'la başa çıkmanın bir yolunu bulacağız. Orada iyi korunuyor."

"Onu öldürmeyi kastediyorsun, değil mi?" Yavaşça soruyorum. Vic bu konuda haklıydı; bir planları var.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve bir süre sessizce birleşen ellerimizi inceliyor. "Bu kendimi bir parçası olarak hayal ettiğim bir şey değil ama başka seçeneğimiz yok. Kazanmak için tüm dünyayı yakıp yıkabilir. Ondan kurtulmak gerçekten güvende olmanızın *tek* yolu. Ve bu sorun çözüldüğünde, Puff'ın ailesini serbest bırakabilir ve bu dünyayla işimizi sonsuza dek bitirebiliriz. Sen ve ben yeni bir sayfa açabiliriz. Normal bir hayat yaşarız."

Sözü kulağa hoş geliyor.

Ama Gabriel ile hayat *hiç* normal olabilir mi?

Yoksa sadece farklı derecelerde şaibeler mi olacak?

Kötü şöhretli bir suç ailesinin kimliğini nasıl ortaya çıkarırsınız? Caleb ve Gabriel yasal olarak iş yapmaktan memnun olacaklar mı? İstedikleri her şeyi, istedikleri şekilde elde edemeyeceklerini kabul edecekler mi? Bildikleri tek şey bu.

Birini öldürmekten bahsettiğimize inanamıyorum. Sadece birini değil... Vlad Easton'ı. Vlad'ın Bane'e öldürttüğü onca insana ait kemikleri düşünüyorum. Bane'in ne olduğunu, neler yapabileceğini biliyordu. *Hepsi* biliyordu. "Gerçekçi olmak gerekirse, kaçtığımı öğrenmesi ne kadar sürer?"

Gabriel dudaklarını büzüyor. "Söylemesi zor. Amcam artık ortalıkta olmadığına ve ona itaat ettiğimizi düşündüğüne göre, Vlad'ın öngörülebilir gelecekte Bane'i aramak için bir nedeni yok. Kartelle başa çıkmak için başka adamlar kullanıyor. Ama asıl sorun şu lanet ajan Lewis. Birkaç kez uğradı. İkincinin konuştuğunu öğrendiğimi ve seni öldürdüğümü düşünüyor. Beni senin cinayetinden içeri atmayı planlıyor."

"Seni her şekilde tutuklamaya kararlı." "Evet. Ve patronunuzla konuşmak için uğradı."

Nefesimin altında küfrediyorum. Martha babamla ilgili tüm dava boyunca yanımda durdu. Bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinin müdürü -Uyuşturucu dünyasıyla bağlantısı olduğu bilinen bir suç ağasının oğluna aşık olduğumu öğrenirse bana sempati duyacaktır.

"Ve yarın sabah Mary's Way'i tekrar kontrol ettiğinde ve patronun hasta olduğunu söylediğinde, çünkü hasta *olduğunu* söylüyorsun" - ona meydan okumamam için beni uyaran bir bakışla bunu kapattı - "doğruca buraya gelecek. Eğer seni getirmezsem, beni tutuklayacak ve muhtemelen

bir arama emriyle. Eğer seni ortaya çıkarırsam, babam muhtemelen bağlantıları aracılığıyla bunu duyacaktır. Ve eğer bu olursa...."

"Babamın peşinden gidecek."

"Bir sonraki en olası hedef o, özellikle de babamın emrinde Bane olmadığına göre."

"Yani yarına kadar vaktimiz olduğunu ve ondan sonraki her dakikanın tamamen şans olduğunu söylüyorsunuz."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ya da sana. Bir daha asla." Bir bileğini ağzına götürüyor, dudakları yaralara karşı tüy kadar yumuşak. "Sanki sadece benim için yaratılmışsın gibi," diye mırıldanıyor daha çok kendi kendine.

"Gerçekten mi? Bu benim çağrım mıydı? Nasıl tanıştığımızı hatırlatmama gerek var mı? Sen bir alçak ve suçlusun," diyorum kuru bir sesle, ama bunu muzip bir sırıtişla tamamlıyorum.

Uzanıp alnımdaki ıslak saç telini tarıyor. "Ama sen beni iyi bir adama dönüştürmek için buradasın."

"O zaman benim için biçilmiş kaftan." Midemde küçük bir kıvılcım çakıyor. Yaşadığım onca çileden sonra bu şakacılık hoş, tanıdık geliyor.

Gabriel süngerini alıp boynumda ve köprücük kemiğimde tekrar gezdiriyor, gerçi oraları zaten yıkamıştı. Göğüslerimin kabarıklığını izleyerek devam ediyor. Bir ilgi pırıltısı görüyorum ama daha ileri gitmiyor.

"Kırılmayacağımı biliyorsun, değil mi? Bana dokunabilirsin."

Derin bir nefes alıyor ve parmak uçlarının tenimi sıyırmak için aşağı kaymasına izin veriyor. Geri çekilmeden önce kısa süreli bir hareket bu. "Her şeyin böyle başladığını biliyorum ama biz bundan daha fazlasıyız."

"Öyleyiz." Elini dudaklarıma götürmek için uzanıyorum. Hareketimi izliyor. "Sen, bu birkaç gün için gittin... ben, seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden? Seni geri getirsem benimle bir şeyler yapmak isteyip istemeyeceğini bilmeden? Sensiz yaşayamam, Mercy. Bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum ve asla denemek istemiyorum." Tereddüt ediyor,

Yüzünde ender rastlanan gergin bir ifade dans ediyordu. "Seni istiyorum-"

Caleb kafasını içeri sokup Gabriel'in sözünü yarıda kesmeden bir süre önce kapıya bir yumruk vuruldu. "Küçük seksi katilimiz nasılmış bakalım?"

Bazı şeyler asla değişmez. Sapığın bir an bile göremeyeceğinden emin olmak için küvette daha da alçalıyorum. "Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler. Şimdi çık dışarı."

"Ouch. Çölden biraz fazla tuzla döndün, ha?"

"Onu dinlesen iyi olur. Tetiği çekecek," diye uyarıyor Gabriel, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

"Ama ben hediye getirdim." Caleb elindeki ilk yardım çantasını yakındaki tezgâhın üzerine fırlatıyor. "İçinde biraz ibuprofen var ama iyi bir şey istiyorsan söyle." Bana göz kırpmıyor.

"Advil iyi gelir, teşekkürler." En azından Caleb düşünceli davranıyor ki bu nadir bir durum. Yine de bana ağır uyuşturucular öneriyor.

Gabriel başını kardeşine doğru sallıyor. ", defol . Bölüyorsun."

"Görünüşe göre iyi bir şey değil." Caleb'ın telefonu çalar. "Oh bak. Kulüp yine numaramı arıyor, çünkü bugünlük telefonuna cevap vermemeye karar vermişsin."

Gabriel sırtıyor. "Senin burayı işletmekle bir ilgin olduğunu düşünüyor olmalılar."

Caleb, "Neden böyle düşündüklerini anlamıyorum," diye mırıldanıyor ve herhangi bir insanın yapacağı gibi telefona cevap vermek için oradan ayrılmak yerine, hemen orada cevap veriyor. "Gabriel Easton'ın . Ne oldu Mike? Dur tahmin edeyim, içki kamyonu gecikti."

Ama ahizeden sesi gelen kulüp müdürü değil. Bir kadın ve histerik.

"Vay, Ryley, yavaşla." Caleb dinlemek için duraklıyor, kaşları çatılıyor. Kızın çılgınca konuşmalarında yakaladığı her şey bronzlaşmış yüzünün renginin solmasına neden oluyor. "Ne zaman?"

Gabriel bir sorun olduğunu sezerek dikkatini kardeşine yöneltir. "Neler oluyor?"

Ama Caleb soruyu kabul etmiyor, yüz ifadesi her saniye daha da kötüleşiyor. Aniden, "Yola çıkıyorum," der ve aramayı sonlandırır.

"Ne oldu?" Gabriel'in omuzları gergin. Bunun içki teslimatlarıyla ilgili bir şey olmanın çok ötesinde olduğu açık.

Caleb'in ağzı sanki doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi birkaç kez açılıp kapanıyor. Konuştuğunda ise sesi hırçın ve boş çıkıyor. "Ryley teslimat kamyonunu karşılamak için erken gitti ve Mike'ı ofisimizde buldu. Dün gece hiç ayrılmamış gibi görünüyor."

"Mike. *Bizim* Mike." Gabriel yumruk yemiş gibi görünüyor yüz.

"Orada iki adam daha vardı. Onları tanımadı."

"*Buldum dediğinde....*" Sözcüklerimin peşini bıraktım, sözlerinin gerçek ağırlığı yerleştikçe midem bulanıyordu.

Daha fazla kurban, daha fazla ceset.

Caleb öfke dolu bir kükremeyle telefonunu banyonun öbür ucuna fırlatır.

GABRIEL

Telsizlerden ve sohbetlerden sesler yükseliyor. Empire bu öğleden sonra Phoenix polis departmanının yarısını ağırlıyor olmalı; devriye polislerinden adli tıp laboratuvar farelerine, golf vardiyalı ve ten rengi pantolonlu, barıma yaslanmış bu yumuşak göbekli dedektife kadar her üniformadan insan var.

"Burada işimiz bitmek üzere mi?"

Dedektif Huxley not defterini karalamaya ara verip bana düz bir bakış attı. "Gitmen gereken daha önemli bir yer mi var?"

"Evet." İnkâr etmeye zahmet etmiyorum. Mercy ile evde. Yapmak istediğim son şey onu bırakıp buraya gelmekti ama bunu yapmasaydım polisler beni sorgulamak için birkaç saat içinde kapıma dayanırdı. Mülkümüze ve evimize her giriş noktasında bir koruma var ama bunun bir önemi yok. Farley'nin binlerce adamının Mercy'yi koruması beni rahatlatmaz.

"İşletmenizde üç ceset bulundu. *Hayır, burada işimiz bitmek üzere değil. Daha başlamadık bile.*" Dedektif dikkatini tekrar sayfasına verirken homurdanıyor ve gür bıyıklarını parmaklarıyla oynatıyor. "Ve siz sormadan söyleyeyim, *hayır*, kulübünüzü bu gece ya da bu hafta başka bir gün açmayacaksınız. Hatta belki bu ay bile."

"En azından birkaçını toplamak için içeri girebilir miyiz?"

"Hayır. Ofisiniz bir suç mahalli ve bar müdürünüz oraya girdiğinde olduğundan daha fazla kirletme riskini göze alamayız." Gülümsemesi dişlek ve sahte. "Şimdi, soruşturmada ne kadar çabuk işbirliği yaparsanız, o kadar çabuk yakanızdan düşebiliriz."

"Peki tam olarak nasıl işbirliği yapmıyoruz dedektif?" Caleb yanıma sokuldu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sanırım kadın memura bizi üst kata çıkarması için kur yapma girişimi planladığı gibi gitmemişti. "Size güvenlik kameralarının erişim kodlarını verdik; *tüm* sorularınızı yanıtladık. Daha ne istiyorsunuz?"

"Hepsi, ha?" Dedektif homurdanır. "Bunun gerçekten kötü giden bir soygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, bilmiyorum. Kasa kırıldı mı?" Caleb karşılık verir.

"Hayır. Dokunulmamış."

"O zaman sanırım hayır, *dedektif*."

Kardeşıme dirsek atma isteğimle savaşıyorum. Düşmanlık burada bize yardımcı olmaz. Ama biliyorum ki sadece yıkılmış olduğu gerçeğini gizlemek için saldırıyor. Mike kulüp müdürümüz olabilir ama bundan daha fazlasıydı, o bir arkadaşı.

Babamız yüzünden bir arkadaşımız daha öldü.

Huxley sayfasını tarar. "Bana Jimmy Jones ve Ivan Clark'tan bahset."

Hay sikeyim. Demek diğer iki ceset de bunlardı. Ryley'nin histerik hıçkırıklar arasında bize anlattığına göre, adamların yüzleri tanınmaz haldeydi. Polisler kimliklerini belirlemek için cesetlerde parmak izi aramış olmalı. İkisi de veritabanında hemen ortaya çıkacaktır.

"Onları tanımıyorum," Caleb ben konuşmaya fırsat bulamadan.

İçimi çekiyorum. Vasat bir dedektifin bile bu iddiada delik açması bir saatini alırdı. "Onları *biliyoruz*. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Senin için çalışmadılar mı?"

"*Bizim için* mi? Hayır. İkisi de babamızın ziyafet salonlarında çalışıyordu." Federaller onları kapatmadan önce. "Ivan'ın son zamanlarda neler yaptığından emin değilim." Phoenix bölgesindeki tüm uyuşturucu işlerini yönetmek ve babamla Peter'in en güvendiği adamlardan biri olmak dışında. "Ve son duyduğumda, JJ garip işler yapıyordu." Bir kartelin Hermosillo'daki uyuşturucu operasyon deposunu yakmak için Meksika'ya gizlice gitmek gibi. Navarro bu yüzden onları hedef almış olmalı. Ya da belki de kendilerini kolay kurban haline getirdiler, ama buna şaşırdım. Yeterince uzun süredir bu oyunun içindeler. Ama belki de Vlad Easton'ın arkalarını kollama derslerinden faydalanabilirlerdi.

"Yani aile işinin bir parçasıydılar, öyle mi diyorsunuz?" Dedektifin gözlerinde bilmiş bir pırıltı parlıyor. Elbette JJ ve Ivan'ın kim olduğunu biliyordu. Sadece bizi test ediyordu.

Caleb dişlek bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Easton ailesi girişimcilerle doludur. *Hangi* işten bahsettiğinizden emin değilim, Dedektif *Huxley*. Üzgünüm, ilk isminizi duymadım."

Tanrı aşkına, Caleb. Şimdi korkutma taktiklerinin zamanı değil.

Huxley'nin çenesi geriliyor, ağabeyimle bakışları bir... iki... üç vuruş boyunca kilitleniyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. "JJ ve Ivan, Mike Stoll'u nereden tanıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok." Bilmiyorlardı. Hiç tanışmamışlardı. Bu Navarro'ydu, babama bir mesaj gönderiyordu, tüm Easton'ların adil bir oyun olduğunu ve onun erişiminin de aynı derecede zarar verici olabileceğini söyleyen bir misilleme hareketiydi. Mike, Empire'ın temel direği.

ve kulübün bu kadar başarılı en büyük sebebi. İş açısından onu kaybetmek büyük bir darbe olur.

"O halde, eğer onları tanımıyorsa ve burada çalışmıyorlarsa, bu ikisinin kulübünüzde, mesai saatleri dışında, kulüp müdürünüzle ne işi vardı?" Huxley bastırıyor.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok. Kulüple bir ilgisi yoktu."

"Huxley!" diye sesleniyor biri.

Huxley sesi arar. "Bana bir dakika verir misin? Hemen döneceğim." Ağır ağır uzaklaşır.

"Babam savaş mı başlatmak istedi? Bir tane var," diye homurdanıyor Caleb, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Onu öldüreceğim, sonra da Navarro'nun peşinden gideceğiz."

Midem gerildi. Bu kesinlikle olamayacak bir şey. "Peki nerede bitiyor?"

"değil."

"*Ben biliyorum.*" Çünkü artık söz konusu olan sadece hayatlarımız değil ve zihnimin girintilerinde şekillenmeye başlayan bu hayat -çok net bir görüntü, daha doğrusu yüz dışında hala bulanık- kendimizi daha derine sürüklememize izin verirsek gerçekleşemez.

"Peki, ne yapmamız gerekiyor o zaman? Eğilip kıçımıza mı alacağız? Mike'ı öldürdüler, Gabe. *Mike'ı!*"

"Biliyorum." Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama Ryley'den gelen o telefonda beri kafamın arkasında bir şey var. Mike ilk günden beri Empire'ın temel direği oldu. Herhangi bir genişleme planımız var mı? Başarılı olmak için Mike'a ihtiyacımız var. Sanki Navarro hayallerimizi nasıl yıkacağını çok iyi biliyordu.

Bane ölmemiş olsaydı, Mike'ın cinayetinin arkasında da babamızın olup olmadığını merak edebilirdim. Dikkatimizi istediği yerde tutmak için başka bir ders. Ama babam Ivan ve JJ'i asla öldürtmezdi, ona ihanet etmedikleri sürece. Onlara çok ihtiyacı var.

"Babam JJ ve Ivan'ı er ya da geç duyacak ve duyduğunda da kıyamet kopacak." Harriet'in değerli dünyası, kaçakçılar ve katırlardan, satıcı katmanlarından oluşan karmaşık bir örgüdür ve Peter Amca'nın ortadan kaldırılması, şimdi de bu ikisinin öldürülmesi ve Puff'ın ekibinin isteksizliği arasında büyük bir aldı. Kilit oyuncular, yürüten ve korku salan insanlar gitti. Bölgemiz, Easton'ın tüm müşterileri artık

Navarro'yu seçecek ve bu Vlad'ı çileden çıkaracak. "Bundan sonra ne yapacağını sadece Tanrı bilir ama büyük bir şey olacak...." Ve sonra bu vahşi atlıkarıncanın etrafında dönüp duracağız.

Bu aynı zamanda kirli işlerini yapması için Bane'i çağırabileceği anlamına geliyor. Ama kimse bu çağrıya cevap vermiyor. Şüphelenmesi ne kadar sürer?

Caleb homurdanıyor. "Ona yeterince zaman verersen Harriet'i kendi başına çıkarabilir. Zaten üç sallantılı bacağının üzerinde duruyor."

"Ona o kadar zaman veremeyiz." Vlad Easton'ın kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Kaybedecek *her şeyim* var. "Planın geri kalanını harekete geçirmenin zamanı geldi." Caleb değerlendirir bizim çevresi önce

Onaylıyorum, "Şimdi o

Mercy güvende, Cali'nin tam yetkisi var. Onlara ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağını söyledim."

Yani Merrick ve Vince, Fulcort'un duvarları içinde ulaşabildikleri her omuza dokunmak için izin aldılar. Güzel. "Puff ve Donny'ye bir şey olursa misilleme yapılmayacağını söyledim." Bu, avlanma ruhsatları açık olan, çok nüfuzlu üç büyük grup demek. Buradaki zorluk, babamızın bedelini fazlasıyla ödediği sıkı koruma çemberini aşmak. Bunu düzeltmenin bir yolu var. "George'a küçük bir ziyarette bulunacağım." Sihirbaz muhasebecimize, Easton ailesi için idare ettiği tüm o gizli para ceplerinin Vlad'ı hayatta tutmaktan başka herhangi bir şekilde daha iyi hizmet edeceğini açıklayın. Sonra da bu mesajı uygun kanallardan yaymak kalıyor. Eğer insanlar Vlad Easton Koruma Fonu'nun kurduğunu duyarlarsa, kendilerini tehlikeye atmaya o kadar da hevesli olmayacaklardır.

"Memnuniyetle. Buradan çıkar çıkmaz."

Tereddüt ediyorum. "Ve Navarro ile bir görüşme yapacağız."

Caleb'in çenesi düşer, bu küçük revizyonu beklemiyordur. "Delirdin mi sen?"

"Belki." Yapmak istediğim son şey, rakiplerini hadım eden ve kafalarını kesen insanlarla aynı odaya girmek, özellikle de babamız birini yaktıktan sonra. "Başka seçeneğimiz yok. Babam misilleme yapmadan önce bu işin önüne geçmeli ve bir anlaşma yapmalıyız. Operatörü arıyorum." Bağlanması gereken insanları bağlayan bir adam. Damarları dark web ile senkronize olmuş olabilir çünkü bulamayacağı tek bir irtibat numarası yok gibi görünüyor. Elbette, Navarro'nun yordakçılarının izini sürebilir ve Navarro'nun kulaklarına ulaşana kadar mesajı iletme oyunu oynayabiliriz, muhtemelen babamızın kulaklarına ulaşan haberle aynı zamanda

oğulları onun arkasından kartelle görüşmeye çalışıyor. Operatör bunu yapmanın en hızlı ve en gizli yoludur.

"Hayır," diyor Caleb acımasız bir kararlılıkla. "Onlara güvenmiyorum. Hiçbir *lanet* Gabe."

"O zaman benimle gelmek zorunda değilsin."

"Dışarıdaki tüm o haber ekipleri. Kulübünüz için çok fazla halkla ilişkiler, beyler, yine de istediğiniz türden olmadığını tahmin ediyorum," diye sesleniyor o tanıdık, kibirli ses, burada hiç işimiz olmayan hararetli bir sohbete dönüşecek olan şeyi bölerek.

Döndüğümde Özel Ajan Lewis'in bize doğru geldiğini görüyorum. Caleb dikkatini ona verip vites değiştirmeden önce bir süre daha bana bakıyor. "Üç gecede üç kez. Tanrım, Kennedy, uzun zamandır kendimi bu *kadar* özel hissetmemiştim."

"Ve koleksiyonunuza ekleyeceğiniz üç ceset daha var."

Caleb'in azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Onlardan biri *iyi* bir arkadaş."

"Görünüşe göre ikinizle arkadaş olmak tehlike ücreti gerektiriyor."

Caleb sinirlenip bu geceyi on kat daha kötü hale getirmeden önce aralarına iyice yerleşmek için bir adım öne çıkıyorum. "Burada ne işin var senin? Bu Phoenix PD'nin işi gibi görünüyor."

Odayı gözden geçiriyor. "Ölenlerden ikisi organize suç örgütlerinin üst düzey üyeleri olarak biliniyorsa ve cinayet olduğu açıksa, bu Phoenix Polisi'nin yapacağı bir şey olmaktan çıkar."

Harika. Ivan ve JJ'in haberleri çoktan yayılmaya başladı, yani babam yakında öğrenecek. O piç kurusu, binlerce mil öteden bir ahmağın bile görebileceği bir şey yüzünden öfkelenme cüretini gösterecek.

"Her kimlerse, kulübümüzü yeniden faaliyete geçirebilmemiz için bu soruşturmanın ilerlemesine yardımcı olursanız çok memnun oluruz. Bu mali darbeyi göze alamayız."

"Siz iyi, namuslu işadamları için her şeyi yaparım." Lewis geniş bir gülümseme sunuyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. Bana dönerek soruyor: "Mercy Wheeler'dan haber aldın mı? Ona hâlâ ulaşamadım."

"Evet, aslında. Şehir dışında bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyledi. Sedona yakınlarında, sanırım. Berbat bir resepsiyon. Önümüzdeki hafta izin almak için patronunu aramış. Kadın şimdiye kadar çok çalışmış, bunu hak ediyor. Birkaç gün içinde dönmüş olur."

Lewis'in dudakları açık bir küçümsemeyle bükülür.

Kendi iyiliğim için gerçeği söyleyebilirdim ama Mercy'nin babasının iyiliği için söylememem daha iyi. Lewis'i doğru tahmin ettiysem, yarın sabah tam 9:00'da Mercy'nin patronunu arayacak ve sesli mesajı dinlemek isteyecek. Baz istasyonlarını kontrol ederse Mercy'nin Phoenix'te olduğunu anlar. Ama bu yarın ve o zamana kadar çok şey değişebilir.

Bu da bana Donny'yi tekrar arayıp Chops'un taşınması konusunda onu sıkıştırmam gerektiğini hatırlattı.

Huxley geri döner. "Ofisinizde genel güvenlik sisteminizin bir parçası olmayan kablolu bir gizli kameranız var."

Bunu bulmaları an meselesiydi. "Hayır, değil. Bu özel bir kamera."

"Nereden besleniyor?" Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Bir sabit disk. Caleb ya da ben ihtiyacımız olduğunda açıyoruz ve dün gece onu açmak için burada değildik."

"Tabii ki hayır. Bu çok uygun olurdu," diye mırıldanıyor Huxley başını sallayarak. "Yine de o sabit diske bir göz atmamız gerekecek."

"Keyfine bak, gerçi üzerinde bir şey olmayacak." O kamerayı en son Merrick ve Vince ikili kaçış planımız için ilk kez iletişime geçtiklerinde açmıştım. Ondan sonra silinip gitti.

"Umm... aslında, orada bir şey olabilir." Caleb sahte bir düşünceyle çenesini kaşır. "Açık bir görüşe sahip olduğunuzdan emin olun, Ajan Lewis. Bence bunu *son derece* eğitici bulacaksınız."

Orada ne bulacaklarını sormama gerek yok. Caleb kendini becerirken kaydetmeyi seviyor. Normalde gülmemek için kendimi zor tutardım ama ruh halim kasvetli. "Başka bir şey yoksa?"

"Şimdilik." Huxley el sallayarak bizi uzaklaştırıyor.

Ajan Lewis arkamızdan "Yakında görüşeceğiz," diye bağırıyor.

"Umarım o görüntüleri izledikten sonra," diye göz kırparak karşılık veriyor Caleb.

MERHAMET

Gözlerimi kapatıyorum ve tenime sinen nefis hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum. Öğleden sonra güneşi kavurucu ama yine de içeriye saklanamıyorum ve bu yüzden burada, özel terasımızda kalıyorum, tur havuzunda serinliyorum, güneş kremimi sürüyorum ve Farley'nin beni izleyen adamlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

En azından dikkatlerini meşgul eden tek kişi ben değilim. Aşağıda, ana terasta, Puff'ın annesi bir şemsiyenin gölgesinde saklanmış, bebek patikleri örüyor. Puff'ın kız arkadaşı ve oğlu saatlerdir havuzdan çıkmadılar, küçük çocuk birkaç kez manyakça kıkırdamalar ile histerik öfke nöbetleri arasında gidip geldi. Şu anda ikincisi üzerinde çalışıyor.

"Birileri mutlu değil."

Gabriel'in sesiyle sırıyorum, kalbim anında hızlanıyor. *İyiyim, güvendeyim*, diye hatırlatıyorum kendime, avucumu göğsüme bastırarak. "Sadece biraz kestirmesi gerekiyor."

"Sadece o değil."

Gabriel bitkin görünüyor, gözlerinin altındaki torbalar bu sabah olduğundan daha koyu.

Mesafeyi kapatıyor, adımları yavaş, duruşu ağır bir yük taşıyormuş gibi çökük. Ulaşabildiğim anda, kollarını belime dolamakta ve beni çekmekte tereddüt etmiyor. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Gabriel'in dudaklarını boynumda hissedince iç çekiyorum. "Sorun değil. Sadece artık daha kolay irkiliyorum." Bir kapı çarpması, bir bağırış, bir vuruş... her şey beni geriyor. Kendime her zaman böyle olmayacağını, Filo'dan sonra başıma gelenleri atlatabileceğimi söylüyorum, ama bu doğru mu? Mary's'e gelen kadınların birçoğu travmatik bir deneyimin karanlığını yıllardır taşıyor, bazen o kadar derine ki hayatlarında yanlış olan her şeyin itici gücü olduğunu fark etmiyorlar.

"Tadın güneş kremi gibi," diye fısıldıyor Gabriel kulağıma. "Ve gerginsin. Rahatlamaya çalış. *Lütfen*."

Derin bir nefes alıyorum ve göğsüne yaslanıyorum. Ve kendime Gabriell'in güvende olduğunu hatırlatıyorum. Beni korumak için her şeyi yapacaktır - bu kendi midasını bulandıracak şeyler yapmak anlamına gelse bile.

Gergin olan tek kişi ben değilim. Gabriel'in normalde sert bir kas yığını olan vücudu her zamankinden çok daha katı.

"Mike'ın ailesi var mıydı?"

"Evet. Annesi, babası, kız kardeşi ve birkaç yeğeni. Vegas'ta yaşıyorlar. Saygılarımızı bizzat sunmak için oraya bir yolculuk yapmamız gerekecek."

"Elbette," dediğimi duyuyorum, ancak Nevada'ya bir daha dönmek için hiç acelem yok. "Empire'da işler ne kadar kötüydü?"

"Kötü." Ayrıntılara girmeden önce bir an geçti. "Ofise girmemize izin , bu yüzden Mike'ı gerçekten göremedik ama Ryley'nin anlattığına göre.... İstersek adli tabibin raporunu alabiliriz. Ben ister miyim bilmiyorum."

Kulüp müdürleriyle sadece bir kez karşılaştım ama yine de içimde bir korku kasılıyor. "Bu da babandan bir ders miydi?" Fedaileri Mike'a Bane'in kurbanlarına çığlık attırdığı gibi çığlık attırdı mı?

"Hayır. Bu babamın yaptığı bir şeye misillemeydi."

Tereddüt ettim. "O ne yaptı?"

"Kartelle tam bir savaş başlattı. Luiz Navarro adında bir adam."

Midem bulanıyor. Ajan Lewis kartelin harekete geçtiğini, cinayetler işlendiğini ve Gabriel'in boyundan büyük işlere kalkıştığını söyledi. Kendini öldürtebileceği konusunda uyardı. "Bölge savaşı mı?"

"Temel olarak. Babam, Caleb bir yol açtığı için Perri'nin bölgesini ele geçirmek ve Navarro'nun her ikisine de müdahale etmeye çalışırken iki kez düşünmesini sağlamak istiyor." Gabriel iç geçiriyor. "Şimdi Caleb, ben ve Empire da bu işin içine sürükleniyoruz. Sanırım bunun gerçekleşmesi an meselesiydi. Yani, herkes kulübün sahibi olduğumuzu biliyor. Bu da burayı bir hedef haline getiriyor."

Daha fazla bilgi almak için bastırmak üzereydim ama aşağıdaki kargaşa dikkatimi dağıttı. Caleb ve Farley'nin adamlarından birkaçı kadının etrafını sarmışlardı - adınınasha olduğunu öğrendim. Caleb onu çileden çıkaracak bir şey söylemiş olmalı çünkü kadın İspanyolca bir dizi öfkeli kelime sıralıyor, o kadar hızlı ki sadece birkaç küfrü deşifre edebiliyorum. Bacağına sarılan küçük oğlu ağlamaya başlıyor.

" oluyor?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Gabriel başını sallıyor. "Caleb haklıydı, onları evimize getirmek aptalcaydı. Mike'ın öldürülmesi ve Lewis'in ortalıkta dolaşması çok riskli. Bu çok riskli.

Polislerin buraya gelmesi an meselesi ve onlara ne kadar iyi davrandığımızın bir önemi kalmayacak. Onları götürmek zorundayız."

Bu doğru. Burada rehineler. Kendi sütlerinde uyuyan, iyi beslenmiş rehineler ama yine de rehineler. "Onları nereye götüreceksiniz?"

"Santa Barbara. Merrick'in orada bir süreliğine saklanabilecekleri bir yeri var."

Perri'den bahsetmek bana Vegas'ta geçirdiğim son geceyi hatırlatıyor. "Siz çocuklar yakınlaştınız."

"Bu bir amaç için bir araç. Hepsi bu."

Buna inandığımdan emin değilim ama araştırmıyorum.

Caleb'ın Sasha'ya uzanışını izliyoruz, elini uzatmış, avuç içi yukarı bakıyor.

Gabriel'in homurdanmasına neden olan bir başka küfür dizisiyle tokat atıyor.

"Hiçbir yere gitmek istiyor gibi görünmüyor." "Ona çölde bir uçuruma kadar eşlik ettiğimizi sanıyor."

Terası inceliyorum. Zavallı kadın ve çocuğunun etrafı, onu evinden sürükleyerek çıkaranlarla aynı silahlı, korkutucu adamlardan oluşan bir çember tarafından sarılmış. "Onu suçlamıyorum. Ona göre hepsi Bane gibi adamlar."

Gabriel sanki yeni bir gözle sahneyi tekrar izlerken kaşlarını çatıyor. "Ona biraz nefes aldırın!" diye bağırarak Caleb'ın dikkatini bize çekiyor. "Ve bırakın Puff'la konuşsun."

Caleb onaylarcasına çenesini sallar ve telefonunu çıkarır. Farley'nin adamları uzaklaşıyor, ancak gölgede tığ işi iğneleriyle oturan yaşlı kadına fazla yaklaşmıyorlar.

Gabriel ensemeye doğru derin bir iç çekerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Çok yorgunum. En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum."

"Nevada'dan dönerken uyumadın mı?"

"Hayır. *Seni* uyurken izledim." "Ve salyalarını akıtmanı." İçimden beklenmedik bir kakhaha patladı. "Salyalarım akıyordu."

"Öyleydin. Tam şurandan biraz akıyordu." İşaret parmağı ağzımın köşesinde geziniyor.

Elini itiyorum, ama sonra kendi elime alıyorum ve onu sözsüz bir şekilde eve geri çekip panjurların otomatik düğmesine basıyorum. Saniyeler içinde yatak odası gölgeler içinde kaldı.

Sırıttırıyor. "Neden yatağa atılıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Çünkü öylesin. Hadi, kollarını kaldır. Nasıl uyumayı sevdiğini biliyorum," diye takılıyorum.

İtaat ediyor ve tişörtünü başından yukarı sıyrıyorum, pürüzsüz, gergin kaslar ve sıcak bir tenden oluşan bir tuval ortaya çıkıyor. Kemerini ve kot pantolonunu çözüp güçlü kalçalarından aşağı indirirken karnımın alt kısmında tanıdık bir heyecan uyanıyor.

Ama bu şehvet daha güçlü bir şeyle yarışıyor - göğsümü kemiren bir şey, kollarımı ona sarmak, onu babasının onun için yarattığı tehlikeden korumak için umutsuz bir ihtiyaç.

Bizim için.

Geleceğimiz için.

Gabriel Easton'ın var olmadığı bir dünyada yaşayamam.

Kot pantolonunu bir kenara fırlatıyor ve ardından nemli bikininin iplerini herhangi bir giriş yapmadan çekiştiriyor. Cıltz siyah kumaş yere yuvarlanıyor ve beni onun önünde, sıcak elleri, becerikli dokunuşu için can atarken bırakıyor. Ama çıplak bedenimde aç gözler yerine, işkence görmüş bir bakış yaralarımı ölçüyor.

"İyileşeceğim," diye hatırlatıyorum ona. Şimdiden dudağımdaki kesik o kadar kızgın değil, bileklerimdeki morluklara eşlik eden yaralar küçüldü, yanağım zonklamıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, parmak eklemlerimi ağzına götürüyor. Ama bu çabucak biten iffetli bir öpücük ve sonra çarşafları geri çekip beni yatağa götürüyor. Arkamdan giriyor, vücudum onunkiyle mükemmel bir kaşık oluşturuyor, kolu başımın altından kayıyor. Derin nefes alışını duyuyorum ve gülümsüyorum. Arkamdan her gelişinde bunu yapıyor; yüzünü saçlarıma gömüyor. Şampuanımın kokusunu her zaman sevmiştir.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı onun leğen kemiğine doğru yuvarlıyorum. Gabrieli daha önce hiç çıplak ve ereksiyon halinde *görmediğimi* sanıyorum ama yine de bana karşı sarkık duruyor.

"Şu anda sadece sana sarılmaya ihtiyacım var bebeğim," diye fısıldıyor, kollarını sıkarak. "Sana sarılmak ve bizi bu karmaşadan kurtarmak için atlatmak zorunda kalacağım tüm o pislikleri düşünmemek."

"Tabii ki." Gözümü kırpmadan arkaya uzanıyor ve parmaklarımı onun samur kahverengi saçlarında gezdiriyorum. Kalbim onun için acıyor. Son bir hafta içinde üç iyi arkadaşını kaybetti, kartelde neler olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz ve bir de babası meselesi var. Ne kadar nefret dolu, ne kadar kötü bir herif olursa olsun, onu öldürme emrini vermek Gabriel'in vicdanını rahatsız ediyor olmalı.

"Bu arada sana katılıyorum," dediğimi duyuyorum. Bütün öğleden sonra bunu düşündüm ve Gabriel haklı.

"Ne hakkında?" Sesi gırtlaktan geliyor.

"Ömür boyu hapis cezası babanızı durdurmadı ve onun yüzünden çok fazla insan öldü." Bildiğim birkaç kişi zaten çok fazla. Gabriel'in teyzesinin çılgınlıkları, hayatı için yakarışları hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Elbette amcasına aşık olarak yaptığı hata ona bir kurşun kazandırmadı. Suçsuz uçuş ekibi ve hatta playboy yaşam tarzları sonlarını gerektirmeyen Finn Felix bile. Mike'ın bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ve zavallı babam... O cehennem çukurunda kapana kısılmışken ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. "Biri onu durdurmazsa çok fazla insan ölecek. Onu durdurmak zorundasın."

Sözlerimi uzun bir sessizlik karşılıyor.

"Gabriel?" Onu yüzünde dalgın bir ifadeyle bulmak için dönüyorum. "Ne?" Bu soruyu sormayı umursamadığım, onun sinsi zihninden neler geçtiğini bilmek istemediğim bir zamanı hatırlıyorum.

"Bir kadınla birlikte olmanın böyle hissettirebileceğini hiç hayal etmediğimi düşünüyorum." Yüzümdeki saç tellerini itmek için uzanıyor. "Sana aşık olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Alnımı onunkine yasladığımda midemde kıpırtılar oluyor. "Hatırlıyorum." Ama benim çılgınca yönlendirmelerim olmadan bunu tekrar söylediğini duymak güzel.

"Tamam. Güzel." Gözlerini kapatır. "Başka bir şey bilmek ister misin?"

"Öyle mi?"

Konuşmadan önce bir an geçiyor. "Çok korkuyorum." Köşeli çenesi geriliyor. "Değer verdiğim insanlar zarar görebilir. Sen, Caleb, İmparatorluk ekibim. Çok fazla şey ters gidebilir, etrafımızda bir yumruk sıkılıyormuş gibi hissediyorum ve çok *korkuyorum*." Sanki kelimeleri itiraf etmekten korkuyormuş gibi fısıltıyla söylüyor.

Kendini beğenmiş, baskın, inatçı, istediğini istediği zaman söyleyen ve yapan, sanki tüm dünyanın sahibiymiş ve dünya ona her şeyi borçluymuş gibi ortalıkta dolaşan Gabriel Easton hiçbir zaman en ufak bir kırılgnlık belirtisi göstermemiştir. Şimdi, sesinden kan akıyor.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Ama bunu duymaya ihtiyacı yok. Her şeyin yoluna gireceğini duymaya ihtiyacı var.

Parmaklarımı saçlarının arasından nazik, yatıştırıcı darbelerle geçiriyorum. "Korkmak sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Burada yapmaya çalıştığımız şeyde korkuya yer yok. Düşüncelerimizi bulandıracak ve bizi öldürecek."

"Peki. O zaman burada, şu anda, benimle birlikte dehşete kapılmana izin ver. Ve sonra kalkıp dışarı çıktığında, her şeyi bir kenara bırak ve yapman gerekeni yap." Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum, vücut ısısının keyfini çıkarıyorum. "Aptalca *bir şey* yapmadığın sürece, ne olursa olsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Gözleri hâlâ kapalı ama gülümsüyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye mırıldanıyor uykulu uykulu.

"Çünkü hapisanenin doğru kıza teklifte bulundun." Zayıf bir homurtuyla cevap veriyor.

Parmaklarım aşağı kaymak ve onu okşayarak hayata döndürmek için kaşınıyor, böylece tekrar içime battığını hissedebilir ve belki de korkusunu kısa bir süreliğine uzaklaştırabilirim. Ama o çok yorgun ve ben de elimi bırakıp derinleşen nefeslerinin sesinin tadını çıkarıyorum.

Dakikalar içinde uykuya daldı.

Tanıdığım Michelle'in - cesurca ve sık sık gülen, alıngan, coşkulu sarışın - yerini, bir yanında bavulu, diğer yanında Moe'suyla kapının önünde duran, yorgun zümrüt yeşili gözleri her hareketinde zıplayan bu seğirten versiyon almıştı.

"Yani, sanırım bu bir veda mı?"

"Evet, sanırım öyle." Tereddüt ediyorum. "En iyisi bu." Gabriel'le birlikteyken ona asla güvenemem.

Başını salladı. "Anlıyorum." Bakışları, Caleb ve Gabriel'in yoğun bir sohbeta dalmış oldukları oturma odasının uzak tarafına yöneliyor. Caleb, Gabriel'i uyandırmak için yatak odamızın kapısına vurduğundan beri ikisi en az bir düzine telefon görüşmesi yapmışlardır.

Ev yeniden sessizleşti; çılgılık atan bebekler, küfreden kız arkadaşlar ya da bıçaklayan anneler yoktu. Gabriel uyurken "misafirlerimiz" bir helikopter pistine götürüldü ve Merrick'in kıyıdaki inziva yerine götürüldüler. Görünüşe göre, Puff'ın küçük oğlu tamamen büyülenmişti.

Şimdi sadece biz, küçük bir güvenlik ordusu ve belirsizliklerle dolu bir dünya var.

"Lütfen onlara teşekkür ettiğimi söyleyin...." Bocalıyor. "Eve gitmeme izin verdikleri için."

Yaşamasına izin verdiğim için demek istiyor. Ne Gabriel'in ne de Caleb'in Michelle'i tutmak ya da ona zarar vermek gibi bir niyeti yoktu ama Caleb korkutma taktiklerinde etkiliydi ve ben de onu aydınlatacak değilim. Ayrıca, uçağımızın patlamasından ve Vegas'ta tanık olduğu üçlü cinayetten sonra bana inanacağından şüpheliyim. Onun ve Gabriel'in iyiliği için korkmuş kalması en iyisi. "Lewis'in seninle tekrar iletişime geçeceğini biliyorsun."

"İşte bu yüzden önümüzdeki kısa süre için bir misafirim var." Gergin gözleri Moe'ya kayıyor. "Selam ev arkadaşım."

Ona sert bir bakışla cevap verir. Bu bebek bakıcılığı görevi hakkında ne düşünüyor olmalı? Gabriel, yaralarından dolayı topal ördek olduğu için bu görevi ona verdiklerini söyledi, ama Moe'nun kadınları ve çocukları korumayı tercih ettiğini de söylediğini hatırlıyorum, belki de onun yanına yapışıp kalmayı sorun etmiyordur.

"Sadece ne söylemen gerektiğini hatırla." Caleb ona senaryoyu verdi ve bunun dışına çıkmaması gerektiğini vurguladı.

"Kötü konuşmayın, kötü duymayın, kötü görmeyin." Zayıfça kıkırdıyor. "Evet, biliyorum. Parti, kumar ve içki. *Çok* içtim, o kadar çok içtim ki bayıldım ve hiçbir şey hatırlamıyorum ama Moe ve ben birbirimize aşık olduk ve Caleb, kim? Dürüst olmak gerekirse Mercy, Lewis'in başarmaya çalıştığı şeyin bir parçası olmak istemiyorum. Beni buna ikna etmesine izin verdiğim için pişmanım."

"Babana yardım etmeye çalışıyordun. Bunu takdir edebilirim." *Tüm insanlar arasında*, empati kurabilirim. Ama affedemem.

"Ne olursa olsun, *gerçekten* de baban konusunda sana yardım ettiğimi düşünüyordum. Sadece çok geç olana kadar Gabriel hakkında ne hissettiğini fark etmemiştim." Bavuluna uzandı ve Caleb'a hızlı, temkinli bir bakış daha attı. "Gitsek iyi olacak."

Gabriel'i Ajan Lewis'ten koruma dürtüsü çok baskın geliyor. "Eğer konuşursan, bunu duyacaklar," diye uyarıyorum, bir adım geri çekilirken sesimdeki kesinliği topluyorum. "Kendine dikkat et."

Tereddüt ediyor ama sonra öne atılıyor, kollarını bana doluyor ve fısıldıyor: "Umarım ne yaptığını biliyordur, Mercy."

Sarılmaya karşılık vermem bir an alıyor. "Merak etme. Etrafta bu kadar koruma varken mi? Bana hiçbir şey olmayacak."

Bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. "Bir şey *zaten* yaptı."

Evet, bir psikopat beni burunlarının dibinden kaçırdı. Ama o psikopat öldü. Onu *ben* öldürdüm.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "İyi olacağım."

Daha fazlasını söylemek ister gibi çenesi geriliyor ama vazgeçiyor. Son bir kez daha sıkmak için dalıyor ve aniden ayrılıyor. Gözleri ağlamaklı bir parlaklıkla kaplanıyor. Moe bavulunu toplarken, "Teşekkür efendim," diye şaka yapıyor.

Ön kolundaki gerginlikten dolayı dişlerini gıcırdatıyor, tığ işi saldırı yarasının acıttığına dair tek işaret bu.

Moe'nun çenesini bana doğru sallamasıyla, geçitten aşağıya, org borusu kaktüslerinden oluşan duvarın yanında duran silahlı adamın yanından geçip gittiler.

Yıllardır en iyi arkadaşım ve sırdaşım olan, babamla yaşadığım bu kâbus boyunca yanımda duran kişi hayatımdan çıktı. Gabriell'i seçtikten sonraki ilk ilişki kaybım.

Ama o da başka birini seçti. Nedenini anlayabiliyorum ve garip bir şekilde artık acıtmıyor. Belki de yaşadıklarımın dolayısıdır.

Ama muhtemelen bunun nedeni Gabriell'in ilk günden itibaren beni seçmiş olması ve benim de her gün için onu seçmiş olmamdır.

GABRIEL

"NUMARAM ONLARDA VAR ve görüşme talebimi değerlendirecekler," diye anons ediyorum görüşmeyi sonlandırdıktan sonra.

"Çok hızlıydı." Caleb başparmağını ısırarak volta atmaya başlar. "Operatör böyle çalışır."

Sanki bundan şüphe duyuyormuş gibi kaşları çatık. Onu suçlayamam. Şu anda herkesten şüphelenmeye hakkımız ve belki de mecburiyetimiz var. "Navarro'nun kendisiyle konuştun mu?"

"Hayır, sağ eline. Mateo Estrada." Yumuşak bir sesi ve şaşırtıcı derecede hoş bir tavrı olan genç görünümlü Meksikalı bir adam. Bu, düşmanlarını sevdikleriyle birlikte vahşice öldürmekten çekinmediği anlamına gelmiyor.

"Dün gece muhtemelen kulübümüzde Mike'ın başına çuval geçiren hıyarı mı kastediyorsun?" Caleb bir ağız dolusu duman topluyor ve mükemmel bir halka halinde salıyor. "O pisliği ne kadar erken öldürebilirim o kadar iyi."

"Ateşkes yapmaya çalışıyoruz Caleb," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne olmuş yani? Mike'ı öldürmelerinin yanlarına kâr kalmasına izin mi vereceğiz? Hayır, bunun bir cezası olmalı."

Babamıza benziyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse, intikam ihtiyacı benim de içimi yakıyor. Ama karşılık verirsek, ne zaman bitecek? "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Vegas'ı tekrarlayamayacağımız."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Bazı büyük sorunları çözdü, uzun zamandır ihtiyaç duyulan adaleti sağladı, değil mi?"

"Ve bazı yeni, potansiyel olarak daha büyük olanları yarattı." Otel odamızda tanıkları olan üçlü bir cinayet. "Bunu yalnız mı yapmalıyım?"

"Neyi yalnız yapacağım?" Mercy, Michelle'le vedalaştıktan sonra, soğuktan korunmak istercesine kendine sarılarak içeri girer.

İçgüdüsel olarak ona doğru uzandım ve o da bana doğru geldi, kollarını gövdemin etrafına doladı, yüzünü boynuma yaslayıp oraya bir öpücük kondurdu. Kapımı kırıp beni bu mükemmel yaratıktan uzaklaştırdığı için Caleb'ı yumruklamaya hazırdım. Tek yapmak istediğim yatağa geri dönmek ve onun sıcak, çıplak bedenine sarılmak.

"Önemli bir şey değil. Sadece iş," diyor Caleb bir nefes çekerek. Bu onun her zamanki umursamaz cevabı, herkesi karanlıkta tutma çabası. Babam da annemize hep aynı şeyi söylerdi. İçimize işlemiştir.

Ama o günler geride kaldı. "Artık Mercy'den sakladığım hiçbir şey yok." Caleb'in yüzümün yan tarafını yakan gözlerini görmezden gelirken ona neler olduğunu açıklıyorum.

Alnı endişeyle kırışıyor. "Yani, bölgenizi ele geçirmek istediğini açıkça belli eden ve bunu elde etmek için halkınızı öldürmeye devam eden bu kartel lideriyle buluşacaksınız, böylece ondan nazıkçe sizi rahat bırakmasını isteyebileceksiniz?"

"Kesinlikle!" Caleb ellerini dramatik bir şekilde sallıyor. "Teşekkürler, Mercy! Lütfen ona bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyin."

"Genelde kardeşinle aynı fikirde olmam ama bu pek akıllıca gelmiyor, Gabriel."

Caleb'ı ters ters bakarak mızrakladım. "Başka seçeneğimiz yok. Navarro'nun gözlerinin içine bakmalı ve ona Vlad Easton'ın bölgesini ele geçirmelerinin hoş karşılanacağını söylemeliyiz. Bunu ona gümüş tepside sunmalıyız ve bunu babam asla barış olamayacağını garanti edecek şekilde karşılık vermeye fırsat bulamadan yapmalıyız." Neyse ki Bane, Ivan ve JJ'in gitmesiyle babamın yetenekli tetikçi ve kiralık katil havuzu sığılaştı ama öğrendiğim bir şey varsa o da onu asla hafife almamak gerektiğidir.

Duraksıyor, düşüncelere dalmış bir halde alt dudaklarını ısırıyor. "Güvenli olacak mı? Yani senin için?"

"Tarafsız bir yer seçeceğiz, bir sürü tanık olacak." Mercy'nin iyiliği için sesime güven katmaya çalışıyorum. Navarro çok fazla içen ve acele kararlar veren serseri bir mayın olarak bilinir, bu yüzden onunla bir toplantının ya bir el sıkışma ve bir puro ya da bizim için iki derin çukurla biteceğinden eminim.

"Tamam." Çenesini ayarlıyor. "O zaman ben de geliyorum."

Caleb bir kahkaha patlatır. "Aman Tanrım, siz ikiniz Birbiriniz için mükemmel. İkiniz *de delisiniz*."

"Hayır, Mercy-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Eğer söylediğiniz gibi güvenliyse, benim orada olmamda herhangi bir sorun olmamalı-"

"Hayır."

"Ama ben-"

"Hayır. Burada güvende olacağın yerde ."

Gözlerinde öfke ve korku parlıyor. "O zaman bana yalan söyledin ve gittiğin yer güvenli *değil*, bana bunu mu söylüyorsun?"

İnledim. Beni buna o . "Hayır, ben öyle değilim-"

"Anlaşmamıza ne oldu? Hani bana aptalca bir şey yapmayacağına *dair söz* ."

"Bu aptalca değil. Doğru hareket bu!" Açıkçası, bu bizim tek seçeneğimiz. "İşte *bu* yüzden kız arkadaşlarımız ve eşlerimiz

"Caleb nefesler arasında cıvıldıyor, bu da Mercy'den bir bakış ve ondan teslimiyetçi bir jest ve omuz silkme kazanıyor.

Tam ona çenesini kapatması için bağırıacaktım ki telefon çaldı. Üçümüz de barın üzerinde duran ocağa doğru döndük.

Bane'in telefonu.

Karnım gerildi. Şüphesiz, bunu söyleyecek tek bir kişi vardır. Asıl soru, neden?

"Sence biliyor mu? mı?" Mercy titrek bir sesle soruyor. Neden endişelendiğini biliyorum - babasının başına geleceklerden. "öğrenmenin tek bir yolu var." Caleb ona doğru bir adım atıyor.

Yüzünde acımasız bir kararlılık vardı.

"Hayır, bekle." Elimi havaya kaldırıyorum. "Lewis'in bildiği kadarıyla Mercy öldü ve ben de kendime zaman kazandırıyorum. Eğer Carruthers'la temas kurduysa babamın duyacağı tek şey bu." Küçük FBI köstebeğimiz iyi bilgiler paylaşıyor ama ona ulaşmak zor. "Ama o telefona cevap verirsen, babam elindeki kozu kaybettiğini *kesinlikle* anlar. Henüz buna hazır değiliz." Duncan Wheeler yeterli korumaya sahip değil. George tüm paramızı yeni hesaplara aktardı ama biz hala zula evlerden para taşıyor, babamızın koruma fonlarına erişimindeki son nefesleri kesiyoruz.

Caleb dondu kaldı.

Hepimiz boş boş duruyoruz ve durmadan önce telefonun yirmi kez çalmasını dinliyoruz. Ardından gelen sessizlik ürkütücü.

"Ne kadar zaman önce-"

Telefonum çalıyor ve Caleb'ın sorusunu kesiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Üçümüz bakiştık. Vlad'dan başkasının araması çok büyük bir tesadüf.

Parmağımı dudaklarıma götürüp hoparlörü açıyorum ve "Evet?" diye cevap veriyorum.

"JJ ve Ivan'ı neden oğullarımdan başka birinden duyuyorum ki!" diye homurdanıyor babam. Beklendiği gibi sinirli bir ruh hali içinde. Ama en azından onlara odaklandığında Mercy'yi düşünmüyor.

"Çünkü kulüp ofisimizde işlenen üçlü bir cinayetle uğraşmaktan *size* bilgi vermeye fırsat bulamadık," diye çıkışıyorum. "Müdürümüz öldü. Her yer polis kaynıyor. Kim bilir ne kadar süreyle bizi kapattılar!"

"Senin değerli kulübün kimin umurunda? En güvendiğim iki adamım katledildi ve senin tek derdin yerine yenisi yapılabilecek bir bina. Uçak yerine Bane'e orayı patlattırmalıydım. O zaman belki odak noktanız bu kadar bölünmezdi."

"Hermosillo'dan sonra ne olacağını *sanıyordun*? Navarro'nun itaatkâr bir köpek gibi yuvarlanıp sana karnını göstereceğini mi? Sadece bir aptal böyle düşünür."

"Kendine dikkat et. Bu, onun kıcı için ağlayan biri için cesur bir konuşma. Belki de Bane, işbirliği yapmazsan başına gelecekleri ona tattırmalı."

Bakışlarım Mercy'ye kayıyor, gözlerindeki tanıma parıltısını ve kabaran korku ve öfke karışımını yakalamak için. Ama bir elini ağzının üzerine bastırıyor, sanki en ufak bir nefesin bile dışarı çıkma riskini engellemek istercesine.

Babamın Bane'e yönelik tehditleri etkisiz ama henüz bunu bilmiyor. Anladığında, bu tehditler Mercy'nin babasına kayacak. Görünüşümü korumak zorundayım, bu yüzden ses tonumu daha kasvetli bir hale getiriyorum. "İşbirliği yapıyorduk, değil mi? Puff'ı hallettik, Perris'in peşindeyiz-"

"Navarro'nun kızı Ava. Ona göz kulak olmanı istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Şimdiye kadar sessiz kalan Caleb patladı. "Bir kartel liderinin kızını öldürmüyoruz. *Kimsenin* kızını öldürmeyeceğiz. Bane yapsın."

Kardeşimi uyarıcı bir bakışla mızraklıyorum. Bu alay davamıza yardımcı olmuyor.

"Korkuyor musun?" Vlad alay eder. "Hayır, biz aptal değiliz."

"Oğullarım olduğunuz için Navarro'nun ikinizi de öldürmekte tereddüt edeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Ve henüz denemedi. Bizi öldürmeye çalışan tek kişi *sensin*," diye karşılık veriyor Caleb.

"Henüz denemedi. Kaynaklarım Navarro'nun istediği olursa ikinizin de öleceğini söylüyor. JJ ve Ivan gibi gafil avlanmamanız için uçak size önemli bir ders oldu."

"Senin lanet olası derslerine ihtiyacımız yok-"

"Yeter!" Tartışmalarının yol açtığı baş ağrısını bastırmak için burnumun kenarını sıkıyorum. Babam bizi korkutmak için kaynaklarının verdiği bilgiler hakkında yalan mı söylüyor yoksa Navarro bizi ortadan kaldırmayı mı planlıyor?

Caleb başını sallıyor ama babam göremiyor. "Umurumda değil. Bunu yapmayacağız."

"O zaman Bane'in Gabriell'in küçük oyuncağının yüzünü oymasının sorumluluğunu üstlenebilirsin. Fotoğraflarını göndermesini sağlarım."

Caleb büküp ağzını açıyor ve ben ne söyleyeceğini biliyorum -Gabe'in güzel oyuncağının pitbulunu öldürdüğünü ve bir daha kimsenin ona dokunamayacağını. Ben de bunu söylemek isterdim ama bunun egolarımızdan başka bir şeye faydası olmaz.

Ona parmağımı şıklatıyorum, susması için bir uyarı.

Caleb'in ağzı ekşi bir ifadeyle bükülür ama neyse ki başka bir şey söylemez.

Babamızı açıkça reddetmek bir seçenek değil, uzun zaman önce öğrendik ve şimdi de planın bir parçası değil. "Navarro'üzerinde ekstra güvenlik olacak. Ona yaklaşamayacağız."

"Bir yolunu bulacaksın." Sesinde memnuniyet duyuyorum, zaferin sesi. Beni parmağının ucunda oynattığını sanıyor. "Ama şu anda daha acil bir sorunuz var. Ivan sevkiyatı yönetiyordu. Artık o gittiğine göre, ikinizin sevkiyatın depoya ulaşmasını sağlamanız gerekecek."

"Ne demek istiyorsunuz? Uyuşturucu kaçakçılığı *yapmamızı* mı istiyorsun?" Caleb'in yüzü eğlence ve şok karışımı bir hal alıyor. Babam ve Peter *asla bir teslimat* noktasına adım atmadılar; bu çok riskli. Ivan ve JJ bunun için vardı. "Hayatta olmaz. Bunu diğer adamlardan birine yaptırın." Silah taşımaları ve gerektiğinde ateş etmeleri için para ödenen babamın uşaklarından bazılarının isimlerini saymaya başladı.

"Yetkili olamazlar! Hiçbiri karanlıkta kışını bile bulamaz. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için siz ikinizin orada olması gerekiyor."

"O zaman belki de Peter Amca'yı ve tüm ailesini öldürmemeliydin, ha?" Caleb mırıldanıyor.

"Adamları hizaya sok ve eğer hizaya girmezlerse onlardan kurtul!" Babam tersledi. "Puffı ara. Cesetleri gönderecektir. Bu yüzden ailesini aldık. Buna kaldıraç deniyor. Nasıl kullanacağını öğren!"

Evet, babam kendi oğulları üzerinde bile baskı kurmakta ustadır.

İç çekiyorum. Hangi itirazı yaparsam yapayım, bir cevabı olacak. "Şu an çok sıcak. Federaller tepemizde ve Ivan az önce Navarro'nun adamları tarafından sorguya çekildi. Eğer ondan detayları öğrenmişlerse, bize bir tuzak kuruyor olabilirler. Sonumuz ya ölüm ya da seninle birlikte o cehennem çukuru olacak. Teslimatı gerçekleştirmeliyiz."

"Damlayı hareket ettirmeyeceğiz. Zaten yola çıktı ve Eduardo kaosu pek sevmez," diye araya giriyor babam. "En büyük iki bayimiz bekliyor ve eğer onlara ürün vermezsek Navarro'ya gidecekler. Bana da söylediler. Yani hayır, bu teslimat gerçekleşecek ve siz ikiniz bunu bizzat yöneteceksiniz."

Basamaklardan biri gıcırıyor. Başımı kaldırdığımda Mercy'nin merdivenlerden yukarı doğru kaybolduğunu gördüm; uzun, ince bacakları onu sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi hızla taşıyordu. Uzaklaştığını fark etmemiştim. Navarro'yla buluşmayla mı ilgili? Bu telefon konuşmasıyla mı ilgili? Babamın etrafa savurduğu sıradan tehditler hakkında mı?

Belki de hepsini.

"Gabriel!" Babam dikkatimi çekerek bağıyor. "Gitmem gerek, bir işim çıktı."

"Ne demek 'bir şey çıktı'?" Babam kekeliyor. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu tezgâha fırlatıyorum. "Oh, adamım, çok kızacak." Caleb kıkırıyor.

"Zaten kızgın." Belki de bu kadar ani ve küstah olmamalıydım, özellikle de babamın taşaklarımı avucunun içinde tuttuğuna inanmaya devam etmesi gerekirken, ama bu oyundan bıktım.

Elbette, telefonum çaldı. Onun öfkelendiğini hissedebiliyorum. Kesilene kadar çalmasına izin veriyorum.

Saniyeler sonra, Bane'in telefonu tekrar çalar.

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum, öfkem çalkalanıyor. "Babam bazı konularda blöf yapmaz."

Birinin yüzünü kesmekle tehdit ettiği zamanki gibi.

"Ayrıca aptal da değil." Caleb bana bilmiş bir bakış attı.

Babam sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayana kadar o telefonu aramaya devam edecek: Bane'in cevap vermemesinin iyi bir nedeni olmalı. Ve sonra şüphelenmeye başlayacak, oğlunun neden onu böyle ektiğini merak edecek.

Sonra da odağını Duncan Wheeler'a çevirecek ve onu ele geçirmek için elinde ne kadar koz kaldıysa hepsini kullanacak.

Bakışlarım merdivenleri takip ediyor. Vlad Easton'ı mutlu edemiyorum ve artık denemek de umurumda değil. Öte yandan Mercy'yi hayatımızın sonuna kadar mutlu etmek istiyorum. Bu her geçen gün daha da netleşiyor. Ama Vlad Easton'la şimdi ilgilenmezsek, Mercy'yi asla iyileşmeyecek ve beni asla affetmeyecek şekilde incitecek. Oturup bunun olmasını bekleyemem. Tüm parçalar yerli yerinde olmayabilir ama harekete geçmek için yeterli sebebimiz var.

"Babamın annemi işe hiç yaklaştırmamasının ve annemin hiç soru sormamasının bir nedeni var." Caleb bir sigara daha yakıyor, sesi aniden kasvetli bir hal alıyor. "Mercy çok şey biliyor. Onu tehlikeye atıyorsun."

"Bane tarafından kaçırıldı. *Zaten* tehlikedeydi. Çok şey biliyor ama hiçbir şey yapmadı. O masum."

"Ve federaller zaten bir kez babasını ona karşı kullanmaya çalıştılar."

"O kendini kanıtladı. Beni seçti."

"Ya DeHavilland mahkûmiyetini iptal ettiremezse? Federaller tekrar geldiğinde ikinci kez seni seçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Caleb?" Tersliyorum. "Mutlu olmamı istemiyor musun?"

Teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırır. "Hey, sakın ol. Ben sadece sizi korumaya çalışıyorum. İkimiz de Lewis'in ona gelen son ajan olmayacağını biliyoruz. Babam gittikten sonra bize karşı duydukları öfke azalmayacak."

Bu konuda haklı. "Peki, o zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Ona bilmesi gerekenden fazlasını söyleme. En azından olacaklar hakkında."

"Peki ya zaten bildiği şeylere gelince?"

Sırıttıyor. "Belediye binasının kötü bir düğün düzenlediğini duydum."

Tanrım. Homurdanıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gülümsemesi düşer. "Hayır, aslında değilim. Lewis'in onu tekrar alması ne kadar sürer? Babamın elinden kurtulmak için tüm bu satranç taşlarını sıraya dizdik ve sonunda bizi batıran Mercy olabilir. Ve bunu istemeyecektir bile."

"Şu anda bu konuşma için zamanım yok." Bunu birden fazla kez düşündüm. Caleb odaya daldığında ona dairesini bırakıp kalıcı olarak benim yanıma taşınmasını teklif etmek üzereydim.

banyo. "Ayrıca, Mercy evlilik önerisine yüzüme gülerdi." Vegas'tayken onun Bayan Pembe Panter olmasıyla ilgili şaka yapmak bile bana evlilik için uygun olmadığının sebeplerini sıralayan bir tirat kazandırmıştı. Ve bu Lewis ve Bane'in gazabını hissetmeden *önceydi*.

"Evet, öyle olsun. Ama bunu bir an önce düşünmeye başlasan iyi olur. Bu arada, teslimat konusunda ne yapmak istiyorsun? Kamyonu karşılayacak biri olmazsa Eduardo'yu düşman bellemiş oluruz ve sizi bilmem ama bir kartel patronunun peşimize düşmesi benim için yeterli."

"Evet, ama babamın Navarro'nun bizi öldürmek istediği konusunda söyledikleri doğruysa, adamlarının bizi bekliyor olma ihtimali var. Ivan ya da JJ'in onu ele vermediğini nereden bileceğiz? İkisinin de işkence altındayken çenelerini kapalı tutacaklarına güvenebilir miyim bilmiyorum, ya sen?" Bu çok riskli.

"O zaman parlak fikirlerle gel küçük kardeşim, çünkü ben yeni bittim." Başını sallıyor. "O gece beni mahzene sürüklediğinde bu çarkları harekete geçirdik. Bu lanet treni şimdi yavaşlatamayız. Birinin kamyonu karşılamak için orada olması gerek."

"Haklısın." Telefonumu alıyorum. "O zaman onu karşılayacak birinin orada olduğundan emin olalım. Ve planın geri kalanında tetiği çekmemiz gerekiyor. Bu iş şimdi bitiyor."

MERHAMET

Gözlerimi kapatıyorum ve ağrıyan vücuduma püskürtülen çeşitli duş başlıklarının sesine odaklanıyorum.

Menüden kahvaltı sipariş eder gibi intikam ve cinayet taleplerini sıralayan o canavarın nefret dolu sesinin yankısını bastırmasını umarak. Ve sadece suç unsurlarının öldürülmesini değil. Birinin kızını.

Artık onu dinleyemezdim. O adam beni kaçırdı. O adam Bane'e bana istediği gibi eziyet etme izni verdi.

Ellerimin kanlı olmasının sebebi o adam.

Bu kâbusun bitmesini istiyorum ama mi? Gerçekten mi? Sorun sadece Vlad Easton değil. Tedarikçileri, satıcıları ve örgüt içinde Gabriel ve Caleb çekip giderse kaybedecek çok şeyi olan insanlar var. Zaten ölmelerini isteyen korkunç düşmanlarına ek olarak kendilerine daha fazla düşman mı kazanacaklar?

Ama her seferinde bir sorun, sanırım ve bu sorun hala küçük beton kozasında izole edilmiş, numaraları çeviren ve boş olmadığını bildiğim tehditler savuran Vlad Easton. Yakında Bane'in öldüğünü anlayacak.

Babam orada bir ördek gibi oturuyor.

Bu düşünceyle boğazımda acı veren bir yumru oluşuyor.

Banyo kapısı yumuşak bir gümbürtüyle kapanıyor ve ben sıçıyorum.

"Sadece benim," diye sesleniyor Gabriel, aynı anda döndüğümde onu orada dikilmiş, gözleri çıplak bedenimde gezinirken buluyorum. Ama yine de gözlerinde şehvet ateşini göremiyorum. Muhtemelen Bane'in bana dokunduğu yerleri görebildiği içindir. Kalçalarım, kollarım ve sırtım, o delinin beni oradan oraya savururken parmaklarının etime battığı koyu lekelerle dolu.

"Daha yeni banyo yapmadın mı?"

Başımı duş başlığının altına doğru eğdim. "Üzerimdeki güneş kremini yıkamam gerekiyordu."

Arkamda, kot pantolonların hışırtısı ve tekmelenen ayakkabıların gümbürtüsü bana Gabriel'in burada bana katıldığını söylüyor, tıpkı dünyasının kapısı ardına kadar açılmadan ve ötesindeki ktlge iyice bakmadan önce yaptığı gibi.

Birkaç dakika içinde, güçlü eller pazularımda aşağı yukarı kayıyor. Sanki daha fazlasının canımı acıtacağından korkuyormu gibi yatıştırıcı, nazik bir dokunu "İyi misin?" Sesi endişeyle doluydu.

"Karanlıkta olduğum ve senden nefret ettiğim zamanlarda bunun ne kadar kolay olduğunu düşünüyordum."

Sözlerimi birkaç vuruluk sessizlik karşılıyor. Bana doğru eğiliyor, uzun, kaslı vücudu omuzlarımdan ayaklarımıza kadar benimkine baskı yapıyor. "Pimanlıkların olduğunu mu söylüyorsun?" Ses tonunda göğsüme batan tuhaf bir keder var.

"Hayır. Pimanlıklara inanmam." "O zaman neye inanırsın?" "Hatalarımdan ders çıkarmaya."

Yüzümü ona dönene kadar bedenimi yönlendiriyor, işaret parmağı enemin altından kayarak gözlerimi onunkilere yönlendiriyor. Gözlerinde, normalde fırtınalı mavi bakılarının ve sert çenesinin ardında çok iyi sakladığı kırılğanlık görüyorum. Artık bunu benden saklayamaz. Onu çok iyi tanımaya baladım. "Ben bir hata mıyım?"

"Sen olmasaydın, babam lm olurdu."

"Peki ya yine de bu yüzden ölürse? O zaman ben bir hata mı yapmış olacağım?" diye sorar sessizce.

Gzyalarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve su onları yıkarken, ağladığımı biliyor olmalı. Bunun cevabını bilmiyorum. Evet, milyonlarca kez evet, Gabriel Easton'a açık olmak hayatımda yapabileceğim en büyük hataydı, çünkü şimdi öylece çekip gidemem - ne Ajan Lewis'in tehditlerinden sonra, ne kaırılmamdan sonra, ne de önümüzde nasıl bir gelecek varsa ya da yoksa. "Eğer yleysen, asla kaınamayacağım birisin ve bundan ders alacağımı hiç sanmıyorum."

Yanağımı avucunun içine alıyor, diğer kolunu belime dolayarak bedenlerimizi tekrar aynı hizaya, nden öne doğru çekiyor. Yakınlamamızın üzerinden sadece günler geçti ama Vegas'ta terasa baktığımız o geceden bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. "Babam bizden istediğini alamıyor. Yakında icabına bakılacak."

"Babama zarar vermeden önce mi? Ya da daha kötüsünü?"

"Bu iş bitene kadar baban tecritte kalacak. Az önce Donny ile konuştum ve o da bunu doğruladı."

"Solitary, Fleet'in kuzenini korumadı," diye hatırlatıyorum ona bilmiş bir bakışla.

"Bu farklıydı. *Kimse* ona ulaşamayacak, söz veriyorum. Bu konuda bana güvenmelisin Mercy."

"Sana güveniyorum. Ben sadece...." Titrek bir nefes bırakıyorum. Tek başına bir hücre mi?

Şu anda babamın aklından neler geçiyordur?

"Babamızın parasını kestik. Kimseye rüşvet verecek önemli bir şeyi kalmadı ve bu mesaj tüm hapishaneye yayılıyor. Yankılanması biraz zaman alacak ama yankılandığında onu bekleyen uzun bir düşman kuyruğu olacak. Sonra Navarro'yla ateşkes yapacağız ve bize sorun çıkarmak isteyebilecek diğerleriyle ilgileneceğiz. Bizi bu dünyadan çok uzaklara götüreceğim." Bu sözünü şefkatli bir öpücükle tamamlıyor.

Yine de bu aptalca bir umut mu? "Hayatımın geri kalanında bu şekilde yaşayamam, Gabriel," diye fısıldıyorum. "Beni sana karşı kışkırtmaya çalışan ajanlar ya da evimde beni pusuya düşüren bir kaçık hakkında endişelenerek..."

"Bir daha kimse sana elini süremeyecek. Deneselerdi onları öldürürdüm. Ama kimsenin bunu yapmak için bir sebebi olmayacak. Benim dışımda." Eli aramızdan aşağı kayıyor, parmak eklemi meme ucumu okşuyor. Buna uygun bir tepki veriyor, dokunuşunun altında çakıllaşılıyor. "DeHavilland babanın davasını düşürecek ve uzun zamandır yaşadığın bu kâbus sona erecek."

Ona inanmak istiyorum. "Sonra ne olacak?"

Alt dudağı düşünceyle dişlerinin arasına çekildi. "Çok şey biliyorsun Mercy. Lewis'le ya da kariyerini Easton ismiyle yapmaya karar veren bir sonraki menajerle başını derde sokabilecek şeyler."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim-"

"Biliyorum." Yüzümü avuçlarının arasına almak için alaycı dokunuşunu bırakıyor. "Ama bildiklerini sana karşı kullanmaları için onlara fırsat vermek istemiyorum." Tereddüt ediyor. "Bu yüzden bence evlenmeliyiz."

Çenem düştü.

"Hayır demeden önce beni bir dinle." Duraklıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor, sanki onları içine çekiyormuş gibi. "Eğer evlenirsek, kimse seni bana karşı kullanamaz ve sana karşı bir dava uydurmakta zorlanırlar."

Gabriel evlilikten ilk kez bahsetmiyor ama bunu son kez yaptığında, alay etme bağlamındaydı. Ciddi değildi.

Şimdi, sesi samimi geliyor.

"İnsanlar bu yüzden evlenmiyor," dediğimi duyuyorum, içime bir adrenalin hücumu doluyor.

"Normal insanlar, hayır, ama biz normal hayatlar sürmüyoruz, Mercy." "Biliyorum, ama-"

"Ne duymak istiyorsun? Tanıdığım hiçbir kadına benzemediğini, senin için özgürlüğünden ve hayatımdan vazgeçebileceğimi, seni bu hayatta ve bir sonraki hayatta, umarım bundan yıllar sonra, her yerde takip edeceğimi bilmek için tek gereken şeyin seni birkaç günlüğüne kaybettiğimi düşünmek olduğunu." Köprücük kemiğime yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

İnce sakalı tenimi sıyırırken ürperiyorum.

"Senin için yeterince iyi olmadığını biliyorum, ama olmaya çalışıyorum. Ve birlikte, hak ettiğin gibi bir hayat yaşayabiliriz. Ne istersek yapabiliriz. İstedğimiz yere gidebiliriz." Ellerinden biri sırtımın etrafında kıvrılıyor. Diğeri karnımın üzerinden aşağıya, bacaklarımın arasına kayıyor, parmak ucu bedenimi tepki vermeye kışkırtıyor. Bir kan hücumu aşağıya, çekirdeğime doğru akıyor. "Dağlar, bir ada, okyanusun ortasında bir yatta. Avrupa, Karayipler...." İki parmağını içime sokuyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. "Hiç Malta'ya gittin mi?"

O an için tüm endişelerimi bir kenara itiyorum ve kendimi Gabriel'in ustaca dokunuşuna ve büyüleyici sözlerine bırakıyorum. Günler önce, bir barakada zincire asılı haldeyken, bırakın bir gelecekte bahsetmeyi, onu bir daha görebileceğimi bile düşünmüyordum. "Hiçbir yere gitmedim."

"İstedğimiz yerde yepyeni bir hayata başlamak için fazlasıyla paramız var."

"O senin paran, benim değil." Ve kirli para. Bu gerçeği kabullenebilecek kadar midem var mı?

Gözlerimle buluşmak için ağzını boynumdan ayırıyor. "Hâlâ anlamadın mı? Sahip olduğum her şey senin." Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Kalbim de dahil. O da senin. Asla başkasının olmayacak."

Kim bu adam? Gezinen, iddialı elleri ve kabadayı tarzıyla Gabriel'e benziyor ama daha nazık, daha yumuşak, daha savunmasız.

Elim otomatik olarak göğsüne kayıyor, sabit ritmi avucuma çarpıyor. Çok güçlü ve canlı. "Peki ya hiçbir yere gitmek istemiyorsam? Ya Phoenix'te kalmak ve Mary's Way'de çalışmaya devam etmek istersem?" Günlerimi ailesinin sattığı şeylerin kurbanı olan insanlarla çevrili olarak geçirmemin değerini asla anlamadı. Şimdi düşündükçe, özellikle de onun bu yönünü gördükçe, acaba

küçümseme, bu insanların zayıflığıyla ilgili her şeyden çok suçluluk duygusundan kaynaklanmaktadır.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Bu bir sınav gibi geliyor."

"Belki de öyledir."

Beni dikkatle inceliyor. "Ve tahmin edeyim, Mary's Way'i açık tutmak için çok bağış yapıyor olacağız?"

"Yıllık. Büyük olanlar."

İçinden küfrediyor ama gözlerindeki parıltıdan sadece rol yaptığını anlıyorum. "Dediğim gibi, seni her yerde takip ederim Mercy. Mary's Way'e bile." Bunu dudaklarına derin bir öpücük kondurarak tamamlıyor. "Evet dersin DeHavilland bize evrak işlerini halleder ve sabah ilk iş olarak bir yargıçla randevu ayarlar."

Midemde bir sinir fırtınası kopuyor. "Sabah mı? Yani *Yarın sabah* mı? *Yarın sabah* evlenmek istiyorsun."

"Lewis yakında yine ortaya çıkacak ve tüm morluklarını gördüğünde, o büyük çantasındaki her numarayı çekecek. Sana bunu tekrar yaşatmasını istemiyorum."

O kadın tarafından tekrar bir odada köşeye sıkıştırılma düşüncesi içimi sıkıyor.

"Ve önümüzdeki birkaç gün içinde gerçekleşecek bir sürü olay var. Her şekilde korunduğunuzdan emin olmak istiyorum."

Boğazımda bir kahkaha köpüğü patlıyor. "Sen delisin."

Sırıttıyor. "Bunu biliyordun."

"Ben yaptım." Geçmişimiz göz önüne alındığında, bu son teklifi o kadar da şok edici değil. Aksine, sevindirici.

"Lütfen evet de," diye yalvarıyor.

Göğsümde bir coşku oluşuyor. Kelime dilimin ucuna geliyor, dürtü bastırıyor. "Bunu düşünmeme izin verir misin lütfen? Beş dakikadan fazla."

"İyi. Ama sen düşünüürken...." Beni duş duvarına yasladı ve bacaklarımın arkasından tutup kaldırarak vücutlarımızı aynı hizaya getirdi.

Gabriel'in yaptığı şey bu: Beni teslimiyete zorluyor, her seferinde istediğini elde ediyor. Her ne kadar onu içimde istesem de, uzanıp yumruğumla sert uzunluğunu kavırıyorum ve onu oyalıyorum. "*Eğer* buna evet dersem, aramızda hiçbir şey değişmeyecek."

Sertçe yutkunuyor. "*çok şey* değişecekmiş gibi hissediyorum."

Sıkıyorum. "Yani, beni kontrol etmiyorsun; bana sahip değilsin."

İnliyor. "Şaka mı yapıyorsun? *Bana* sahipsin. Seni gördüğüm andan beri sahipsin."

Nabzım hızlanıyor ama raydan çıkmama izin vermiyorum. "Ve babanın dünyasından sonsuza dek çıkıyorsun. Öyle olmalısın."

"Önümüzdeki birkaç günü atlattıktan ve yapmam *gerekeni* yaptıktan sonra." Hiçbirinden hoşlanmayacağımı söyleyen bir bakışla bana bakıyor.

"Doğru. Ondan sonra."

"*Lütfen* evet de Mercy," diye fısıldıyor, dudaklarımı yakalıyor, kalçalarımı genişletmek için uyluklarımı tutuşunu ayarlıyor.

Cevap vermeden onu kendime doğru yönlendiriyorum. Ne olacağını biliyorum.

Lamborghini'nin motorunun uğultusu, Camelback Yolu boyunca ilerlerken midemdeki sinirlerin vızıltısıyla yarışıyor. Saat sabahın 7'si, ama gökyüzü güzel bir peygamber çiçeği mavisini ve sıcaklık şimdiden artırıyor.

Gabriel'in gözleri önümdeki yoldan ayrılıp benimkilerle buluşuyor. Ellerimiz sıkı bir örgü halinde birbirine kenetlenmiş, sopanın üzerinde duruyor. Başparmağını bileğimde gezdiriyor, Bane'in bıraktığı morluklar özenle sürülmüş fondöten katmanlarının altında uygun bir şekilde gizlenmiş. O delinin bıraktığı tüm izleri kapatmak neredeyse bir saatimi almıştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Elimi elbisemin soluk al renkli kumaşının üzerinde gezdiriyorum. Bu Michelle'in Kentucky Derby elbisesi, onun deyimiyle dizlerime kadar uzanan ve belden bağlanan asimetrik bir kıyafet ve dolabımda bir suç patronunun oğluya evlenmek için Scottsdale'in belediye binasına gitmeye uygun görünen tek şeydi, böylece federallerin ona karşı açtığı olası davalarda çağrılmaktan kurtulabilirdim.

Bunu yaptığımı inanamıyorum ama Gabriel ve ailesi hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, bu uzun zamandır verdiğim ya en akıllıca ya da en aptalca karar.

"Çok fazla değil mi?"

"Çok fazla kıyafet mi? Evet, ama eve gider gitmez bunu düzelteceğim." Elim ağzına götürüp arkasına bir öpücük konduruyor. Ellerimizi tekrar çubuğun üzerine yerleştirdiğinde dudaklarına garip, dingin bir gülümseme dokunuyor.

"Bu gülümseme ne için?"

Gözlerinin kenarları kırışarak daha da büyüyor. "Bilmiyorum. Sanırım sadece mutluyum."

"Ben de öyleyim," diye itiraf ediyorum, beyaz gömleğinin yakasını düzeltirken. Fulcort'un ziyaretçi odasında göz göze geldiğim tehditkâr suçlunun delicesine aşık olacağım biri olacağını milyon yıl düşünsem tahmin edemezdim. "Keşke babam da burada olabilseydi." Milyon yıl geçse de onaylayacağından değil, ama genel olarak bakıldığında, bu son haftalarda yaptığım en az çılgınca şey gibi görünüyor. Bir gün onu da bilgilendireceğim... belki.

"O zaman kimseye söylemeyiz ve her şey bittiğinde ve baban dışarı çıktığında, daha resmi bir şey yapabiliriz."

"Fena fikir değil." Homurdanıyorum. "Ve eminim Caleb buna çok sevinecektir." Evden çıktığımızda mutfakta külotu ve ipek bornozuyla duruyordu, hâlâ kafası güzeldi ve ağzına kaşık kaşık mısır gevreği atıyordu. Nereye gittiğimizi anladığında çenesi neredeyse yere çarpacaktı. Tanık olmak için ısrar etti ama onu bekleyecek vaktimiz yoktu. Ayrıca, DeHavilland ve ortağı, ruhsatı vermek ve töreni normal saatler dışında gerçekleştirmek için bir yargıç ve katibe tomarla para verdikten sonra, bu rolü yerine getirmek için bizimle adliyede buluşacaklar.

"Caleb davet edilmeyecek."

Gülüyorum. "Kapa çeneni. O senin sağdıcin olacak."

"Güven bana, bunu istemezsin." Gabriel sırtıyor. "Konuk olduğu her düğünü çıplak ve biriyle sevişerek bitiriyor. Bir keresinde gelinin annesiydi...." Sözleri sürükleniyor, çelik gibi gözleri yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyor.

"Sorun nedir?"

Kaşları çatıldı. "Sanırım takip ediyoruz."

Dikiz aynasını kontrol ederken nabzım atıyor. "?"

"Renkli camlı donanma cipi." Gabriel şerit değiştirir ve hızlanır.

Aracın hareketi taklit edişini izliyorum.

Keskin bir küfürle telefonunu kapıyor ve kulağına götürmeden önce bir numara çeviriyor. "Kuyruğumuz var." Plaka numarasını okur ve aramayı sonlandırır.

"Farley?"

"Evet. Yoldalar." Başını sallıyor, öfke yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Onu dinlemeliydim. Onu dinlemeliydim."

Lincoln ve bir takım adam. Erken olduğunu ve sadece on iki dakikalık bir olduğunu düşündüm. Düzgün düşünemiyordum." Çenesi gerildi, gözleri tekrar aynaya . "En azından geri çekiliyorlar."

"FBI MI?"

"Hükümet plakasına benzemiyor ama umarım öyledir."

Çünkü eğer o değilse, muhtemelen tanışmak istemediğimiz biridir. Gabriel sabah trafiğinde dolanırken kalbim göğsüme çarpıyor ve ben aynadan gölgemizi izliyorum.

Birkaç dakika sonra Gabriel'in telefonu çalar. Bir anda "evet" diyerek cevaplıyor, ancak bir dakika sonra telefonu kapatıyor, yüzü taş kesilmiş. "Emniyet kemerin takılı mı?"

"Tabii ki."

Arabaya gaz verdiğinde motor kükrüyor ve kilometre sayacı tırmanıyor.

Yolda hız limitinin iki katına çıkarak yarışırken ellerim yumruk olmuş, Gabriel insanların önünü keserken öfkeli korna sesleri duyuyorum. Son anda sert bir sağa dönüş yapıyor. Dönerken tekerlekler gıcırıyor ve sonra beyaz alçı bungalovlar ve palmiye ağaçlarıyla dolu sakın bir yerleşim sokağından aşağı uçuyoruz. Bu kadar erken saatte çok az insan dışarıda, bu da küçük bir nimet. "Onları kaybettik mi?" Panik içinde soruyorum, sırayla kontrol ediyorum

yan dikiz aynasına ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Sanırım kaybettik-"

SUV arkamızdaki köşeden hızla dönerek rahatlama zerreciğini ezdi.

Gabriel kavşağa doğru hızla ilerliyor. Sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkanlar ve köpekleri telaşlı yüzlerle kaldırımdan uzaklaşıyor.

"Kim onlar?"

"Ya Puff'in adamları, ki bundan şüpheliyim çünkü beni kovalayacak cesaretleri yok, ya babamın hâlâ cebinde tuttuğu adamlar ya da Navarro'nun adamları."

Bir çete, hoşnutsuz bir suç patronu ya da bir kartel. *Harika.*

Araba akışının seyrek ama düzenli olduğu daha işlek bir caddeyle kesişen bir kavşağa yaklaşıyoruz. Gabriel yavaşlamıyor. Bir kamyonetle çarpışmaktan kaçınmak için savrulup birleşirken çılgınlığımı bastırıyorum.

Gabriel sadece kullanamayacağı bir araba alan zengin bir pislik değil. Trafikte tecrübeli bir yarış arabası sürücüsü gibi manevra yapıyor. Yine de, bir arabanın şerit değiştirerek kaza yapmasının yeterli olduğunu bildiğim için soğuk terler döküyorum.

"Bekle!"

Keskin bir sola dönüş yapmak için karşıdan gelen trafiğin iki şeridini keserken bir ciyaklama sesi çıkarıyorum ve kendimi destekliyorum. Scottsdale'in belediye binasının aksi yönünde, kalabalık caddelerden uzakta, henüz güne başlamamış küçük ofislerden oluşan sessiz bir ticari alana doğru ilerliyoruz. Dağ solumuzda beliriyor.

Gabriel'in telefonu çalar. Açıyor ve bağılıyor, "Neredesin lan sen?"

"Yavaşlarsanız dört dakika kaldı!" Hoparlörden Farley'in boğuk cevabı geliyor.

Görüşmeyi bitirir, gözleri dikiz aynasındadır. Uzun uzun baktıktan sonra ayağını gazdan çeker ve motor gürleyen bir mırıltıya geri döner.

"Ne istiyorlar?"

"Fark etmez. Anlamıyorlar," diyor, sesi eskiden beni korkutan o sert ve soğuk tona bürünüyor. "Sanırım onları kaybettik. Onları hiçbir yerde göremiyorum." Gabriel frene basıyor ve Lamborghini gıcırdayarak duruyor.

Emniyet kemerim göğsümü sıkıca sarıyor.

Kaputun sadece birkaç metre ötesinde, karşı sokaktan gelen beyaz Suburban şeritleri kapatıyor.

Gabriel vakit kaybetmeden arabayı geri vitesine takar ve gaza basar.

Ancak arkadan iki cip daha gelip bizi sıkıştırınca tekrar frene basıyor. "Bu bir pusu," diyor fazla sakin bir şekilde ve koltuğunun altından bir tabanca çıkarıyor.

Suburban'dan siyah giysili dört adam çıkar, hepsi de silah taşımaktadır.

Bir sıra silah ön camımıza nişan aldı. "Arabadan çıkın!" İçlerinden biri bağılıyor.

Gabriel hesapçı gözlerle durumu inceliyor. "Farley her an burada olabilir."

Yan camdaki hareket gözüme çarpıyor. Diğer araçlardan çıkan silahlı adamlar etrafımızı sarıyor. "Gabriel-"

"Biliyorum. Onları görüyorum. Sadece olduğun yerde kal."

"Arabadan çık!" Adam tekrar bağıırır. Silahının ucunu aşağı doğru indiriyor ve Lamborghini'nin kaputuna bir el ateş ediyor. Bu bir uyarı atışı.

Gabriel öfkeyle tıslar.

Bir adam pencereme yanaşıyor ve silahının namlusuyla cama vuruyor. Şakağımdan birkaç santim uzakta. Zaten hızlı atan kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Son şansın! Arabadan çık yoksa kız ölür!"

Gabriel'in çenesi gerilir. "Beni dikkatle dinle. Onlar beni istiyor, seni değil." "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne derlerse yap ve tek kelime etme. Karşılık vermeyin. Anladın mı?"

Korkuma karşı yutkunuyorum. Soruma cevap vermedi. "Evet."

Yavaşça silahını ön panelin üzerine koyar ve ellerini göstererek kapı kilitlerine vurur.

Sonraki birkaç dakika, Gabriel ve ben arabasının önünde diz çökmüş, yedi silahın namluları üzerimize çevrilmiş ve kaçacak hiçbir yerimiz yokken, bağırışlar ve güçlü ellerin korkunç bir bulanıklığı içinde geçiyor.

Suburban'ın arka koltuğundan, haşhaş rengi şık bir takım elbise giymiş kıvrımlı bir kadın çıkıyor. Şık saç rengiyle uyumlu simsiyah topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırdıyor ve kendinden emin adımlarla bize doğru yaklaşıyor. Genç, tahminimce yirmili yaşlarının sonlarında, güzel ve en ufak bir endişe belirtisi göstermiyor. "Gabriel Easton," diye mırıldanıyor, aksanıyla adındaki sesli harfleri melodik bir parıltıyla uzatıyor. "Duyduğuma göre babama ulaşmaya çalışıyormuşsun."

"Baban." Gabriel yavaşça nefes veriyor. "Sen Ava Navarro olmalısın."

Bu ismi daha önce de duydum, dün gece. Vlad'ın öldürmelerini istediği kız bu. Çocuk olduğunu sanmıştım. Masum olduğunu.

"Neden onunla görüşmek istiyorsun?"

Gabriel yumuşak bir sesle, "Bu onunla benim aramda," diye cevap veriyor.

Dudakları sanki ekşi bir şey tatmış gibi bükülüyor. Kömür karası gözlerinde bir meydan okuma parıldıyor. "Yanlış cevap. Doğru cevabı vermek için üç saniyen var." Adamlardan birine başıyla işaret ediyor ve adam bana doğru yaklaşarak kalçasından kavisli bir bıçak çıkarıyor.

Mesanem patlamakla tehdit ediyor.

"Bir-" diye başlıyor, sesi sert ve tavizsiz. Gabriel'in çenesi gerilir.

"Kardeşim ve ben ateşkes istiyoruz."

Duraksıyor. "Peki Vlad Easton ateşkes istiyor mu?"

"Hayır. Seni öldürmemizi istiyor."

"Ne tesadüf. Babamın seni öldürmek için planları var."

"Eğer bunu , söz veriyorum, bu dünyada Caleb'dan saklanabileceğin tek bir yer bile olmayacak."

"Sanırım göreceğiz." Parmaklarını şıklatır.

Yanımda donuk bir gümbürtü duyuyorum. Gabriel öne doğru yere düşerken çenem dehşetle düşüyor, boğazımda bir çığlık fokurduyor ama kaçamıyor. Arkasındaki adam silahını ters tutuyor. Onu vurmadılar, diyorum kendi kendime. Sadece bayıltmışlar. Hâlâ hayatta. Şimdilik.

"Ayağa kalk." İki adam Gabriel'i yerden kaldırıp cipe doğru sürüklerken biri sırtıma vuruyor, topallayan bacakları arkasındaki yolda sürükleniyor.

Başka seçeneğim olmadığı için -Gabriel'in yanından ayrılacağımdan değil- beni arka koltuğa götürmelerine izin verdim.

GABRIEL

Göz kapaklarım açıldığında ilk algıladığım ses tavan vantilatörünün hızlı vızıltısı oluyor. Başım zonkluyor. Kafatasımı kim deldiyse buna pişman olacak-

Merhamet.

Hızla oturur pozisyona geçiyorum, ancak midem bulanıyor ve öne doğru sendeliyorum. Kusmamak için birkaç derin nefes alıyorum ve sayvanlı yatağı ve lüks yatak odasını incelemek için birkaç dakika ayırıyorum. Her neredeysem, en azından kirli bir hücre değil.

Alçak bir mırıltı kafamı soluma, bir adamın durduğu kapıya çeviriyor, kulağına telefon dayamış, boştaki elinde bir silah. Arabadan indiğimizde arkamda duran ve muhtemelen beni yumruklayan sik kafalı bu.

"Kız arkadaşım nerede?" Mırıldanıyorum, bayıldıktan sonra sesim hâlâ titrek. Karım olması gereken kız arkadaşım. Bu lanet palyaçolar olmasaydı şimdiye kadar evlenmiş olurduk.

Telefon görüşmesini bir "Si" ile bitirir ve kapıyı açar. "Beni takip edin."

Kendimi ayağa kaldırıyorum, avuç içimi buruşuk gömleğimin üzerinde düzeltmek için duraklıyorum, aslında yeni doğmuş bir tay gibi tökezlemeden önce titreyen bacaklarımı çelikleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Gel," diye işaret ediyor ve silahını sallayarak bana yol gösteriyor.

"Evet, evet." Talimatlarını takip ederek pencerelerle kaplı uzun bir koridora çıktım. Camın arkasından her yöne uzanan tepeler ve yeşil bir manzara görünüyor. Arizona değil. "Birlikte olduğum kadın nerede?" Tekrar soruyorum.

Korumam arkamdan geliyor. "Sorun yaratmazsan onu tekrar görürsün. Sorun çıkarırsan onu tekrar görürsün ama bu hoş koşullar altında olmaz."

Eğer ona dokunursan, ölümün yavaş ve acı verici olur. Onu tehdit etme isteğimi bastırıyorum -o sadece bir uşak- ve bunun yerine çevreme odaklanıyorum. İçinde bulunduğum ev, kum rengi travertenlerden yapılmış modern ve ferah bir yer.

taş ve bej duvarlar. Sanırım Güney Kaliforniya'da, Meksika sınırına yakın bir yerde.

Beni ferforje korkulukları olan özenli bir çift merdivenin bir tarafından aşağıya ve bir köşeye götürüyor. Silahlı bir adam bir dizi çift kapıyı açıyor ve elleri silahında hazır bir şekilde kenara kayıyor.

İçeride maun kitap raflarıyla kaplı ve büyük, geniş yapraklı bitkilerle süslenmiş etkileyici bir ofis buluyorum. Ve Ava Navarro, bir masanın kenarına , kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, sanki bir iş dergisi kapağı için poz veriyormuş gibi şık ve düzgün.

"Gabriel Easton," diye tekrar anons etti, adım onun dilinde daha çok "Gabrielle" gibi geliyordu.

"Eğer ona zarar verirsen, sevdiğin herkes ölür." Uyarı hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi ve o anda bunu gerçekten söyledim.

Belki de babamdan o kadar da farklı değilimdir.

"Bizi yalnız bırakın" diye emretmeden önce uzun bir süre beni inceliyor. "Ama Ava," diye söze başlıyor beni buraya getiren adam.

"Sorun yok Tony. Bana el kaldıracak kadar aptal değil," diyor ona, ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kapı arkamdan kapandı.

"Ünün senden önce geliyor." Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor, kemerimin hemen altında durduktan sonra tekrar yukarı kayıyor, dudaklarına bilmiş bir gülümseme değişiyor. "Vlad Easton'ın oğulları hakkında çok şey duydum; kadınları, hızlı arabaları ve az sorumluluk almayı seven güzel adamlar. Gece kulübünüzle para aklamak dışında sizi imparatorluğundan uzak tutmuş."

"İki saniyelik bir araştırma yapmışsın. Aferin sana" diye .

Masadan kayarak kalkıyor ve her adımda düzgün kalçaları sallanarak masanın etrafında yavaşça yürümeye başlıyor. "Söylesene, hakkımda ne duydun acaba?"

Sırıltma sırası bende. "Dürüst olmak gerekirse pek değil. Baban için çalıştığını bile bilmiyordum." Luiz'in iki çocuğu olduğunu duymuştum. En büyüğü

-Bir oğlu yıllar önce kartel savaşlarından birinde Eduardo tarafından öldürüldü ve onu genç bir kızla baş başa bıraktı.

O artık ergen değil.

İtiraf etmeliyim ki Ava Navarro keskin elmacık kemikleri, köşeli çenesi ve tek bir düşünceyle bir siki sertleştirebilecek kıvrımlarıyla çarpıcı bir kadın ve eğer Mercy hayatımda olmasaydı, tam da bir saat içinde bir masanın üzerine eğilmeyi hedefleyeceğim türden bir kadın.

Ama tek yapmak istediğim ellerimi boynuna dolamak ve bana kalbimi geri verene kadar yavaşça canını sıkmak.

"Evet, babam da tam olarak böyle kalmasını isterdi." Ses tonu acı. "Örgüt içinde yıllarımı geçirdim, kuralları öğrendim ve erkeklerin saygısını kazandım. Ama ben bir kadını ve onun kızını ve o sadece benim yüce hırslarımı eğlendiriyor, bunu biliyorum. Artık yaşlandığı ve bu işin geleceğine baktığı için her şeyi sağ koluna emanet ediyor."

"Mateo Estrada."

"Evet, dün telefonda konuştuğunuz adam, babamla bir ateşkes görüşmesi yapmak istiyordu."

"Demek onu neden görmek istediğimi biliyordun."

"Nedenini henüz bilmesem de elbette biliyordum. Tıpkı ne babamın ne de Mateo'nun Easton örgütleriyle herhangi bir ateşkes yapmakla ilgilenmediklerini bildiğim gibi." Masanın etrafında dönüyor. "Camillo Perri ve oğullarından daha zorlu olanları uygun bir şekilde gönderildi. Bu arada, bizim gibi görünmesini sağlamanız çok akıllıca. Peter Easton ve oğulları ortadan kayboldu ve söylentilere göre bulunamayacaklar. Ve hapishanedeki bağlantılarım bana insanların Vlad Easton'ın buruşuk şahdamarına bir bıçak saplamak için sıraya girdiğini söylüyor. Peki, aileniz tüm güneybatı bölgesini kapsamlı bir güç gösterisiyle ele geçirmelerini bu kadar kolaylaştırmışken, babam neden iki önemli imparatorluğu ele geçirmek için pazarlık yapsın?"

"Bu şekilde daha az kan ve kargaşa mı? Çatışma yok mu?"

"Görünüşe göre iki saniyelik araştırmanızı yapmamışsınız. Yapmış olsaydınız, babamın kan ve kargaşayı sevdiğini ve çatışmadan beslendiğini bilirdiniz." Pencerenin önünde durup dışarı bakıyor. "Bu sevgisi kardeşimi öldürdü ve annemin kalbini zayıflattı, ta ki o da ölene kadar." Sesinde kederli bir nitelik, süregelen bir hüznün var.

Ve sanırım bu konuşmanın nereye gittiğini anlamaya başlıyorum. "Baban beni buraya getirdiğini biliyor mu?"

Bana doğru yürürken adımları ölçülü. "Babam seni buraya getirdiğimi bilseydi, sen ve güzel kadının çoktan ölmüş olurdunuz." Önümde duruyor ve elini kaldırdığında burun deliklerim hoş bir yasemin ve süet karışımıyla doluyor. Parmağı kafatasımın arkasını dürtüyor.

Dokunuşunun verdiği acıyla irkiliyorum ve başımı başka yöne çeviriyorum.

Geri çektiğinde işaret parmağı parlak kanla kaplanmıştı. Gözlerini kırıştırıyor ama bu görüntüden başka türlü rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Söyle bana, hangi terimler

Bu ateşkes için babama ne teklif edecektiniz?"

Bu bir kumar ama içgüdülerim durumu doğru okuduğumu söylüyor. "Ona hepsini almasını söyleyecektik."

Gözleri parlıyor. "Hepsi mi?"

"Bizim bölgemiz, Perri bölgesi, . istemiyoruz."

Dudakları bir an için aralandı ve gülme isteğimle savaştım. Bunu beklemiyordu. "Aile işini *hiç* istemiyor musun?"

"Hayır. Tamamen yasal işler yapmak istiyoruz. Gayrimenkul, kulüpler, muhtemelen bir kumarhane."

Gözlerindeki bir başka ilgi parıltısı ona ihanet ediyor. Bu bombayı düşünürken boğazı sert bir yutkunmayla sarsılıyor. "Ama Vlad buna asla izin vermezdi."

"Hayır. İşte bu yüzden babamın ölmesi gerekiyor."

Ava'nın yüzünde bir gülümseme beliriyor, önce yavaşça, sonra bembeyaz dişlerini gösteren güzel, geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Ne tesadüf. Benimki de öyle."

MERHAMET

Beni son bir saatimi geçirdiğim yatak odasına götüren zayıf adam, şimdi de evin ana katına çıkan döner merdivenlerden aşağıya doğru yönlendiriyor. Silahı kılıfında ve adımları yavaş ama ben aptal değilim. Koşarsam fazla uzağa gidemem. Bu yamaçtaki malikanenin dışını helikopterden gördüm. Etrafında silahlı adamlar dolaşıyor. Ayrıca Gabriel'e bana ne derlerse yapacağıma dair söz verdim ve şu anda bana yürümemi söylüyorlar.

Sesimi sabitlemek için boğazımı temizliyorum. "Gabriel nerede?" Onu götürdüler, hâlâ bilinci yerinde değildi ve başının arkasındaki bir yaradan kan akıyordu. "Lütfen bana iyi olup olmadığını söyleyin?" Onu öyle görmek -aciz ve savunmasız- göğsümü burktu.

Adam avucunu kaldırarak açık bir kapıya doğru işaret ediyor.

En azından Bane'in yaptığı gibi beni hırpalamadılar. Nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar. Sanırım bunun sebebi onlara güç kullanmaları için bir sebep vermemiş olmam.

Yavaşça içeri giriyorum.

"Gabriel!" Bir rahatlama çığlığı attım ve kanepede oturduğu yere doğru koştum, genç bir adam arkasında gezinirken başı öne eğikti, parmakları yarayı dikmek için yetenekli bir hassasiyetle çalışıyordu. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Un momento por favor." Doktor son bir iplik çeker ve sonra kanlı gazlı bezleri ve aletlerini toplamak için uzaklaşır. Birkaç dakika içinde gitmiş olur.

Gabriel yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen iyi misin? Sana zarar vermediler mi?" Sesi boğuk, gözleri panik ve rahatlama karışımı bir hisle dolu.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

İç çekerek göğsünü kabartıyor. "Beş dikiş ve muhtemelen bir beyin sarsıntısı. Bunların hepsi tamamen gereksizdi. Arabamın motoruna isabet eden kurşun da öyle." Keskin gözleri odanın diğer tarafına kaydı.

Bakışları takip ediyorum ve Ava Navarro'yu masanın arkasındaki sandalyede otururken buluyorum, başı eğik, çenesi havaya kalkmış bir elin üzerinde. Gabriel'e ulaşmaya odaklandığım için içeri girdiğimde onu fark etmemiştim.

Zeki kara gözleriyle bizi inceliyor. Bu bakışlarda gerçek bir merak var. Bizimle ilgili onu bu kadar ilgilendiren şey ne? Ve korkmalı mıyım? Gabriel'in tavrındaki hiçbir şey bir cevaba işaret etmiyor.

Ondan korkuyorum, o kadarını biliyorum.

Bir süre sonra umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Hedeflerimizin bu kadar mükemmel bir şekilde örtüşeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Bunu göreceğiz." Gabriel beni yanındaki kanepeye çekiyor ve koruyucu kolunu omuzlarıma doluyor.

Ava'nın telefonu çaldığında onun yanına çöküyorum. Telefonu kapatmadan önce İspanyolca birkaç kelime mırıldanarak cevap veriyor. "Kardeşin birazdan burada olacak." Gözleri beklentiyle parlıyor. "Merrick ve Vince Perri onunla birlikte."

Gabriel'den sadece benim duyabileceğim, zar zor duyulabilen bir iç çekiş kaçıyor. "Onlara burada neden ihtiyacın var?" Ses tonu soğuk ve taş gibi. Ona güvenmiyor.

Bir omuz silkme daha. "Eğer dediğiniz gibiyse ve ikisi de bana bölgeyle ilgili meydan okumayacaksa, o zaman bunu kendilerinden duymak isterim."

"*Ya da* hepimizi aynı anda infaz etmeyi planlıyorsunuz."

Midem sıkışıyor. Korkuyor, öyle. Ne de olsa bu kadının babası Gabriel ve Caleb'in ölmesini istiyor. Kendisi söyledi.

Dirseklerini masaya dayıyor ve tırnaklarını inceliyor. Parlak kırmızı ojesi takım elbisesine uyuyor. "Şimdi neden doktoruma seni idam etmek için dikiş attırayım ki? Hem de kendi özel mülkümde."

"Bilmiyorum. Sen bir Navarro'sun. Bazı şeyler duydum."

"Ve sen bir Easton'sın. Ben de bazı şeyler duydum. Her duyduğumuza inanmalı mıyız?" diye karşılık veriyor, sesinde bir miktar kızgınlık var.

Birbirlerine sert bakışlarla bakarlar.

Gabriel, peşimize düşen ve silah zoruyla bizi arabamızdan indiren bu kadın hakkında ne düşünüyor?

Aynı hızla, geniş bir gülümsemeyle kötü ruh halinden kurtulmuş gibi görünüyor. "Kabalığım için özür dilerim. Siz ikiniz aç olmalısınız. Aşçım mutfakta çok meşguldü. Bakalım bize yemek için ne hazırlayabilecek." Bir telefona uzanıp arıyor ve dikkatini bir an için bizden uzaklaştırıyor.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Fısıldıyorum.

Gabriel elini dizimin üzerinde gezdiriyor. "Temecula, California yakınlarındayız. Sınırdan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta."

Ava'ya bir bakış fırlatıyorum. "Endişelenmemize gerek var mı?"

Odanın karşısındaki kadına bakıyor. "O ve babası aynı fikirde değiller."

"Yani, senin ölmeni istemiyor mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ve eğer haklıysam, bizim için pek çok sorunu çözebilir."

"Ya yanıyorsan?"

"O zaman zehirli bir yılanla yatağa giriyoruz." Bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Ama yine de bizim yararımıza olabilir."

Telefon görüşmesini sonlandırırken bir helikopterin sesi yaklaşıyor. "Mutfak bizim için özel bir şeyler hazırlıyor. Umarım iştahınızı da yanınızda getirmişsinizdir."

Gabriel homurdanıyor. "Aslında sanırım benimkini Arizona'da kaldırımda bırakmıştım."

Gözlerini deviriyor ve İspanyolca küfrediyor, sonra bana bakıyor. "Yakın zamanda bunun peşini bırakmayacak, değil mi?"

"Muhtemelen değil." Ben de değilim.

Cevabım komikmiş gibi gülüyor. Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor, ipeksi allık rengi etek ucu artık kir ve tozdan kararmış. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Sabahın köründe bu kadar güzel görünerek nereye gidiyordunuz?"

"Avukatımla bir görüşmem vardı," diyor Gabriel hiç atlamadan yendi.

Evleniyorduk. Evlenmeliyiz. Gabriel benim Kocası. Ancak bu kadına gereğinden bilgi vermediği de açıktır.

Bakımlı kaşları havaya kalkıyor ve bu muğlak cevabı yutmadığını biliyorum. "Peki, umarım tüm bunları çözdükten sonra *toplantınızı* yeniden planlayabilirsiniz."

Kapı açılmadan ve Caleb içeri girmeden hemen önce kapı çalınır. Patlak gözleri, külotu ve ipek bornozu gitmiştir. Yakalı bir gömlek ve elbise pantolonu giymiştir ve kravat hariç, iş için Empire'a giderken olduğu kadar şık görünmektedir. Merrick ve Vince onun arkasında yürüyor -

Hepsi de sanki ölümcül bir düşmanla karşı karşıya değillermiş gibi sakin, soğukkanlı ve kibirliler.

Caleb bizi kanepede otururken gördüğünde omuzları gözle görülür şekilde çöküyor. "Merhaba, benim adım Ava Navarro." Onları selamlamak için ayağa kalktı.

omuzlarını geriye attı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Caleb'in mavi gözleri vücudunda geziniyor ve ben takdir dolu bir parıltı yakalıyorum. -Aklından ne tür iğrenç düşüncelerin geçtiğini tahmin etmek zor değil ama kızla tekrar karşılaştığında bakışlarında sinir bozucu ve ölümcül bir şey var. "Gabe?"

"Her şey yolunda."

Odanın geri kalanını ve kendilerini odanın çevresine yerleştirmiş olan silahlı iki adamı gözden geçirir. Silah kılıfı boş, Merrick ve Vince'inkiler de öyle. Hiç şaşırtıcı değil. Caleb'in en son silahlı olduğu ve düşmanlarıyla aynı odada bulunduğu zaman olanları düşünürsek, muhtemelen en iyisi de buydu.

"*Lütfen*. Oturun." Masanın önündeki bir sıra sandalyeyi işaret .

Caleb bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce onları süzüyor. "Sanırım şimdilik ayakta duracağım. Bacaklarımı esneteceğim. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Pekâlâ." Ava'nın emredici sesi sandalyesine geri yerleşirken değişmiyor. "Gabriel ve ben ortak ilgi alanlarımızı tartışıyorduk."

"Peki bunlar tam olarak ne olabilir?"

"Senin işle tüm bağlarını koparma arzun ve benim senin bölgelerini ele geçirme arzum."

Üç adam da yüzlerindeki sert ifadeyi korumak için verdikleri savaşı kaybederler.

"Babanın arzusunu kastetmiyor musun?" Merrick ona iğrenç bir gülümseme sunar.

Gözlerini en genç Perri'ye dikti. "Elbette babamın da sizin topraklarınızda gözü var, bunu artık çok iyi biliyorsunuz. Ancak ben ondan bağımsız ve daha profesyonel bir şekilde çalışmayı tercih ederim."

"Bunun olmasının tek bir yolu var," diyor Vince, ses tonunda biraz merak var.

"Evet beyler, var. Ve şu anda bu konuyla ilgileniyorum. *Çok* yakında çözülecek." Tatlı tatlı gülümsüyor.

dank etti. Ava Navarro babasını öldürtecek. Gabriel haklı, o bir engerek.

Adamlar onay için Gabriel'e bakmadan önce bakışır. O da cevap olarak omuz silkiyor. Bağlayıcı olmayan bir cevap.

"Bakın, hepimiz biliyoruz ki sizinle pazarlık yapmama *gerek yok*. Bu arazideki herkes bana sadık çünkü ben onların hayatına babamın vermediği değeri veriyorum. Vlad Easton'ın yok ettiği depo birçoğundan sadece biri. Düzenli bir ürün akışım var. Bunları sizin bölgelerinizde dağıtacağım ve er ya da geç alıcılarınız benden satın alacak. Başka seçenekleri olmayacak." Kapının yanındaki adama doğru tembel bir el salladı. "Tony'ye seni durduğun yerde vurmasını emredebilirim. Bunu yapmaya hiç niyetim yok."

Merrick duruşunu değiştirir ve silahlı adamlar sanki onun ani saldırısına hazırlanıyormuş gibi silahlarını bir kademe yükseltirler. Yüzünde bilmiş ve kibirli bir gülümseme beliriyor. "Peki o zaman *neyle* ilgileniyorsun?"

Ava'nın gözleri Caleb'in onu süzdüğü kadar pervasızca adamın kaslı vücudunda geziniyor. "Ağlarınız ve benimki arasında barışçıl bir geçiş için pazarlık yapmanıza yardım edeceğim. Sizin alıcılarınız benim alıcılarım olacak, sizin bayileriniz benim ürünümü taşıyacak."

"Baban Mamba'yı şenlikli bir domuza dönüştürdükten sonra bu biraz zor olacak," diyor Vince kuru bir sesle.

"O ailelere bu vahşet için tazminat ödenecek. Size söz veriyorum."

Caleb sessizce konuşmaları dinledikten sonra, "Sana güvenmiyorum," diye açıkladı. "Ve ben güvenmediğim insanlarla anlaşma yapmam."

Ava sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir yandan kalemiyle oynarken bir yandan da ona bakıyor. "Bugün Eduardo Velez'den bir sevkiyatınız var."

"Demek Ivan konuştu," diye mırıldanıyor Gabriel yanından, kimseye belli etmeden.

"Duyduğuma göre adamın kanatları yanan bir bülbül gibi ötüyormuş. Ve şimdi babamın adamları teslimatı pusuya düşürmeye ve orada kim varsa katletmeye hazırlanıyor."

Caleb ve Gabriel birbirlerine sözsüz bir bakış atarlar; babalarına karşı çıkmakta haklıdırlar.

"Ve yaklaşık bir hafta önce Vic Easton'ın operatör aracılığıyla babamla temasa geçtiğini biliyor muydunuz? Ailesi için, *sizin* ailenizi içermeyen bir iş anlaşması yapmaya çalışıyordu. Babamın ilgisini çekmiş tabii ki, o da telefona cevap vermiş."

O gün barakada, zincirlere asılı haldeyken yaşadığım bir anı zihnimde canlanıyor. Vic, güneşin batışından ve hiç kimsenin

ne istediğini. Sadece Vlad için değil, Gabriel ve Caleb için de bir ceza.

Caleb, Ava'nın masasının karşısındaki sandalyeye oturuyor. "Lütfen, bize daha fazlasını anlat."

Merrick ve Vince yelpaze gibi açılıyor ama ayakta kalıp olanları izliyorlar. Ya da belki de bu onların silahlı adamlara yaklaşmak için gizli bir girişimidir.

Kurşunların her an uçuşmaya başlayabileceği korkusuyla gerginlik omurgamdan aşağı kayıyor.

"Vic, Eduardo yerine bizden mal almak için babamla bir anlaşma yapmak istedi. Bunun karşılığında ikiniz ve babanızın en değerli askerleri hakkında her türlü bilgiyi teklif etti. Babamın onurlu bir adam olduğunu düşünerek aptallık etti elbette. Easton'la çalışmak gibi *bir* niyeti yok ama bu bilgiyi kendi çıkarı için kullandı."

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyor Gabriel nefesinin altında.

"Vic, Mike'ın işimiz için ne kadar önemli olduğunu ve Ivan ile JJ'nin asla onun için çalışmayacağını biliyordu." Caleb, Ava'nın masasından küçük bir küp alıyor ve ağırlığını avucunda test ediyor. "Bunu bize neden anlatıyorsun?"

"Arkadaşlar böyle yapar. Birbirlerine yardım ederler. Örneğin, eminim bugün üç milyon dolar kaybetmek ve bunun için Eduardo'ya borçlanmak istemezsiniz. O babamdan bile daha acımasız ve bu çok zor."

Caleb ve Gabriel ikinci kez bakışırlar. Söylenmemiş bir soru sorulur ve yanıtlanır.

"Düşüş için bir acil durum planımız var." Gabriel bir sonraki sözlerini düşünmek istercesine duraklar. "Eğer o mürettebat içinde size sadık biri varsa, onlara bu gece için başka bir görev bulmanızı öneririm. Elbette gizlice."

Başını eğiyor. "Gördün mü? Arkadaşlar birbirine yardım eder."

Merakım beni bunaltıyor. Gabriel'in ne planladığını sorma dürtüsüne karşı dilimi ısırarak zorundayım. Burada neler olduğunu anlamıyorum ve bu, karanlıkta kalmamın en iyisi olduğu zamanlardan biri olabilir.

Caleb bir kağıt ağırlığı olan küpü yere bırakır ve koltuğuna yerleşir, kalçaları yayılır, parmakları önünde dikilir. "Arkadaşım olmak istiyorsan, kulüp müdürümüzü kimin öldürdüğünü bize söyleyeceksin." Sesinde tehlikeli bir tını var.

"Bu Mateo olmalı, babamın sağ kolu." Öne doğru eğildi. "Ve seninle *çok iyi* bir arkadaş olmak istediğim için, onun sana teslim edilmesini ayarladım."

"Şimdi mi...." Caleb ona yeni bir ilgiyle bakarken başını eğiyor. "Luiz onun ölümü için bizi suçlayacak."

"Yapardı, evet. Ve eğer fırsat verilirse peşinize adam takar." Tırnağını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek adamın dikkatini geniş göğüs dekoltesine çekiyor. "Neyse ki senin için, ona bu şans verilmeyecek. Bir saat içinde ölmüş olacak."

Caleb'in kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Bunu yapabileceğinden o kadar eminsin ki kapalı."

"Ben Tabii ki o benim Baba ve Mateo olur asla şüpheli benim ve eminim ki benim için çalışan yetkin adamlarım var." "Sabah silah zoruyla kaçırma, öğle yemeğinde babana suikast.

Meşgul olmanız dışında ne diyebilirim ki?"

"Bu planlar düşündüğünüzden çok daha uzun süredir yürürlükte. Ama hayır, genel olarak zaman kaybetmem." Ava'nın koyu renk gözleri Caleb'in yüzünde geziniyor, ağzını oyuyor. "İstediğim bir şeyi gördüğümde değil."

Bu kadın hiç utangaç değil. Sanırım bu geleceğin uyuşturucu için bir gereklilik. Eğer bu gerçek olmasaydı, Caleb'la birbirleri için mükemmel olacaklarını söyledim. Ama o soğukkanlı bir katil. Tüm bu adamların toplamından daha tehlikeli olabilir.

Caleb'in ağzının kenarı seğiriyor. "O zaman geriye sadece babamız kalıyor. O biraz sorunlu."

"Vlad Easton babamın cinayetinden dolayı mahkûm edilecek ve ben de intikam olarak onun ölümünü talep edeceğim. O hapishanede etrafındaki koruma halkasını kaldırma nezaketini gösterirseniz, ona daha kolay ulaşabilirim."

"Çalışmalar çoktan başladı."

"O zaman geceyi çıkaramaz." Baştan çıkarıcı bir gülümseme sunuyor.

Uzun bir süre onu inceliyor. "Aslında, bu gerçekleşmeden önce onu son bir kez görebilsek minnettar oluruz."

Gözlerinde şakacı bir ifade beliriyor. "*Ne kadar* minnettar?"

Sonunda Caleb'in dudaklarında gerçek bir gülümseme beliriyor ve o şeytani gamzeler ortaya çıkıyor. "Tarif etmemi mi istersin, yoksa sana göstereyim mi?"

Aman Tanrım. "Neden kendimi bir tür çarpık ön sevişme izliyormuş gibi hissediyorum?" Gabriel'in kulağına tısladım.

Homurdanıyor. "Çünkü öylesin." Ama vücudunun benimkinin yanında nasıl sarktığını kaçırmıyorum. Rahatlamış görünüyor.

Gabriel ve Caleb'in başından beri istediği de buydu - Vlad'ı Fulcort'ta ortadan kaldıracak biri. Aslında Perris'in bu konuda yardımcı olması gerekiyordu ama Vegas'ta her şey cehenneme döndü. Ve şimdi buradayız, herkesin ihtiyacına uyan bir çözümle.

Benimki bile, itiraf edeyim, çünkü babamın içeride güvende olması için Vlad Easton'ın ölmesi gerekiyor.

Bir telefon çalıyor. Ava ve Caleb yakalandıkları samimi trans halinden kurtulmuş gibi görünüyorlar ve sandalyelerinde daha dik duruyorlar.

Arayan kişiyle İspanyolca konuşarak cevap veriyor. Görüşme sadece birkaç saniye sürüyor, ancak görüşmeyi sonlandırdığında zeytin rengi teni solmuş.

"Bir sorun mu var?" Gabriel sorar.

"Hayır. Hiçbir sorun yok. Her şey olması gerektiği gibi." Masasının köşesindeki çerçeveli bir resme uzanıyor, işaret parmağıyla camını okşuyor. "Bu iş bitti. Luiz Navarro artık ikinizin ailesi için de bir sorun olmayacak. Ya da benim için."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Caleb bize doğru bir bakış fırlatıyor, kaşları kalkıyor, şaşkınlıktan mı yoksa heyecandan mı, bilemiyorum.

Ava aniden ayağa kalkıyor ve tavrı daha da kasvetli bir hal alarak pencereye doğru yürüyor. "İzninizle, bu yeni dostluğu kutlamadan önce yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Lütfen evimde rahatınıza bakın. Bu sıcak günde havuzlar özellikle sıcaktır."

"Aslında yoğun bir programımız var. Sanırım şimdi yola çıkacağız.

."

"Israr ediyorum." Caleb'in inatçı bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyor.

"Burada

Bu anlaşmanın hala birçok hareketli parçası var. Bugün burada kal. Hem senin hem de benim güvenliğim için."

"En azından telefonlarımı geri alabilir miyim?" Gabriel eşit bir şekilde sorar. "Benim de yapmam gereken birkaç arama var."

Tony'ye doğru başını sallıyor.

"Peki ya silahlarımız?" Merrick ekliyor.

"İyi deneme." Ava'nın gözleri yine hiç alçakgönüllülük göstermeden onun üzerinde geziniyor. "O kadar iyi arkadaş değiliz... henüz." Göz kırpmıyor.

Gabriel ve ben patika yolda yürürken, aşağıdaki vadinin ve gözümün alabildiğine uzanan tepelerin panoramik manzarasını seyrederken, hepsi otomatik tüfeklerle donatılmış küçük muhafız ordusunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ava'nın malikânesi bir tepenin üzerinde bir saray ama etrafını çevreleyen istinat duvarı onu bir kale gibi hissettiriyor. Bu duvarların içinde çok az gölge sağlayan uzun bacaklı palmiye ağaçları, çeşitli şekil ve boyutlarda birbirine geçmiş havuzlar var; bir tanesinde bir yüzme bariyeri bulunurken, bir diğeri yapay bir mağara ve şelale ile yarı örtülü. Hem güneş altında hem de pavyonların altında korunaklı çeşitli rahat oyuklar geniş oturma alanları sağlamaktadır.

Caleb ve Perri kardeşleri son gördüğümde, helikopter pistinin yanındaki kapının ötesinde, Farley ile derin bir sohbet içindeydiler. Görünüşe göre Gabriel ve Caleb'in güvenlik görevlilerinden hiçbirinin içeri girmesine izin verilmemiş.

"Burada ne kadar kalmamız bekleniyor?" Yıkık dökük elbisemin yakasını çekiştiriyorum. Terim ipek kumaştan sıılsıklam olmuş. Tamamen giyinik halde suya dalmaya hazırım.

"Kendimizi *daha dostça* hissedene kadar mı?" Gabriel parmağıyla yeni dikişlerini sıyırmak için geriye uzanıyor.

Elini nazikçe uzaklaştırıyorum. "Acıyor mu?"

"Birkaç hapın düzeltemeyeceği bir şey değil." Alaycı bir sırıtişla elimi avucunun içine alıyor ve arkasını ağzına götürüyor. Dudakları tenime karşı sıcak ve esnek.

Bizi eve ve personelin özenle hazırlanmış bir yemek için beyaz örtüler ve süslemelerle donatılmış bir yemek masası hazırladığı taş kaplı terasa götüren bir patikadan aşağı dönüyoruz. Ava mutfaka bizim için yemek hazırlattığını söylemişti. Olayların silah zoruyla kaçırılmadan bu hale gelmesi çok tuhaf ve beni huzursuz etti.

"Onun hakkında ne biliyorsun? Ava hakkında yani."

"Bugün duyduklarımız dışında pek bir şey yok." Muhafızlara bakıyor. "Zeki görünüyor ve kesinlikle hırslı. Ama bu tür hırslar insanların ölümüne neden olur, özellikle de iş kaybını hissedecek olan Eduardo Velez'le karşı karşıya geldiklerinde."

Hissettiğim son şey Easton uyuşturucu tedarikçisine sempati duymak. Sadece bunun bize geri dönmesini istemiyorum. "Ona güveniyor musun?"

"Sadece iki kişiye güveniyorum: Caleb ve sen."

Bu açıklama göğsümü kabarttı. Bir zamanlar benim adım o listede yoktu. "Ama az önce yaptığın anlaşmaya sadık kalacağını düşünüyor musun?"

"Yakında öğreneceğiz. Ama yalan söylemeyeceğim, Navarro'dan kurtulmak bizim için şimdiden büyük bir sorunu çözdü. *Eğer gerçekten olduysa*. Saçmalıyor olabilir. Özel dedektifimin teyit etmesini bekliyorum."

"Bu gerçek." Yüzünün soluğu, resme uzanışı. Odadan çıkarken bir anlığına gözüme ilişti. Fotoğrafta, babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir beyefendiyle kol kolaydı.

Kendi babasını idam ettirdi. Ağzımdan çıkmadan önce o eleştirel kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Gabriel ve Caleb babalarına karşı açık bir sezon ilan ettiler. Farklı bir şey değil.

Ama Ava bunu suç dünyasıyla daha derin bir ilişki kurmak için yaptı, diye hatırlatıyorum kendime. Gabriel ve Caleb uzaklaşmak istiyor. Arada bir fark var.

Ve Vlad Easton kesinlikle geleni hak ediyor. Çarpık bir mantık ama kabul edebilirim.

Gabriel'in telefonu çalar. Çıkarıp cevap verir. "Evet?" Diğer hattaki kişiyi dinlerken mavi gözleri etrafı tarıyor - seslere bakılırsa bir kadın. "Evet, bu benim arabam, Özel Ajan Lewis."

Ağzım açık . "*Lewis seni neden arıyor!*" Tıslıyorum.

İşaret parmağını dudaklarıma dayayarak beni susturuyor.

"Bu sabah garaj yolumdan çalındığını duydum, ancak rapor etme şansım olmadı. Şehir dışındayım." Kaşları çatıldı. "*Motorumda bir mermi* olduğunu söylüyorsun. Tanrım, onu kim aldıysa tehlikeli insanlarla takılıyor olmalı."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Elbette Mercy'yi gördüm. Tam burada. Merhaba demek ister misin?" Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Neden başka birinden onun gibi davranmasını isteyeyim ki?" Telefonunu uzatırken gülümsüyor. Hafif bir ruh hali var. Artık güvende olduğuma ve babam da nispeten güvende olduğuna göre, FBI ajanıyla eğleniyor.

aldığımda midemde sinirler uçuşuyor. "Alo?" "Mercy Wheeler?" Tanıdık, yumuşak bir ses soruyor.

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde.

"Benim adım Özel Ajan Kennedy Lewis. Geçen Çarşamba gecesi meydana gelen uçak patlamasıyla ilgili bazı ayrıntıları teyit etmek için günlerdir size ulaşmaya çalışıyorum. Ne zaman yüz yüze konuşabiliriz?"

İlk kez konuşuyormuşuz gibi davranıyor. Gabriel'in dinlediğini ve ona diğer görüşmelerimizden bahsetmediğimi varsayıyor. Belki beni korumaya çalışıyor, belki de davasını korumaya çalışıyor.

Her iki şekilde de, bu oyunla işim bitti.

Cesaretimi topladım. "Evet, sizi iyi hatırlıyorum Ajan Lewis. Beni Vegas'taki spa'da köşeye sıkıştırmış ve Gabriel hakkında yalanlar söylemişsiniz. Sonra Cirque gösterisinde beni takip ettiniz ve işlemediğim suçlar için beni tutuklamakla tehdit ettiniz."

Birkaç saniyelik ölüm sessizliği kulağımı dolduruyor. Ve sonra, "Büyük bir hata yapıyorsun." Belki de.

Belki de o gün Fulcort'a adım beri yaptığım her seçim yanlıştı. Ama her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım? Farklı yapacağım tek şey, Gabriel'e bu kadından temas kurduğu anda bahsetmek olurdu.

"Şehre ne zaman döneceğimden henüz emin değilim ama Gabriel'in numarası sende var. Ne zaman görüşmek istediğinizi söyleyin, ben de avukatımın benimle gelmesini ayarlayayım. O zamana kadar havuz zamanımı kesiyorsun."

Telefonu ona geri verirken Gabriel bir homurtuyu bastırıyor, yüzüzlüğüme rağmen ellerim titriyor.

"Aradığınız ve güvenliğim için sürekli endişe duyduğunuz için teşekkür ederim. FBI tarafından hiç bu kadar korunduğumu hissetmemiştim. Kendinize iyi bakın." Telefonunu cebine koyduğunda kıkırdamaya başlamıştı. "Gerçekten de seni alt edebileceğini düşündü. Az önce onun bütün gününü mahvettin."

Kısa bir süre için beni Gabriel'e sırt çevirmeye ikna edebileceğini düşünmüştüm. Bu yapmadığıma memnun olduğum bir hataydı ve Gabriel'in bunu asla duymasına gerek yoktu. "Güzel."

Ateşli bakışları terli bedenimde geziniyor. "Şimdi, günümü güzelleştirmeye ne dersin?"

Ava'nın kartelinin yerleşkesinde, etrafımız silahlı adamlarla çevrili, Gabriel'in bir zamanlar gıcır gıcır olan beyaz gömleği kanla lekelenmiş halde, içinde bulunduğumuz duruma rağmen karnımda bir heyecan kıpırdanıyor. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Beni kendine doğru çekiyor, vücutlarımız aynı hizada. Aramızda, sert boyu karnıma baskı yapıyor. "Şuradaki havuz evini görüyor musun?" Arkamdan başını sallıyor.

Omzumun üzerinden küçük şirin binaya bakıyorum.

"Oraya gidebiliriz ve seni bu elbiseden çıkarabilirim, sonra da bu kalçaları omuzlarıma dolayıp tadına bakabilirim-"

Gabriel'in telefonu cebinde çalar ve derin bir inilti çıkarır.

"Bunu almalısın." Ne zaman biri arasa, tek düşünebildiğim babamın hücrede neler olduğunu merak ettiği oluyor. Belki de anlamıştır.

"Seviyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra beni bırakıyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. "Evet? Hey, Stanley." Dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme beliriyor. "Yani, doğrulandı mı? Navarro?" Benim iyiliğim için ekliyor, eminim. "Bana bir dakika verir misin?" İkinci bir kısa öpücükle -bu seferki şakağıma karşı- özel dedektifiyle konuşmasına devam etmek üzere uzaklaşıyor. Bana çok şey anlatmış olsa da, sanırım bir o kadarını da saklıyor. Bu artık beni rahatsız etmiyor. Beni korumaya çalışıyor.

Tüm bu anlamasam da, her şey yerli yerine oturuyor görünüyör.

Bu umuda tutunarak kenara yerleşiyorum ve bacaklarımı davetkâr suya sokuyorum. Başka bir durumda olsaydım, bu bir tatil gibi gelebilirdi.

Hatta sözde bir balayı.

Tüm bunların çılgınlığına homurdanıyorum ve etek ucumdaki tozlu bir lekeye sürtünüyorum. Eğer Gabriel ve ben hâlâ bu belediye evliliğine devam edeceksek, sanırım giyecek başka bir şey bulmam gerekecek.

"Korkarım o elbise kurtarılamayacak durumda olabilir."

Ava'nın sıçıyorum. Pantolon takımını çıkarıp beyaz bir bikini ve mercan rengi dantel bir örtü giymiş. Bu kombinasyon onun bronzlaşmış zeytin tenini ve şehvetli kıvrımlarını vurguluyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve sonra "Ben de tam bunu düşünüyordum" diyorum. "Benden korkmanıza gerek yok. Sen Gabriel ve Caleb'in

ve duyduğum kadarıyla aptal adamlar değiller. Sana güveniyorlar." Havuzun kenarına yanıma oturuyor, bacaklarını benimkilerin yanındaki suya sokuyor. "Sana zarar vermek için bir nedenim yok, değil mi?"

"Hayır." Ama bunu sorması beni rahatsız ediyor.

Bileğimi tutuyor, zarif başparmağıyla fondötenin aşındığı cildimi okşuyor. Manşet izleri belli belirsiz görünüyor. "Ama birinin bir sebebi vardı. Sanırım bu Gabriel'le geçirdiğiniz eğlenceli bir geceden değil?"

Tereddüt ediyorum, yalan söylemeli miyim diye düşünüyorum. İçimden bir ses yeni "dostumuza" yalan söylemenin kötü bir fikir olacağını söylüyor. "Vlad Easton psikopat tetikçisine Gabriel'i kendi emirlerini yerine getirmeye zorlamak için beni kaçırttı."

Mırıldanıyor. "Vlad'ın gizli silahı. Evet, Bane'i duymuştum. Korkunç bir adam. Kimse onun radarına girmek istemez. Ya da Vlad'ın, bu konuda."

Kusursuz kaşları çatılıyor. "Nasıl kaçtın? Gabriel seni ondan kurtardı mı?" O meraklı, karanlık gözler Gabriel'in adım attığı, hâlâ Stanley ile konuştuğu yerde geziniyor. İçlerindeki açlığı görüyorum. Ondan etkileniyor. Tabii ki etkileniyor. Kim etkilenmez ki?

"Hayır. Bane'i ben öldürdüm." Bunu itiraf etmek istememiştim; ağzımdan kaçırır. Gözleri tekrar bana döndü. "*Sen* mi?" Şok gerçektir.

Ve belki de *bu* yüzden söylediğimi fark ettim, çaresiz bir aptal olmadığımı anladığında yüzündeki ifadeyi görmenin memnuniyetini yaşayabilmek için.

"Gabriel beni bulamadı ve eğer kaçmazsam muhtemelen asla kaçamayacağımı biliyordum." Sesim beklenmedik bir şekilde sakin. "Bu yüzden hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyor. "Bane kötü bir adamdı. Başına geleni hak etti." Bir süre sonra ekliyor, "Babam da başına geleni hak etti."

Kartel patronu babasının ne tür gaddarlıklar yaptığını hayal bile edemiyorum. Bane ya da Vlad gibi bir şeyse, evet, muhtemelen yapmıştır.

Etrafım babalarını öldürmeye çalışan ya da bunu başarmış olan insanlarla dolu. Bu arada ben de kendi babamı hayatta tutmak için her şeyi yapmaya hazır olduğum için bu duruma düştüm. Komik bir yanı olmasa da bu ironi beni güldürüyor.

Beni yakından inceliyor. "Hatırlat da seni asla hafife almayayım."

Gabriel'in sesinin derin uğultusu dikkatimi ona çekiyor ve bir anlığına geniş omuzlarının şekline, sırtının kıvrımlarına ve elbise pantolonunun içindeki poposunun kabarıklığına hayran kalıyorum. Kanlı ve yırtık giysiler içinde bile güçlü, yılmaz ve kontrollü görünüyor. Ama birbirimizin kollarına sarıldığımız, savunmasız bir yanını gösterdiği, korkularını itiraf ettiği o birkaç anı unutamıyorum.

Onu tanıdığımdan beri görmediğim bir canlılık var onda. Sanki çok uzun ve karanlık bir tünelin sonundaki ışığı görüyor gibi.

Ava ile yaptığı bu yeni anlaşma, farklı bir hayat hayalini tehlikeye atacaktır mıdır?

Buna izin vermeyeceğim çünkü bu artık sadece Gabrieli etkilemiyor. Bu aynı zamanda benim hayatım.

"Gabriel çıkmak istiyor ve ben de onun çıkmasını istiyorum." Ava'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama bugünden sonra umarım seni bir daha görmek için bir sebebim olmaz."

tekrar."

Başını öne eğiyor. "Anlıyorum. Pek iyi şartlarda tanışmadık." İçimden kaçan homurtuya engel olamıyorum.

"Buna rağmen ben babam değilim. Son çare olmadıkça şiddeti benimsemem. Belki hakkımdaki düşüncelerini değiştirebilirim."

Pek olası değil.

Ava yemek alanına bakıyor ve bardaklara su dolduran adam başını sallıyor.

Heyecanlı bir alkışla ayağa kalkıyor. "Yemek zamanı." Adımları ölçülü ve kendinden emin, sanki dünyanın sahibiymiş gibi terasa doğru süzülüyor.

Ve belki de öyle olacak. Bu kirli imparatorlukların geliştiği bir dünya. Ama Gabriel ve ben bundan çok uzakta olacağız.

GABRIEL

"Bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim." Caleb, Ava'nın Sonora bağlarında üretilen tam gövdeli bir Meksika cabernet şarabı olan şarabının sonuncusunu da içine çekiyor.

Bardağını yere koyar koymaz, bir garson bardağını tekrar doldurmak için belirir.

Bütün öğleden sonra bu gölgeli terasta otururken, güneş gökyüzünde yavaşça kayıyor, Ava bize serbestçe akan likör ve beş yıldızlı yemeklerden oluşan kurslar sunarken akşama doğru ilerliyor - doldurulmuş poblanos'tan Rosita'nın parası için koşan moles, tamales ve carnitas'a kadar her şey.

Bu sabah hayatlarımızı tehdit etmek için Phoenix'in dışında beyaz cipinden inen Ava Navarro neredeyse ortadan kayboldu ve ateşkesimizi sakince müzakere eden kişi zar zor tanınır hale geldi, yerini bu versiyon aldı -Sık sık şaka yapan ve kolayca sohbet eden sıcak ve misafirperver bir ev sahibesi. Şu anda bile, Vince'in söylediği bir şey üzerine gırtlaktan gelen bir kahkahayla başını geriye eğmiş durumda.

Caleb eğilip kulağıma fısıldıyor, "Hâlâ bizi öldürmeye çalışacağını düşünüyor musun?"

"Bizi katliam için şişmanlatmak mı? Belki," diye mırıldanıyorum kadehimin etrafında alaycı bir şekilde. Gergin gelişime ve kafatasımdaki amansız zonklamaya rağmen, oturduğumuzda iştahımı bulmam uzun sürmedi. Şimdi pantolonumun kemerini çözmeye hazırım. Mercy'nin karnını ovuşturması onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyor.

Ancak Ava'dan korkacak bir şeyimiz olduğundan pek emin değilim, en azından pazarlığın bize düşen kısmını yerine getirirsek. Tüm güvenlik ekibini duvarların dışında konuşlanmaları için gönderdi -Tony'nin itirazlarını reddetti- ve sonra Farley'i bize katılmaya davet etti. Tony onu silahından kurtarmaya çalıştığında, elinin tersiyle itti.

Adam tartışmak için ağzını açtı ama İspanyolca birkaç sert söz ve buz gibi bir bakışla ağzını hemen kapattı.

Kısa cevap, Ava Navarro'dan ne anlamam gerektiğini bilmiyorum ama gecenin sonunda ya bizi öldürmeye çalışacak ya da bizi becerecek.

O açgözlü kara gözlerin sürekli Caleb ve Merrick arasında gidip gelmesine bakılırsa benim tahminim ikincisi.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve geriliyorum.

"Bu aramadan daha ne kadar kaçacağız?" Caleb daha kasvetli bir şekilde sorar.

"Tüm domino taşları düşene kadar." Bu numaraya sahip olan insanları bir elin parmakları kadar sayabilirim. Arayanın Donny ya da Stan olduğundan şüpheliyim, çünkü onlarla bir saatten kısa bir süre önce görüştüm. Bane olmadığını biliyorum, malum sebeplerden dolayı. Eduardo'nun bu numarayı düştükten sonra, kıyamet kopup Easton'ların hâlâ üç milyon dolar borcu olduğunu bana hatırlatma ihtiyacı hissedene kadar araması pek olası değil.

Yani sadece bir kişi kaldı. "Bırakalım da demlensin." Planlanan teslimattan yirmi dakika uzaktayız - babama göre karanlıkta kışkırlarını bile bulamayan üç morona emanet edilmiş, şehrin güneyindeki bir otoparkta basit bir para ve kamyon anahtarı teslimatı - ve Vlad yolda olup olmadığımızı bilmek istiyor. Bizi zorluyor olabilir ama biz onun için sadece bir oyuncağız. İmparatorluğunu hâlâ Fulcort'un parmaklıklarının arkasından yönettiğini sanıyor.

Çınlama durur, ancak tekrar başlar.

"Tanrı aşkına, yeter artık. Onunla ilişkini *hemen* kesmelisin," diye tersliyor Caleb.

"Biliyor musun? Haklısın." Mercy'nin babasıyla ilgili hazırladığı plan her neyse tartışmaya açıldı. "Donny'ye mesaj at ve cep telefonunu atmasını söyle."

"Memnuniyetle." Caleb telefonunu çıkarır.

Mercy'nin kaşları endişeyle çatılır.

"Her şey yolunda bebeğim. Baban hiç olmadığı kadar güvende." Donny'nin bana anlattığına göre, Fulcort'un yarısı Vlad'ın çok yüksek olan hesabını ödeyecek parası olmadığını duymuş bile. Birinin yaşlı adama bunun doğru olup olmadığını soracak cesareti bulması için birkaç saat daha geçmesi gerekecek.

Vlad Easton'ın tüm dünyasının başına yıkıldığına dair henüz hiçbir fikri olmayabilir.

"Biliyorum." İkisini de ikna etmeyen güven verici bir gülümsemeyi zorluyor. Biz.

Bunun için onu suçlayamam. Tek yapabildiğim onu rahatlatmak ve dikkatini dağıtmak,

Onu içine sürüklediğim bu bitmek bilmeyen kabus yüzünden şimdiye kadar yapmaktan çekindiğim bir şey. Uzandım ve bir elimi

Çıplak bacağı. Teni sıcak, yumuşak ve yoğun öğleden sonra sıcağından kaygan.

Bakışlarında dans eden ilgi titreşimi bana kafamın nerede olduğunu ya da nerede olmak istediğini bildiğini söylüyor. O ince kalçaların arasında.

"Sanırım tüm bu yiyecekleri sindirmek için arazide bir yürüyüşe çıkmam gerekiyor," diyorum, gözlerim onda, o havuzlu evde ve kirli zihnimin ön saflarında onun çıplak bedeninde.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diye söze başlıyor ama dikkati Tony'ye ve içeri girerken beline bağladığı silaha çekiliyor.

"Jefa," diye hitap ediyor Ava'ya - kadın patron unvanını tanıyacak kadar İspanyolca biliyorum.

"Sı?"

İspanyolca hızlı diyaloglar kuruyorlar ve o güler yüzlü Ava ateşe atılmış bir buz küpü gibi eriyor. Peçetesini toplayıp dudaklarını ıslatıyor -üzerindeki kırmızı renk silinmemiş- yüzü artık taş kesilmiş.

" oluyor?" Farley'e dikkatli bir bakış fırlatıyorum.

Kadındaki değişimi o da hissediyor. Eli, silahına uzanmaya hazır bir şekilde yanı başında seğiriyor.

Evin içinden gelen ayakkabı sesleri hepimizi bir anda geriyor. Dört muhafız evden dışarı çıkıyor, bağlı bir adam aralarında tökezliyor.

"Bu işin damak tadıma uymayan kısmı da bu," diyor Ava şifreli bir şekilde, ayağa kalkıyor ve sanki bize tabakta bir şey servis ediyormuş gibi avucunu kaldırarak adama doğru işaret ediyor. "Kulüp müdürün için sana intikam sözü vermiştim. İşte burada."

Caleb'in ağzı birkaç saniye açık kaldı. Kardeşimi suskun görmek o kadar nadirdir ki, farklı koşullar altında olsam gülerdim. "Bize Mateo Estrada'yı getirmişsin."

"Onu sana teslim edeceğimi , değil mi?"

"Söyledin. Sadece bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Ben sözünün eri bir kadımsın. Ve ona babamın yerine geçmesi için zaman veremezdim."

Caleb oturduğu yerden hızla kalkarak masanın etrafında Luiz Navarro'nun sağ koluna doğru ilerliyor.

Adamın panik içindeki bakışları Caleb ve Ava arasında gidip geliyor. Bir yılana benziyor, gözleri dar ve sert, ağzı aşağı doğru kıvrılmış. "Ne oldu?"

ne yaptın, Ava?"

Evet, sesini kısa telefon görüşmemizden hatırlıyorum - o zaman çok samimiydi ve bana Navarro'yla konuşacağını söylemişti. Şimdi biliyorum ki saçmalıyordu; bizi öldürmeyi çoktan planlamışlardı.

"Benim hakkım olan şeyi almana izin verileceğini düşünmedin, değil mi?" diyor, sesi buz gibi.

Biz aptal değiliz. Mateo'nun ölmesini *istiyor* olabiliriz ama Ava'nın onun ölmesine *ihtiyacı var*, böylece babasının kurduğu kartel imparatorluğu üzerindeki hak iddiasına karşı çıkamayacak. Onu bize vermek, ellerinin nispeten temiz kalması anlamına geliyor.

Caleb adamın bir adım ötesinde durdu ve onun üzerinde yükseldi. Bu sıradan adamın Mike'ın cüssesindeki bir adamı nasıl alt ettiğini anlayamıyorum ama şakağınıza dayanan bir silah namlusu en iri yarı adamı bile yere serebilir. "Arkadaşımıza yaptıklarını inkâr mı edeceksin?"

Mateo nasıl cevap vereceğine karar verir gibi duraksıyor. "Arkadaşın hangisiydi?"

"Empire'ın kulüp müdürü."

"Ah, şu koca piç." Mateo dudak büküyor. Ölü bir adam olduğunu zaten biliyor. "Aşağıya inmek için biraz fazla çalıştı."

Caleb sert ve hızlı bir yumruk atıyor ve parmak eklemleri Mateo'nun yanağına çarparak adamın kafasını yana savuruyor.

Tükürmek için eğilir. Kan ve birkaç diş birbirine kenetlenmiş taşa dökülür.

Yanımda Mercy irkildi. Bundan çok daha kötülerini gördü ama daha fazlasını görmesini istemiyorum.

Neyse ki Ava da ilgilenmiyor gibi görünüyor. Elini sallamadan önce İspanyolca talimatlar veriyor ve çenesinden kan damlayan Mateo'yu götürüyorlar. Şarabından uzun bir yudum alıyor ve kadehini yavaşça önüne koyuyor. "Tony seni ve adamlarını hazırlanmış bir yere götürecekt. Silahlarınızı getirebilir ve onunla orada anlaşabilirsiniz. Ama bu meselenin bu gece tamamen çözülmesi gerekiyor. Bu makul mü?"

Yani, Bane gibi davranmamızı ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca çatısı altında ona işkence etmemizi istemiyor. Muhtemelen tek bildiği bu, etrafında büyüdüğü türden erkeklerle çevrili olmak.

Caleb derin nefes alıyor. Eğer kardeşimi biraz olsun tanıyorsam, damarlarında adrenalin dolaşıyor ve onu saatlerce beslemeye hazır. Neyse ki öfkesi buna izin vermez. Mateo kurşun delikleriyle dolmadan önce yirmi dakikadan fazla dayanamaz. "Fazlasıyla adil."

Saatimi kontrol ediyorum. "Baban gitmişken ve Mateo buradayken teslimatımız ne olacak?"

"Çoktan harekete geçti. Adamlar yine de vuracaktır, özellikle de babamın ölümünün arkasında Vlad'ın olduğuna inanırlarsa."

Ardından takas planlandığı gibi ilerler.

Mercy'ye bakmadan önce kendimi destekliyorum, tanık olduğu şey için hayal kırıklığından yargılamaya ve iğrenmeye kadar her şeyi görmeyi bekliyorum. Bane'le yaşadıklarından sonra, az önce buradan sürükleyerek çıkardıkları adama olacaklara göz yummasına imkân yok.

Çenesi gergin ve gözlerindeki bakışı okuyamıyorum ama tek söylediği, "Ne yapman gerekiyorsa yap ve bu gece bu işi bitir."

Ciddiyetle başımı salladım. "Farley seninle kalacak."

Bakışları devasa korumaya kayıyor. "ona ihtiyacın yoksa."

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim. Ağzının benimkine değmesini her zaman sevmişimdir. "Ona senin yanında ihtiyacım var."

Biz Mike için ceza toplarken kadınları yemek masasında, etrafları tabak, bardak ve sandalyelerle çevrili bir şekilde bırakıyoruz.

Tıpkı babamızın bize öğrettiği gibi.

Dışarı çıktığımda hava ılık ve güneş alçalmaya başlıyor, telefonum cebimde çalıyor. Ava'nın hazırladığı baraka evden, yoldan ve normal hayata benzeyen her şeyden uzakta bir ek bina. Önümdeki büyük meyve bahçesi için tarım ekipmanlarını ve peyzaj aletlerini barındırmak için kullanılıyor.

Bu gece ise kolay temizlenebilmesi için plastikle örtülmüş. Derin bir nefes alarak çağrıya cevap veriyorum.

"Gabriel," ağır aksanlı bir erkek sesi isminin etrafında kıvrılıyor. Bu sadece bir kişi olabilir ve o da önemli bir domino taşı.

"Eduardo."

"Sanırım takasta olanlardan haberdarsınız?"

"Az önce aradılar." Stanley düşüşün planlandığı gibi gerçekleştiğini doğruladı.

"İki iyi adamımı kaybettim," diyor sakın bir şekilde ve gerçekten üzgün mü yoksa harcanabilir uyuşturucu kaçakçıları için bir duruş mu sergiliyor anlayamıyorum.

"Biz de kendimizden üç kişiyi kaybettik," diye karşılık verdim. Silahlarını çekmekten çekinmeyeceklerini bildiğim, özellikle asabi üç adam, ki ben de tam olarak buna güveniyordum. Ne de olsa o aptallar büyük bir terfi alacaklarını sanıyorlardı. Şimdi ise ailemiz hakkında asla bilgi alışverişinde bulunamayacak üç ölü aptal oldular.

Sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi uzun bir duraklama oluyor. Bir süre sonra, "Tam bir karmaşa," diye mırıldandı. "Hem DEA *hem* de Navarro'nun adamları tarafından mı vuruldun? Bu nasıl olur?"

"Narkotik'in nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. Stanley bilinen bir muhbire ulaşmak için ihbarı birkaç katmandan geçirmiş. Bize asla geri dönmeyeceğine dair bana güvence verdi. "Ama Navarro'nun adamları Cumartesi gecesi JJ ve Ivan'ı öldürdü ve bu şekilde öğrenmiş *olmalılar*. Vlad'ı çok sıcak olduğu konusunda uyarmıştım-"

"O zaman neden alternatif düzenlemeler yapmadık?" Eduardo tersledi.

"Babamı bilirsin. Gecikmeler yüzünden müşteri kaybetme riskine girmek istemezdi."

"Evet, Vlad'ı tanıyorum. İşine tutkuyla bağlıdır." Eduardo bir iç çekti. "Ama şimdi ürününü çıkardı ve parasını ikiye katladı, çünkü ben hâlâ ödeme bekliyorum."

İşte burada. "Paranı alacaksın." Temizlediğimiz zula evlerinin izniyle.

"Peki ya bir sonraki sevkiyat?"

"Bir sonraki duyuruya kadar başka sevkiyat almayacağız." Yani, sonsuza kadar. "Ağlarımız çöküyor, insan gücümüz toplanıyor; şu anda çok fazla dalgalanma var. Bu olmaya devam edecek."

"Tamamen kuruyacak mısınız?" Sesindeki şaşkınlığı anlamak mümkün değil. Easton'lar tedariki durdurmazlar. Asla.

"Evet."

"Bu Vlad'ın kararı mı?"

"Babam pervasızdır, az önce kanıtladığı gibi. Az önce bize altı milyon dolara mal oldu. Artık bu aile için karar veremez."

"Demek yavrular sonunda aslanla yüzleşiyor." Uzun bir duraklama olur. "Ve Peter-"

"Babamıza ihanet etti." Bu kadarla bırakıyorum. "Ürününüz için başka bir alıcı bulabileceğinize eminim."

"Her zaman ürünümü alacak insanlar vardır, yine de ailenizle karşılıklı fayda sağlayan ilişkiden keyif aldım." Bir şey üflüyor -tahminimce bir puro- ve bir sonraki kelimeleri beklerken nefesimi tutuyorum

onun ağzından. Bu iş ilişkisini bitirmeyi zorlaştıracak mı yoksa kolaylaştıracak mı? Başından beri elimdeki tek gerçek joker kart buydu." "Ama sınırın kuzeyinde duyduğum onca kargaşayı göz önünde bulundurunca neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum. Peter gittiğine ve Vlad sihirli dokunuşunu kaybettiğine göre, ben de kendimi tereddüt içinde buluyorum."

Babamızı onun gözünde itibarsızlaştırmanın çok önemli olacağını biliyordum. "Burada iyi miyiz?"

Kulübenin içinden birbiri ardına iki belirgin patlama sesi geliyor ve birinin Mike için adaleti sağladığını anlıyorum.

"Paramı aldığım sürece."

"Bir saat içinde yola çıkmış olur."

"O zaman sorun yok. Size iyi dileklerimi sunuyorum. Belki bir gün yollarımız kesişir." Eduardo görüşmeyi sonlandırıyor, beni ölü havayı dinlerken ve göğsümden görünmez yüz kiloluk kurşun ağırlığının kalktığını hissederken bırakıyor.

Tamamdır.

Peter Amca ve kuzenlerimiz gitti.

Navarro, gitti.

Bane, gitti.

Mercy ve babası, güvende.

Ajan Lewis'in bize karşı bir davası yok, en azından Mercy aracılığıyla. Bize yönelik her tehdit halledildi.

Biri hariç hepsi.

Caleb, Merrick ve Vince kulübeden çıkarken kapı gıcırıyor. "Sanırım bir eklemimi kırdım." Caleb kanlı ve çürük parmaklarını

Ellerini önünde kavuşturup geliyor ve meyve bahçesinin içinden geçen patikadan eve doğru ilerliyor. Omuzlarından hâlâ gerginlik yayılıyor. Kardeşim intikam almaktan hoşlanıyormuş gibi davranıyor ama gerçek şu ki, vicdanını sızlatan sesleri susturmak için bu gece şişeye ve pudraya sertçe vuracak.

"Kesinlikle bir eklemimi kırmışsın." Merrick paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra paketi Caleb'a uzatıyor. "Sana nasıl yumruk atılacağını öğretmemi ister misin?"

"Evet, izin ver yüzünde pratik yapayım." Caleb bir sigara alıyor ve sonra bana başını sallıyor. "O Eduardo muydu?"

Sırıyorum. "Evet. Parasını istiyor."

"Siktiğimin piçi." Caleb kıkırıyor. "Hâlâ teslimatın yerini değiştirip anlaşılmayı yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Şimdi lanet DEA'nın elinde

paramız ve kokainimiz."

Başımı salladım. "Böylesi daha iyi." Bunu yapmış olsaydım Mercy'nin gözlerinin içine nasıl bakardım? Ödülleri toplarken bir şeydi, ama beni bir uyuşturucu satıcısı olarak düşünmesini asla istemiyorum. Merrick'e baktım. "Hey, bize bir dakika izin verir misin?"

Caleb'e kısa bir bakış atan iki Perris ilerler. "Şimdi ne oldu?" Caleb mırıldanıyor.

"Ava söz verdiği diğer her şeyi yerine getirdi. Babamı da takip edecek."

"Ah, Ava." Bu düşüncüyü bir iç çekişle sonlandırıyor. "O küçük bikiğinin altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Birini vurduktan sonra doğruca kukuya gitmek Caleb'a kalmış. "Demek istediğim, bu iş bitmeden önce neden yaşlı adamı bir kez daha görmek istiyorsun?"

Dudaklarından akşam gökyüzüne dumanlar yükseliyor. "Her şeyi kaybettiğini anladığı an çirkin yüzündeki ifadeyi görmem gerek. Bunu görmek için yıllarca bekledim. Sana yaşattıklarından sonra bunu görmek istemiyor musun?" "Öyle sanıyordum. Ama şimdi tek istediğim bunun bitmesi ve artık taşınabilmemiz.

hayatlarımıza devam edebiliriz." Böylece Mercy ile devam edebilirim.

Ava'nın adamlarının yanından tuhaf bir sessizlik içinde geçiyoruz. Biz geçerken başlarını sallıyorlar. Sanırım artık onlar için bir tehdit değiliz, silahlı olsak bile. Egomun bu konu üzerinde uzun süre durmasına izin verirsem, alınabilirim. Easton ismi her zaman para, güç ve sağlıklı bir dozda korkulu saygı anlamına gelmiştir.

Tesisin ışıkları devreye girip suyun üzerine davetkâr morumsu bir parıltı yayarken havuzlara ulaşıyoruz. Mercy sırt üstü yüzüyor, üzerinde Ava'nın ödünç verdiğini tahmin ettiğim ödünç bir mayo var. Bir tanrıça gibi görünüyor, kuzguni siyah saçları başının etrafında dalgalanıyor.

O kadın ne kadar da çabuk kalbim, evim, hayatım oldu.

Onu asla hak etmeyeceğim ama bunu değiştirmek için kendimi öldüreceğim. Bu benim hayattaki yeni görevim, onun için yeterince iyi olmak.

Görünüşümüz onun sürüklenişini rahatsız ediyor. Sadece başı görünene kadar dönüyor ve yeniden konumlanıyor. Koyu kahverengi gözleri üzerimizde geziniyor -Caleb'in kanlı eklemelerinde, yanımdaki silahta- ve kaşları derin bir şekilde çatılıyor. Bana yapmamız gerekeni yapmamı söylemiş olabilir ama bunu asla onaylamayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

Ava elinde bir şampanya kadehiyle uzak taraftan yaklaşıyor. Benimki hariç her erkeğin dikkatini çekiyor.

Mercy'nin bakışlarının bizden Ava'ya, tekrar bize ve Caleb'in ellerine kayışını izliyorum. Aniden dönüyor ve yüzerek uzaklaşıyor, insan yapımı şelalenin altından kayıyor ve havuz mağarasında kayboluyor.

"Son birkaç gün tam bir rollercoaster oldu, ha?" Caleb, Mercy'nin kayboluşunu izlerken mırıldanıyor.

"Henüz bitmedi."

Caleb derin bir iç çeker. "Biliyor musunuz? O nefret dolu pislikle bir ömür geçirdik. Neden bir dakikamızı daha ona ve bitmek bilmeyen saçmalıklarına hizmet ederek harcayalım ki? Neden ona bizi tekrar sikmesi için bir şans verelim?" Caleb bana baktı. "Daha önce söylediklerimi unut. Bu iş bu gece bitiyor."

Derin bir nefes alıyorum. Üzerimden garip, uyuşuk bir his geçiyor. "Bu gece."

Gözleri Ava'nın zayıf, bronzlaşmış vücudunu tarıyor "Ona yaptırmasını söyleyeceğim."

Ava birkaç adım ötede, Caleb ile Merrick'in tam ortasında duruyor. "Bu kirli işin bittiğine sevindim." Kırmızıya boyanmış dudakları bardağının kenarına yerleşiyor ve zarif bir yudum alıyor.

"Görünüşe göre tüm planlarınız aksamadan ilerledi." Ve bizimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Başını öne eğiyor. "Şimdilik evet. Yarın Hermosillo'ya dönüp yarım kalan işleri . Sonra da detayları halletmek için sizinle irtibat halinde olacağım. Eğer gitmek isterseniz, sanırım artık güvenli. Tabii ki boş zamanlarınızda."

"Sanırım Mercy kendi yatağında uyumaya hazır," diye itiraf ediyorum.

Caleb, "Ava'nın söz verdiği içkiyi almadan olmaz," diye çekıştiriyor. Kadınların eriyip gittiği o derin gamzeleri ortaya çıkaran çapkın bir gülümseme.

Gizemli bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bir içki sözü vermiş miydin?" Caleb gülümser. "Bundan eminim."

Ava gözlerini kırpıştırarak kanlı elini kendi elinin içine alıyor. "Bir yok. Biraz sabun ve buzun düzeltemeyeceği bir şey değil."

"İçeride her ikisinden de bol miktarda var. Eğer ikinci bir helikoptere ihtiyacınız olursa, pilotum sizi istediğiniz yere memnuniyetle götürecektir." Bunu bana söylüyor ve ne demek istediğini çok net duyuyorum: "Eğer sen ve Mercy, ben kardeşinin vücudumdaki her deliğe tecavüz etmesine izin verirken gitmek istiyorsanız, buyurun, benimle gelin."

"Beni takip ederseniz." Caleb'in da onu takip etmesini bekleyerek çift camlı kapılara doğru yürümeye başlar.

"Bana bir saat verin, sonra sizinle geri döneceğim." Benimle konuşuyor ama gözleri onun kışığında.

"Bir saat mi?"

"Evet. Yüzmeye git."

Sadece eve gitmek istiyorum ama bu salağı, Ava'yı kızdıracak bir şey yaptı diye Ava'nın adamları tarafından parçalara ayrılış diye burada bırakmayacağım. "Bir saat."

Merrick sessizce Ava'nın arkasında sıraya giriyor ve Caleb'in yol.

Kardeşimin dudaklarını kıvıran küçük gülümseme, bana bu olayların dönüşü. "Belki iki."

Vince de bu kutlama içkisinin nereye gittiğini görerek geri çekiliyor ve telefonunu çıkarıyor. "Yapmam gereken bazı aramalar var."

"Cale..." Aletine kan hücum ettiği için, az önce anlaştığımız şeyi çoktan unutmuş olma ihtimali yüksek.

"İyi. Bir saat. Tek istediğim bu." Havuza doğru başını sallayarak eve doğru geri geri yürümeye başladı. "Git ve kutla, çünkü bu gece bitiyor." Evin içinde kaybolmadan önce bana bilmiş bir bakış attı.

MERHAMET

Şelalenin TRANQUIL SESİ dış dünyadan gelen tüm sesleri bastırıyor.

Bu küçük mağaraya girip kuytu bir köşedeki çıkıntıya süründüğümde tam da bunu umuyordum. Hak etmiş olsun ya da olmasın, o adamın cinayetiyle ilgili ayrıntıları görmek ya da duymak istemiyorum. Caleb'in onu dövdüğüne şüphe yok. Kanıtlar yumruklarının üzerinde.

Ama Gabriel'in rolü neydi? Onu vuran o muydu?

Ürperiyorum. Bir yanım cevabı istiyor; diğer yanım ise bu günü bir daha asla düşünmek istemiyor.

"Mercy?" Gabriel şelalenin içinden görünmeden bir saniye önce seslenir.

Endişeme rağmen, onu görünce kalbim çarpmaya başlıyor. Hiçbir şeyi kalmamıştı. "Havuzda olman doğru mu? Dikişlerin yeni."

"Muhtemelen yapmamam gereken pek çok şey var." Tünediğim yere doğru yüzüyor, gövdesini arasına sığdırmak için kalçalarını birbirinden ayırıyor. Başparmaklarını bikini altımın iplerine geçiriyor ama çekip çıkarmaya çalışmıyor, çenesini kalçama dayamaktan memnun görünüyor.

En yeni Navarro kartel lideri bana siyah bikiniyi uzattığında, tuzlu suya dalana kadar içimden geçen son şey yüzmekti.

"İyi miyiz?" diye soruyor usulca.

Islak bir saç alnından itiyorum. "Tabii ki iyiyiz."

Bakışlarının üzerinden kara bir bulut geçiyor. "Bunların hiçbirini görmeni istemedim."

"Biliyorum." Ama onun anlaşmasını kabul ettiğimde, farkında olsam da olmasam da bunun için imza attım.

"Neredeyse bitti."

"Vlad?"

"Konuştuğumuz gibi ilgileniliyor." Gözleri bana dönüyor ve oradaki anlam çok açık.

Babası yakında ölecek.

Titrek bir nefes alıyorum. "Onu bir kez daha görmek istediğinizi sanıyordum." Caleb, Ava'nın ofisinde de aynı şeyi söyledi.

"Senden başka kimseyi görmek istemiyorum, artık baban, ben ya da kendin için endişelenmek istemiyorum." Gabriel dudaklarını tenime bastırıyor. "Artık benim için önemli olan tek şey bu. Benim için önemli olan tek şey sensin."

Yarasına dikkat ederek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ava artık eve gitmemize izin verecek mi? Çok uzun bir gün oldu ve yorgunum."

"Evet, burada işimiz bitti. Sadece Caleb'i bekliyoruz." "O ne yapıyor?"

"Ava." Sırıttırıyor. "Ve belki Merrick."

"Aman Tanrım. Tabii ki." Kıkırdıyorum, ama zihnimde -uzaklarda, Bane'in dehşet verici anısı tarafından gizlenmiş- Vegas'ın çatı terasına bakan, Caleb ve Merrick'in gece gökyüzünün altında kadınları değiş tokuş ettiği baş döndürücü bir geceyi hatırlıyorum.

Caleb, Ava ve Merrick yine de.... Bu farklı bir dinamik. Bunun nasıl işleyeceğinden emin değilim. "Dışarıdalar mı?" Havuzlara doğru başımı sallıyorum.

"Hayır. Evdeler. O artık bir kartelin patronu. Muhtemelen adamlarının önünde böyle şeyler yapmamalı." Gabriel şakacı bir parmak ucuyla çıplak tenimde geziniyor, bikini altımın dikişinin altından kayıyor. Parmak ucunu içime sokup, ustalıkla yaptığı gibi benimle alay etmesini beklerken, tüylerim anında diken diken oluyor.

Ancak, sanki daha iyisini düşünüyormuş gibi kısa bir süre durur ve sonra elini geri çeker.

Hayal kırıklığım kabarıyor. Saygılı olmaya çalıştığını biliyorum -son birkaç gündür çektiğim çileye, güvenlikle çevrili bir kartel yerleşkesinde olduğumuz gerçeğine- ama şu anda tanıdığım Gabriel'e ihtiyacım var. "Gabriel Easton'ı herhangi bir yerde görürseniz, lütfen onu bana geri getirebilir misiniz? Hani şu Fulcort'ta tanıştığım pis, ağzı bozuk piç?" Dürtüyle uzanıp bikinimin bağlarını çekiyorum ve alt kısmını açıyorum. Malzeme düşüyor.

Kaşı kalkıyor.

Burada öldürmek için bir saatimiz var ve bu küçük kuytuda saklanırken kimse bizi göremez. Bunun heyecanı kanımı kaynatıyor. Duvara yaslanıyorum ve kalçalarımı ayırıyorum.

Bir lanet ve şeytani bir sırıtışla .

Dilinin ilk darbesiyle iç çektim. "İşte ."

"Sonunda gitmeye hazır mıyız?" Caleb havuz evinden çıkarken bağıyor, el ele, yıkık dökük kıyafetlerimizi giymişiz.

Gabriel saatini kontrol etmeyi ihmal etmiyor. O şelaleden yüzerek geçtiğinden beri üç saat geçmişti. Çoğunu kral boy yatakta, yavaş, akıllara durgunluk veren seks turları arasında geleceğimizi planlayarak geçirdik. Bu arada Vince bir şezlongda rahat bir yer bulmuş ve kardeşinin maceralarının bitmesini bekleyerek uykuya dalmıştı.

O ve Merrick, "Bir dahaki sefere kadar" dercesine bize başlarını sallamaktan başka bir şey yapmadan helikopterlerine doğru ilerliyorlar. Merrick'in saçları dağınık, dudakları kabarık ve sanki bir sır taşıyormuş gibi küçük bir gülümseme takınıyor.

"İçki için teşekkürler." Caleb ikinci kattaki balkondan bizi izleyen Ava'ya bir öpücük konduruyor, ipeksi siyah bornozu hafif esintide hışırıyor. "Otel konusunda yakında temasa geçeceğiz. Onu ikna için yardımın işime yarayabilir!" Gözleri kıpkırmızı ve sapsarı, Caleb'i ve onun eğlence amaçlı uyuşturuculara olan eğilimini bildiğim için bunun sadece içkiden kaynaklandığından şüpheliyim.

Bu pervasız yaşam tarzından vazgeçebilecek mi?

"Belki de." Ava'nın karanlık gözleri bana kayıyor. Başını sallayarak evin içinde kayboluyor.

Ve kapılara doğru gidiyoruz.

Merrick ve Vince'in helikopterinin gece gökyüzünde Napa'ya doğru havalanışını izlerken Gabriel kollarını bana doluyor.

"Sence onları tekrar ne zaman göreceğiz?"

"İstedğimden daha erken, eminim." Gabriel diğer helikoptere tırmanıp motoru çalıştırırken gözleri Ava'nın pilotunda.

"Ama çok erken değil."

"Hayır, bebeğim, çok erken değil." Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor. "Halletmemiz gereken birkaç iş var. Sabah belediye binasını ziyaret, öğleden sonra Saint Lucia'ya bir gezi...."

İçimi bir heyecan kapladı. Bir haftalık izin için rezervasyon yaptırmıştım ve Empire kapalıyken ikimizin kaçması için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. "Başınız için doktorunuzu ziyaret ettikten sonra tabii ki."

İnliyor. "Tabii ki."

Gabriel'in telefonu çalıyor ve vücudu anında benimkine karşı geriliyor. Farklı telefonları ve zil seslerini tanımaya başladım. Bu, izinin sürülmesini asla istemediği aramalar için kullandığı telefon.

Bana babamın güvende olacağına dair söz vermişti ama yine de o cevap verirken, hattaki kişiyle alçak sesle konuşurken, benden uzaklaşırken nefesimi tutuyorum. Sonunda aramayı bitirdiğinde.

Caleb ve ben ikimiz de dikkatle izliyoruz - sanırım çok farklı nedenlerle.

"Arayan Donny'ydi," diye onaylıyor Gabriel bir süre sonra. Midem bulanıyor. "Ve?"

Gabriel yutkunuyor, gözleri kardeşine kayıyor. "."

"Bitti," diye yineliyor Caleb, babalarının öldüğü haberinin şokuyla teni birkaç ton soluyor. "Vay canına... Gerçekten... Gerçek mi?"

Gabriel telefonunu cebine sokar. "Evet." "Nasıl?"

"Fark eder mi?"

Caleb bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Hayır. Sanırım öyle değil. En azından bu gece."

Kendilerine ve sayısız kişiye bu kadar keder ve korku veren adamın bir daha asla kimseye zarar veremeyeceği haberini işlerken sessizlik üzerlerine çöküyor.

"Sen iyi misin?" Diye soruyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Gabriel başını arkaya eğiyor ve uzun bir nefes veriyor.

"Sonunda bitti.

Özgürüz."

"Kalkışa hazır olduğunuzda!" Pilot açık kapıdan bağırıyor.

"Evet, hazırız!" Bıçaklar çalkalanmaya başlarken Caleb koltuğuna doğru ilerliyor.

Gabriel bana uzandı. "Hadi eve gidelim."

Hiç tereddüt etmeden kollarına atılıyorum.

EPILOG

BİR YIL SONRA...

Ön kapı Gabriel'in eve dönüşünü haber veren bir gümbürtüyle kapanır. "Caleb erken geliyor. Bir saat içinde burada olur."

"Ne?" Çılgılık atıyorum, neredeyse son bir saattir krema yaptığım Betty Crocker çikolatalı keki düşürüyordum. "Hayır! Bir anlaşma yapmıştık! Bu gece buraya gelmesine izin yok."

Gabriel köşeyi döner dönmez gamzelerini gördüğümde şaka yaptığını anlıyorum. "Bu hiç komik değil!" Kafasına bir fırın eldiveni fırlatıyorum.

Sağa doğru dalıyor, zar zor ısıkalıyor. "Özür dilerim, bebeğim. Elimde değildi." Gülüyor. "Ama yarın birkaç günlüğüne geliyor."

"İşletmesi gereken bir oteli ve kumarhanesi yok mu?" Mırıldandım. Merrick ve Ava'yla o buluşmadan bir ay sonra Gabriel, Bruce Cohen'den bir telefon aldı ve hâlâ Mage'i satın almakla ilgilenip ilgilenmediğini sordu. Meksikalı bir kartel patronunun ziyareti mi yoksa Cohen'in on altı yaşında bir telekızla yatağa girmesi ve Merrick'in "uygun bir şekilde" bunun video görüntülerini çekmesi mi bilmiyorum ama anlaşma, Merrick ve Vince diğer ortakların hisselerini satın aldı. O zamandan beri Caleb zamanının çoğunu Vegas'ta geçiriyor, Merrick'le didişiyor ve menajerini kazıklamaya çalışıyor. Ama birkaç haftada bir aşağıya indiğimde onu oturma odamızdaki kanepeye uzanmış buluyorum, genellikle giyinik ama her zaman değil.

Gabriel omuz silkiyor. "Bizi özlüyor."

Ya da Vegas'ta bir otel ve kumarhane işletmenin stresinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var. Her iki da, o hala bir domuz, ama benim için sevimli biri haline geldi. İç çekiyorum. "Yarınla çıkabilirim. Ama bu gece mükemmel olmalı.

Bu da Caleb yok demek." Jason DeHavilland'ın mahkûmiyet kararının bozulmasından bu yana babamın Fulcort'tan kurtulduğu ilk gece. Neredeyse bir yıl sürdü ve henüz tamamen özgür ve aklanmış değil, ancak Jason adalet sistemiyle işi bittiğinde babamın hapisane duvarları arasında bir gün daha görmek zorunda kalmayacağından emin.

Gabriel beni öpmek için eğiliyor ve ben de onun nefis odunsu kolonyasını içime çekiyorum. Bu sabah erkenden Empire'a gitmek üzere yola çıktı, böylece Fulcort'a gitmek üzere eve varmadan önce acil işlerini halledebilecekti. Uygun bir yedek bulmak

Mike'ın işi hiç de kolay olmadı, kulüp artık tamamen yasal çalışsa bile - VIP masa örtüleri dışında hiçbir şey aklanmıyor. "ama, ne kadar kötü ki? Baban sonunda bana ısınıyor."

"Evet, tam olarak *öyle* diyebilir miyim bilmiyorum." Karşısına oturup itiraf ettiğimde çoktan duymuştu. Görünüşe göre dedikodu bir hapishanede olduğundan daha hızlı yayılıyor. Duymadığı şey

-Henüz kimsenin bilmediği şey ise artık bir damadı olduğuydu.

Memnun olmadığını söylemek hafif kalır. Neyse ki babam hiçbir zaman kin tutan biri olmadı.

"Benimle sonsuza dek kaldı." Gabriel dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını şişmiş karnıma bastırıyor; kızıyla her gün yaptığı bu ritüel kalbimi hayranlıkla sızlatıyor. Kesinlikle planlamadığımız bir sürprizdi, ama şimdi geliyor, onsuz bir hayat düşünemiyorum bile.

"Marsha çeki aldı."

"Öyle mi? Ne ? Havuz mu? Sauna mı?"

Homurdanıyorum. "Kapa çeneni. Aslında yoga ve meditasyon stüdyosu yapabilmek için küçük bir ek bina inşa etmeyi düşünüyor."

"Kulağa faydalı geliyor."

"Bence öyle olacak. Eminim danışanlar kadar danışmanlar da bunu takdir edecektir." Hâlâ orada çalışıyor olsaydım, ben de takdir ederdim. Evlendikten kısa bir süre sonra Mary's Way'den ayrılmaya karar verdim. Gabrieli sevmeme ve hayatım için seçtiğim yoldan pişmanlık duymamama rağmen, geçmişte de olsa bu dünyayla olan bağlarım göz önüne alındığında artık orada çalışamazdım. Belki bir gün geri dönerim.

Marsha aptal değil; kiminle evli olduğumu biliyor ve Gabriel'in servetini nasıl biriktirdiği konusunda iyi bir fikri var. İlk çeki getirdiğimde, onu farklı bir ışık altında görmeye ikna edene kadar reddetmek istedi.

Vlad Easton'ın pek çok aileye verdiği zararı telafi etmenin bir yolu.

Şimdi ayda bir kez öğle yemeğinde buluşuyoruz. Bana klinikteki son gelişmelerden bahsediyor ve ben de masaya yüklü bir bağış bırakıyorum. Gabriel buzdolabını açar ve bir bira çıkarır. "Rosita akşam yemeği için ne yaptı?"

"Neden Rosita'nın yemek hazırladığını düşünüyorsun?"

"Çünkü kendin söyledin, bu gece özel. Ve çünkü senin yemeklerinin tadına baktım ve baban hapishane yemeklerinden bıktı."

Bir kahkaha patlattım.

Kolları belime dolanırken, eli bir göğsümü avuçlarken derin kıkırdaması da ona katılıyor. Büyüyen tüm varlıklarım arasında en çok onları takdir ediyor. "Fulcort'a gitmek için ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?"

"Yirmi dakika mı?"

Parmak ucumu ağzına almak için eğiliyor ve çikolata kremasını emiyor. "Bu kadar yeter."

Fallen Empire'ı beğendiniz mi?
Eğer öyleyse, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

SNEAK PEEK - TEMPT ME (THE WOLF
HOTEL #1)

Henry Wolf ile henüz tanışmadınız mı? Wolf Hotel serisinin Birinci Kitabı Tempt Me'den bu alıntının tadını çıkarın

Bir

Şubat

"Böyle olmasını istememiştim, Abigail. Yemin ederim!"

"Bunun istememiştin! Kendini..." Kelimelerim hıçkırıklarımınla birlikte dağılıyor. Gözyaşlarımın arasından Jed'in yüzünü zar zor görebiliyorum. Bugün erken saatlerde yurt odama koştüğümünden beri durmayan gözyaşlarım. Gözyaşları cildimi çiğ ve gergin bıraktı. Ve ne zaman tamamen ağladığımı düşünsem, Jed ve *onun* görüntüsü kafamın içinde yanıp sönüyor ve yeni bir dalga vuruyor.

Damlayan burnumu eşofmanımın koluna siliyorum. Nasıl göründüğümü umursama noktasını çoktan geçmiştim. "Kim bu kız?"

"Önemli biri değil." Kendi gözyaşlarını avucuyla siliyor ve sonra yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçluyor. "Sen benim tüm hayatımsın. *Her zaman* benim tüm hayatım oldun. Her zaman! Bunu biliyorsun, değil mi? Bana bunu bildiğini söyle!"

Boğazıma saplanan keskin düğüme karşı yutkunuyorum ama yerinden oynamıyor. Bunu *biliyordum*. Bugüne kadar. "O zaman neden kalbimi kırdın?"

Yakışıklı yüzü sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı. "Öğrenmemen gerekiyordu."

Aman Tanrım! "Bu daha mı iyi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Bir an için başını öne eğdi. "Bak, gelecek yıl evleniyoruz ve sonra sadece sen ve ben olacağız. Bunca yıldır sadece sen ve ben vardık. Ve," yutkunuyor, tereddüt ediyor, "bu benim düşündüğüm bir şey. Son zamanlarda çok."

"Beni aldattığın için mi?"

"Hayır! Hakkında, bilirsin..." Yüzünü buruşturdu. "Seks."

Bütün *bu mu*? "Neden bana söylemedin? Söyledim.

."

"Hayır, Abigail." Jed'in yüzü birden sertleşti. "Sen ve ben, biz Karı koca olana kadar bekleyerek doğru yolu . Sen çok masumsun. Çok safsın." Öne doğru eğilip alnını benimkine bastırıyor. "Bunun anlamı

Düğün gecemizde bana vereceğin her şey benim için çok önemli. Ama"- yüzünü mahcup bir ifade kaplıyor-"Ben bir erkeğim. Benim için durum farklı."

"Ne farkı var?" Önümde oturan bu kişi ?

"Çünkü biz zayıfız! Bu yapmam gereken bir şey. Bunu sistemimden çıkarmalıyım, yoksa ileride, *gerçekten* önemli olduğunda bir hata yapmaktan korkuyorum. Bu konuda bana güven. İleride çocuklarımız olduğunda yoldan sapmamı istemezsin, değil mi?"

Dinliyorum ama Jed'in ağzından çıkan bu sözlere inanamıyorum. "Yani ayrılıyor muyuz?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Tam olarak değil. Biraz nefes alıyoruz, tamam mı? Sadece kafamı toparlayana kadar. Ama biz birlikte olmalıyız, sen ve ben." Binlerce kez yaptığı gibi yüzümdeki saç tellerini fırçalıyor. "Sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

O kadar kızgın ve kırgınım ki artık onunla yüzleşemiyorum bile, bu yüzden gözlerimi on altıncı yaş günümde bana verdiği küçük sakız makinesi söz yüzüğüne sabitliyorum, hıçkırıklarım sözlerinin geri kalanını bastırıyor.

Nisan

"Sorulara cevap verirken doğrudan kameraya bakın," diye emrediyor kadın, soğuk mavi gözleri modaya uygun boynuz çerçeveli bir çift gözlüğün arkasını deliyor. Bu gözlükler, bal sarısı topuzu, siyah takım elbisesi ve iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla bir şirket çalışanı yerine kütüphaneci/striptizcilerden biri gibi görünebilirdi.

Pratik altın tel çerçeveli yuvarlak gözlüklerimi düzeltiyorum. "Tamam."

Ben taburemde kıpırdanırken, kızıl saçlarımın dağınık tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp gömleğimdeki kırıksıklıkları düzeltirken, o standın üzerinde duran iPhone'u kayda hazırlıyor. Videoya kaydedilmiş bir mülakat için giyinmemiştim. Bu iş fuarının da diğerleri gibi olacağını düşünmüştüm; birkaç basit standı uğrayacak, birkaç broşür toplayacak ve bir Cumartesi günü Chicago kütüphanesi dışında herhangi bir yerde olmak isteyen temsilcilerle konuşacaktım.

Çoğunlukla öyle. Ancak Wolf Hotels'in standı farklı. Diğerlerinin üç katı büyüklüğünde, keskin giyimli işe alım görevlileri ve temel kriterleri karşılayanların işe alım sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için bir ekranın arkasında yerinde bir mülakat istasyonu bulunuyor.

Ve temel kriterleri sağlamamın tek nedeni yirmi dakika önce doldurduğum kağıt başvuruda yalan söylemiş olmam. Şimdi yakalanmaktan çok korkuyorum.

"Tam adınız lütfen."

Kamera karşısında olmaktan hep nefret etmişimdir. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Abigail Mitchell. Ama ben Abbi diyorum," diye ekliyorum hemen. Annem bana Abigail der ve memleketimdeki diğer herkes de annemden dolayı bana Abigail der. Bundan hiç hoşlanmadım.

Görüşmeci taş suratlı. Ne isimle gittiğimi umursamıyor. "Başvurduğunuz rol?"

"Dış Mekan Bakım ve Peyzaj?" Sanırım başvuru formundaki resmi başlık buydu.

"Ve lütfen bizim için çok değerli olacak deneyimini anlat, Abigail."

"Ben Abbi." En büyük gülümsememi zorluyorum ve daha sonra tekrar oynattıklarında kızgınlığımın videoya yansımamasını umuyorum. "Elbette. Öncelikle, açık havayı seviyorum. Bir çiftlikte büyüdüm ve yıllarımı saman balyalayarak, tahıl çuvalları atarak ve hayvanlar için su kovaları taşıyarak geçirdim. Merak etmeyin, oldukça güçlüyüm." İnsanlar öyle olduğuma inanmıyor. Bir buçuk metrelik ince boyum yanıltıcı olabilir ama şort ve atletle vücuduma bakanlar, kadınsı olduğumu ama Mitchell çiftliğinde geçirdiğim uzun günlerin kas gücüyle bilendiğimi görecektir.

Tüm bu bilgileri el yazısı başvuru formunda zaten vermiştim ama sanırım canlı versiyonunu da istiyorlar. "Beş yıldır Greenbank, Pennsylvania'da faaliyet gösteren ve ticari mülklerin bakımını mükemmel bir şekilde yapan kendi peyzaj şirketimi yönetiyorum." On dört yaşımdan beri her yaz küçük kasabamın etrafındaki karahindibaları koparıyor ve çimleri kesiyorum. Yaptığım işe "peyzaj" demek saçmalık olur. Ama bana hayatımdan çok uzaktaki bu işi sağlayacaksa, her şeyi söylerim.

"Bu mülklerden herhangi biri otel miydi?"

"Evet." Bir görüşmede asla "hayır" demeyin. Her zaman bunu "evet "e çevirmenin bir yolunu bulun.

"Lütfen bana bu otellerden bahsedin."

Lanet olsun. Ve işte oldu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Aslında sadece bir taneydi. Adı Inn. Lüks bir yatak ve kahvaltı." Perry ve Wendy Rhodes tarafından işletilen, Viktorya döneminden kalma eski bir evde üç oda. Duydum.

Odalardan biri kedi temasıyla dekore edilmiştir. Kedi duvar kağıtları, kedi yastıkları. Kediler, her yerde.

Kadının kırmızıya boyanmış dudaklarını birbirine bastırışından, aradığının benim cevabım olmadığından eminim. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ayrıca burada birkaç yıl boyunca Pearl adlı bir yerde hafta sonları müşterilere hizmet ettiğinizi görüyorum."

"Evet. Orası teyzemin restoranı. Yoğun sezonda ona yardım ederdim." May Teyze'yi referans olarak kullanma konusunda tereddüt ettim. Eğer bu yaz Greenbank'e geri dönmeyeceğim anlamına geliyorsa, bana parlak bir tavsiye vereceğinden emin olamam. Annem bunun olmasına yardım ettiğini öğrenirse çok kızardı.

"Ne tür bir ?" "Bir aile restoranı."

"Yani, iyi yemek değil mi?"

İç çektim. "Hayır. Ben öyle demezdim." Sıcak hindili sandviçleri bir araya getirmek ve çeşmeden kola doldurmak iyi bir yemek anlamına gelmez.

"Peki hiç profesyonel olarak ev temizlediniz mi... Hayır," diyor ve başımı hararetle salladığımı, yüzümün bu öneriyi bile küçümseyerek buruştuğunu görüyor. Bu bütün gün çarşafarla uğraşmak demek ve bana işkence gibi geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla resepsiyonistlik de yapmışsınız."

Sonunda, doğru ve olumlu cevap verebileceğim bir şey. "Evet. Yıllarca kilisenin ofisinde yarı zamanlı çalıştım. Yazın eve gittiğimde hâlâ çalışıyorum."

"Onlar için tam olarak ne yaptın?"

"Telefonlara cevap veriyorum ve Peder için randevuları planlıyorum. Ayrıca kilisenin hesaplarını dengeliyorum ve cemaatimiz için her yıl düzenlenen Mısır Kızartması hafta sonu barbeküsünü organize ediyorum." Bu yaz tekrar yapmak için kendimi ikna edemediğim, ancak Greenbank'e geri dönersem annem ve peder tarafından yapmaya zorlanacağım bir şey.

Başvurumu tarıyor. "Şu anda okulda olduğunuzu görüyorum." Duraklıyor ve ona cevap vermem gerektiğini fark ediyorum.

"Evet. Lisans derecem için bir yılım daha var." Yüzümün sağ tarafı lambanın sıcaklığından yanıyor. Sorgulamanın böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. Bu daha ne kadar sürecek?

"Mayıs'tan Ağustos'a kadar dört aylık bir sözleşme imzalayabilecek misiniz?"

"North Gate College Eylül başlıyor ve sınavlar bu ayın sonunda bitiyor, dolayısıyla bu bir sorun olmayacak."

Gülümsüyor. "Güzel. Peki üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun Abbi?"

İfadem kontrol edemedi yüzüm düşüyor. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. O gelecek yazdan bahsediyor ve benim odaklanabildiğim tek şey bugünü, yarını ve bu yazı atlatmak. İdeal olarak Alaska'da.

Burada yalan söylemem ve Wolf Hotels'de bir kariyer hedeflediğimi söylemem mi gerekiyor? Cevabımı birkaç kalp atışı boyunca tartışıyorum ve sonunda gerçeğe karar . "Dürüst olmak gerekirse, artık emin değilim. Evlenip aile çiftliğini işletmeye yardım etmem gerekiyordu ama nişanım ve ben-" Derin bir nefes alıp ardından mahcup bir gülümsemeyle kendimi durduruyorum. Bir röportaj için çok uygunsuz. "Kişisel durumum belirsizlik içinde," diyorum onun yerine, sesim boğuklaşıyor, gözlerim yaşarma tehdidiyle yanıyor. Her şey hala çok taze, çok çiğ. "Muhtemelen eve döneceğim. Ailem orada."

"Ve çiftliği yönetmeye yardım mı edeceksin?" Gözleri üzerimde geziniyor - gergin olduğumda elimde olmadan oynadığım kalın örgümün, muhtemelen çok fazla yıkanmış olan en sevdiğim kraliyet mavisli düğmeli gömleğimin, genel kot pantolonumun ve Converse'lerimin üzerinde - ve beni yargıladığını biliyorum. Daha dik oturuyorum, kamera karşısında olduğumdan daha da utangaç hissediyorum.

Ona ya da buradaki diğer işe alım görevlilerine hiç benzemiyorum. Hepsi bir arada, pürüzsüz, zengin renkli saçları ve mükemmel boyalı yüzleri var. Çok fazla makyaj yapmam; sadece biraz dudak parlaticısı ve ara sıra parıltılı pembe oje sürerim. Saç spreyi kullanmıyorum ve rengini olduğundan daha kötü hale getireceği korkusuyla saçıma bir damla bile boya değdirmedim.

"Evet." Planımız hep buydu. Ama şimdi kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben turta pişirmeye ve küçük çiftlik bebekleri doğurmaya hazırlanan sıradan bir çiftlik kızı değilim. "Birkaç yıl önce sabun, nemlendirici ve uçucu yağlar üreten bir yan iş kurdum. Adı Sage Oils. Bunu genişletmeye odaklanacağım." Adaçayı, en sevdiğim bitkinin adı, ancak ürünlerim naneden lavantaya ve limona kadar her şeyi içeriyor. Bu noktaya kadar satışlarımın büyük kısmı yıllık Noel pazarı ve yaz fuarı sayesinde oldu. Yine de şikayet edemem; Wolf beni işe alırsa bu para Homer'a uçuş masraflarımı karşılayacak.

"Oldukça girişimci bir genç kadınsın. Ve çok meşgulsün. Peyzaj ve sabun yapımı işleri, üniversite, çiftçilik..." Gerçekten etkilenip etkilenmediğini anlamak için kadının ses tonunu okuyamıyorum. "Peki sen eğlenmek için ne , Abbi?"

Düşünürken "Hımm" dememek için alt dudağımı ısırıyorum. Wolf Hotels dünyanın en lüks otellerinden biri. Eğer bu işi almak için bir umudum varsa akıllıca konuşmalıyım. "Sizin de belirttiğiniz gibi, iş ve okulla oldukça meşgulüm. Boş vakitlerimi ailemle ve kilisemle geçiriyor, inancımı pekiştiriyorum." Ki bu kilise son zamanlarda biraz tehlikeli sularda yüzüyor. "Ayrıca hem Chicago'daki hem de evimdeki yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum."

"Demek hayvanları seviyorsun?"

"Evet!" Başımı ısrarla sallıyorum. "Alaska'nın vahşi doğasını göreceğim için heyecanlıyım."

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Pekala. Son soru. Alaska'daki Wolf Cove'da çalışman için seni neden işe almalıyız?"

Elimdeki broşüre bakıyorum; beyaz şapkalı dağların ve uçsuz bucaksız vahşi doğanın, buzul vadilerinin ve volkanların resimleri.

Binlerce mil dinginlik, hiçlik. Şu anki hayatımdan binlerce mil uzakta.

Benim acıklı hikayemi dinlemek istemiyorlar ve bunun beni işe aldirmayacağı da kesin. Kameraya bakarken gülümsemeye çalışıyorum, işe alım kararını veren kişiye gözlerimle sessizce yalvarıyorum. "Çünkü ben zeki, çalışkan, gayretli ve ahlaklı biriyim. İnsanlara saygı duyuyorum ve meydan okumayı seviyorum. Ayrıca, her zaman Alaska'yı ziyaret etmek istemişimdir ve bu hayatta bir kez karşıma çıkacak inanılmaz bir fırsat gibi görünüyor." Boğazımı temizliyorum. "Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yok. Bu yaz Wolf Cove'a sunabileceğim *her şeyi* sunacağım."

Bir düğmeye basıyor ve etrafından dolaşıyor. "Harika. Teşekkür ederim. İrtibatta olacağız."

"Kararını ne zaman vereceksin?" Nisan ayının başındayız; eğer işe alınırsam dört hafta içinde uçacağım.

"Kısa süre içinde. Alaska'daki konumla ilgilenen mevcut Wolf çalışanlarımızdan oluşan havuzumuzdaki pozisyonların çoğunu doldurduk bile. Sadece dışarıdan işe alımlarla bazı son dakika boşluklarını dolduruyoruz." Başvurumu kırmızı bir dosya klasörüne koydu. Bu reddedilen dosya mı?

"Bir şansım var mı? Gerçekten." Bunu sorduğuma inanamıyorum ama kaybedecek bir şeyim kalmadı.

"Halihazırda lüks otel zinciri deneyimi olan kişileri işe alma eğilimindeyiz. Ama sizinle temasa geçeceğiz." Koluyla çıkışa doğru yol göstererek orada duruyor.

Omuzlarım çöktü. Benim için iyi şeyler söylemesi için ona yalvarmadan önce kendimi gitmeye zorluyorum.

Bu işi almamın imkanı yok.

İki

Mayıs

Derin nefes alıyorum, kara yaklaşırken okyanusun berrak havasını içime çekiyorum. İleride. Bu sabah yola çıktığımda Chicago yetmişli derecelerdeydi. İki aktarma, bir uçuş rötarı ve on beş saat sonra, elli beş derecelik günün en yüksek sıcaklığı düşük kırklara düştü ve kışlık ceketimi bavulumdan çıkarmak zorunda kaldım.

"Daha önce hiç Alaska'da bulundunuz mu?" diye soruyor kaptan, John adında yumuşak dilli, beyaz saçlı bir adam, elleri feribotun dümeninde rahatça duruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım göz alabildiğine uzanan yaprak dökmeyen yeşillik ve kaya denizinin üzerinde geziniyor. Homer'daki iskeleden otuz dakika önce ayrıldık. Karşıya geçmek o kadar uzun sürmeyecek gibi görünüyordu ama Kachemak Körfezi uçsuz bucaksız, geniş ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Diğer tarafında ise önümüzdeki dört ay boyunca kalacağım evim var.

Uçağa binmeden bir saat önce Antivert almayı unutmadığıma çok sevindim. Almasaydım şimdiye rayların üzerine kusuyor olurum. Tekneler ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik.

"Peki, seni buraya getiren neydi?" John'un konuşmayı sevdiğini söyleyebilirim, memleketine gelen yabancıları değerlendirmek için olduğu kadar sohbet etmek için de.

"Bir broşür," diye cevap veriyorum basitçe, dürüstçe.

Kıkırdıyor. "Evet, bunu yapar, tamam. Yolumuza bir sürü insan çeker."

Sözleri derinlerde yankılanıyor olsa da gülümsüyorum. Beni "cezbetti". Evet, aynen öyle oldu.

Açıkçası, broşürün fazla çalışmasına gerek yoktu.

İşler çirkin bir hal aldığıında, insanlar her zaman toparlanıp taşınacaklarını söylerler. Avustralya, Fransa.

arasındaki okyanusu keşfederler. Çoğu bu konuda harekete geçmez. Benim kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

Sonra şehir kütüphanesindeki o iş fuarına gittim, bu yaz ne yapacağım konusunda biraz paniklemişim. İşverenler yönetici ve danışman pozisyonları, ticaret stajları, kreşler satıyorlardı. Hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Ayrıca, hepsi Chicago merkezli yerel pozisyonlardı. Yapmak istediğim son şey yaz boyunca Chicago'da kalmaktı. Sonbaharda okul tekrar başlayana kadar birkaç aylığına da olsa kendimi oradan ve acı anılarından ayırmam gerekiyordu.

Ama inekler dahil herkesin Jed'den ayrılışımın en ince ayrıntılarını duyduğu Pennsylvania'ya geri dönme fikri daha da cazip değildi.

Küçük bir kasabada büyüyüp, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz evlenmeniz gereken ve aynı zamanda pederin oğlu lise aşkınızla üniversiteye giderseniz böyle olur.

Kendini kimin için sakladığını.

Pantolonunu indirip kuzgun saçlı bir fahişeye sokarken yakaladığım kişi.

Ve umutsuzluğun derinliklerindeyken, daha iyisini bilmenize rağmen, kasabada ahududulu turtasıyla olduğu kadar koca ağzıyla da tanınan namuslu, kiliseye giden annenize söylersiniz.

Bu skandal Greenbank halkına Pennsylvania'nın uzun ve soğuk kışında konuşacak bir şeyler verdi. Onu yakaladığım D-Day ya da benim deyimimle Dick Day'den bu yana aylar geçti. Tam olarak 2 Şubat.

Kilise ayini sırasında sıraların arasında dillerin dolaştığına eminim. Yine de Paskalya hafta sonu ziyaret ettiğimde, sempatik baş sallama ve okşamalardan başka bir şey almadım. Tam karşımdaki sırada oturan Jed, birkaç bakıştan fazlasını hak etti. Gerçi herkes bu duyguları paylaşmıyordu. Babası Rahip Enderbey, o gün Mesih'in dirilişini tartışmaktansa, insanın bedensel zayıflığı ve bağışlanma ve anlayış ihtiyacı üzerine bir vaaz vermenin daha uygun olacağına karar verdi.

Jed'in bana söz verdiği gibi, Rahip Enderbey de aileme bunun Jed'in inancında sadece anlık bir kırılma olduğuna; kafasının karışık olduğuna ve önceliklerini sıralaması gerektiğine dair söz verdi. Yaban yulaflarını ekmeyi bitirdikten sonra bana geri dönecek.

Neden hepsi onu geri almak isteyeceğimi düşünüyor?

O gün kalbimi kırdı ve kampüste onunla el ele yürüdüğünü her gördüğümde kalbimi her gün kırmaya devam etti.

Sadece yaban yulafı ekmiyor. Artık *çıkıyorlar*.

Bir ay önce iş fuarında Wolf Hotels standının önünden geçerken karla kaplı dağların ve ormanın güzel manzarasını gösteren broşürü gördüğümde hemen durup sorular sormaya başladım ve on dakika içinde Wolf Cove'un en azından geçici olarak üzüntüden uzaklaşma biletim olduğunu anladım. Tek yapmam gereken Homer, Alaska'ya gitmekti. Otele ulaşımımı, konaklama ve yemek masraflarımı karşılayacaklar, gerekirse Homer'haftalık ulaşımımı sağlayacaklardı ve ben de karşılığında köpek gibi çalışıp zihnimi meşgul edecektim.

En iyi kısmı mı? Bildiğim her şeyden neredeyse 3,800 mil uzaktaydı.

Kulağa mükemmel geliyordu. Ve ulaşamaz. Görüşmeden umutsuz bir şekilde çıktım ve işi almamın mümkün olmadığını düşündüm.

Yine de bugün burada duruyorum. Ben buna ilahi müdahale diyorum. Tanrı bu mucizeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Görüşmeden bir hafta sonra gelen bir telefonla, Peyzaj ve Bakım ekibinde bir pozisyon için resmi bir teklif aldım. Çıglık attım. Hatta birkaç mutlu gözyaşı bile döktüm ki bu Şubat ayından beri döktüğüm üzgün gözyaşlarından sonra güzel bir değişiklik oldu. Greenbank'ten, Jed'den ve ailemden kaçabileceğimi, son sınavımın ertesi günü yurt odamdan çıkıp uçağa atlayacağımı bilmek... Bu kadar uzun süre kendimi bir arada tutmamın tek nedeni buydu.

Feribot sola dönerek kıyı şeridi boyunca körfezin daha içlerine doğru ilerliyor. "Oradaki yerler ne? Burada insanlar mı yaşıyor?" İşaret ediyorum

Kıyıdaki ağaçların arasında kamufle olmuş küçük kulübelere doğru.

"Hayır. Çoğunlukla pansiyonlar ve kiralık kulübeler."

Suya bakan kazıklar üzerindeki yurtlara benzeyen yapıları inceliyorum.

"Güzeller. Rustik."

"Gerçekten de öyleler."

"Wolf Cove gibi değil ."

John usulca kıkırdıyor, başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Eğer broşürdeki resimler doğruysa. Annem her şeyin bilgisayarda yaratıldığına, Alaska'da bu kadar lüks bir şeyin inanıyor. Yoğun sivrisinek sisi yüzünden Batı Nil hastalığına yakalanacağımı ya da uyuduğum köhne kulübede uyandığımda bir ayının bacağımı kemirdiğini göreceğimi düşünüyor.

Bernadette Mitchell'in bu Alaska işi konusunda mutsuz olduğunu söylemek hafif kalır. İlk başta bana açıkça gitmeme izin verilmediğini söyledi. O gece telefonu yüzüne kapattım, bunu ilk kez yapıyordum. Muhtemelen ilk kez *biri* onun gibi bir kadının yüzüne telefon kapatma cüretini *göstermişti*. Dokuz saat araba sürmesini ve kafama bir tokat atmasını bekliyordum.

İki gün sonra, sakinleştikten sonra beni aradı ve ikna etmeye çalıştı. Greenbank ve Jed'i terk ederek büyük bir hata yapıyordum. Chicago'nun karmaşasından ve Jed'i yoldan çıkaran cazibelerden uzakta olacaktık. Her gün birbirimize sahip olacaktık ve ona neden birlikte bu kadar mükemmel olduğumuzu hatırlatabilecektim.

Bu kadar basit olmayacağını biliyorum.

Ben de kendimi zorladım. Hayatım boyunca "iyi kız Abbi" oldum, her Pazar kilise ayininde ailemin yanında oturdum, benzer düşünen insanlarla arkadaşlık ettim, içki içen, esrar içen ve seks yapan "kötü çocuklardan" uzak durdum. Her zaman annemi dinledim.

Belki de Jed için bacaklarımı açsaydım, kalbim bin parçaya bölünmezdi.

O benim annem ve benim için en iyisini istediğini biliyorum ama o da Jed'le benim birbirimize ait olduğumuzu ve "şeytanı" sisteminden çıkardığında yeniden bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Ona şu anda Jed'in aletini yalayan kızın bu yakın uzlaşmamızda önemli bir engel olduğunu belirtmeden önce dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Yaklaşan binaları tarıyorum, heyecanım yorgunluğuma galip geliyor. "Nerede bu?"

"Wolf Cove virajın hemen arkasında."

Wolf Cove Hotel, Wolf Cove, Alaska. "Bir koya nasıl isim verilir ki?"

John yine usulca kıkırdıyor. O kadar hoş bir adam ki. "Koy yüzlerce yıldır Kurt Koyu olarak biliniyor. Wolf ailesinin burada altın madenleriyle dolu bir geçmişi var. İlk servetlerini burada kazandılar. Gerçi iş o noktaya gelseydi eminim adını değiştirmeyi göze alırlardı. Çok başarılılar. Cömertler de."

Dostum, bu ailenin bir parçası olmak. Buraya kadar gelip böyle bir yer açma riskini göze aldıklarına ve çalışanlarını bizim için yaptıkları gibi ayarladıklarına ve tüm avantajlara sahip olduklarına göre çok paraları olmalı. "Hey, benim için geri döndüğünüz için teşekkürler. Bir motelde kalmak istemedim." Sadece John ve ben

feribot ve güverte dolusu sandık ve malzeme. Uçuşum ertelendikten sonra körfez boyunca bir yolculuk daha yapıp beni alacak kadar nazikti. Görünüşe göre saatler önce üniversite çağındaki çalışanlarla dolu bir yük taşımış.

"Sizi mahsur bırakmak istemedik. Özellikle de ilk gün. Zaten sabah ilk iş erzak için geri dönmek zorunda kalacaktım."

Saatime dehşetle bakıyorum. "Oryantasyon seansını kaçırdım." Saat yedide başlamıştı, neredeyse bir saat önce. Gökyüzü akşamın bu saati için aldatici bir şekilde aydınlık. "Hala bu kadar aydınlık olduğuna inanamıyorum."

"Haziran'a kadar bekle."

"Ekinoksta beş saatten az karanlık oluyor, değil mi?"

Sırıttıyor. "Birileri ev ödevini yapmış."

"Hazırlıklı olmayı severim." İşe başvurduğum gün eve koştum ve sınavlarıma çalışmak yerine gece geç saatlere kadar Alaska'yı araştırdım. Araştırdıkça daha da ve işi alabilmek için daha çok dua ettim.

"Eminim hanımlardan biri size neler kaçırdığınızı anlatma nezaketini gösterecektir. İyi bir gruba benziyorlardı. Çoğunlukla sizin gibi kibar gençler."

Yirmi bir yaşında "genç" olarak anılmak garip geliyor ama sanırım yetmişine merdiven dayamış olan John'un yanında ben de tam olarak öyleyim.

Feribot küçük adaların etrafından dolanır ve koya doğru döner. John ilerideki devasa binayı işaret ediyor. "Ve işte Wolf Cove Oteli."

Gözlerim açıldı. "Vay be. Broşür resimleri sahte değilmiş." Ve bu yerin hakkını vermiyorlar.

John yine kıkırdar. "Hayır, kesinlikle değillerdi."

Büyülenmiş gibi sessizce bakıyorum. Ana kulübe suyun üzerinde yükseliyor. Bu mesafeden bile kulübenin görkemli bir tasarıma ve devasa bir boyuta sahip olduğunu görebiliyorum. Henüz takdir edecek detayları çıkaramıyorum ama hayran olunacak bir şey olduğuna şüphe yok.

"Daha iki hafta önce son rötuşları yaptılar. Neredeyse üç yıldır üzerinde çalışıyorum."

"Pazar günü açılıyor mu?" Beni resmen işe almak için arayan Belinda, bu ilk birkaç günün eğitim ve son dakika hazırlıklarına odaklanacağını söyledi.

"İlk konukları öğlen feribotla getireceğim. Son iki gündür tekneler dolusu çalışan getiriyorum. Sizden çok var. Birinin yüksek bir personel/misafir oranı olduğunu söylediğini duydum."

"Wolf ailesi nasıl para kazanacak?"

"Gecelik on iki yüz dolarlık fiyat etiketinin yardımcı olacağını tahmin ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bunu kim karşılayabilir?" Buraya uçak biletim için gereken on bir yüz doları zar zor denkleştirdim.

"Şu filmdeki meşhur replik neydi? Oh, kahretsin. Hatırlamak için çok genç olabilirsin. Hani şu beyzbol topu ve mısır tarlaları olan. 'Eğer inşa edersen...'"

Gülümsüyorum. Bu sadece babamın en sevdiği film. Göz kırıyor.

Yaklaştıkça rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve ben bunca zamandır söz yüzüğümü bilinçsizce parmağımda dolaştırdığımı fark ediyorum. Jed'le ayrılalı üç ay olmuştu ve onu çıkarmaya bir türlü cesaret edememiştim. Şimdi, ucuz metalin avucumun içinde dinlenmesine izin vererek onu çıkarıyorum. Bir parçam -kırgın ve kızgın bir parçam- onu suya atıp kurtulmak istiyor. Jed'e olan inancımın bir sembolü.

Ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bu yüzden yüzüğü cebime koyuyorum ve önümüzdeki aylara odaklanmaya çalışıyorum.

[Seriye şimdi başlayın](#)

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Kurt Otelî Serisi: [Ayart](#)

[Beni \(#1\)](#)

[Kır Beni \(#2\)](#)

[Öğret Bana \(#3\) Teslim](#)

[Ol Bana \(#4\)](#)

Kirli İmparatorluk Serisi:

[Tatlı Merhamet \(#1\)](#)

[Gabriel Fallen \(#2\)](#)

[Kirli İmparatorluk \(#3\)](#)

[Düşmüş İmparatorluk \(#4\)](#)

Çağdaş Romantizm, Kadın Kurgu ve Romantik Gerilim kitapları için lütfen [katuckerbooks.com](https://t.me/katuckerbooks) adresini ziyaret edin

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths, Burying Water ve The Simple Wild serilerinin, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşamaktadır. K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye katuckerbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İ](#)

[Düşmüş İmparatorluk](#)

[1. Gabriel](#)

[2. Merhamet](#)

[3. Gabriel](#)

[4. Merhamet](#)

[5. Gabriel](#)

[6. Merhamet](#)

[7. Gabriel](#)

[8. Merhamet](#)

[9. Gabriel](#)

[10. Merhamet](#)

[11. Gabriel](#)

[12. Merhamet](#)

[13. Gabriel](#)

[14. Merhamet](#)

[15. Gabriel](#)

[16. Merhamet](#)

[17. Gabriel](#)

[18. Merhamet](#)

[19. Gabriel](#)

[20. Merhamet](#)

[21. Gabriel](#)

[22.](#)

[Merhamet](#)

[Sonsözü](#)

[Sneak Peek - Tempt Me \(The Wolf Hotel #1\)](#)

[Yazan: K.A. Tucker](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi